

Çizgili Mavi

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.03.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

... Yok Aramızda

Yarım kalan şiir var aramızda, sevdaa gibi,
Bir sır var aramızda, öyle bir sır ki yalnızca sen biliyorsun!
Sırrı sana veren bile bilmiyor, bilmiyorum!
Böylesi büyük, böylesi derin, böylesi acı bir sır var da;
Ve yok aramızda!

Benim başlatıp senin bitirdiğin şiirler var,
Bu şiiri ben kapatıyorum; sen başlatırsın.
Öldüğüm gün, duyduğunda göçüp gittiğimi başka evrenlere,
Aramıza girecek kadar büyük, uçsuz, bucaksız bir sır var da,
Ve yok aramızda, münferit okunuyor adımız.
Tasadüf de, rastlandı de, tevafuk istersen ritüel de,
Her kelime var, her şey var ama ve yok aramızda.

Nazım'ın "Aramızda bin yıllık zaman, yol bin yıllık!" dediği mısra var aramızda,
Kendi yok anlatılanın, yalnızca anlatıldığı satır var...

Aramızda bin yıl gibi gelen iki adım mesafe,
Aramızda bin yıl gibi gelen bir nefeslik an var da...
Bir ve yok aramızda!

Aynı daldan düşsek de ayrılmayız dediğimiz, diyemediğimiz bakışlarımız var,
Var işte bakışlarında anlattığın, sustuğun, yuttuğun, hüznünlendiğin her ne varsa...
Öfkeler var aramızda, pişmanlıklar geç kalmışlığa...
Zamana isyan var aramızda sustuğumuz,
Ulan daha önce neden bin yıl gibi geçmedin de geç kaldık dediğimiz...
Susarak ağlamamız var, gülerek yanmamız, iyiyim diyerek ölmemiz.
Bir hayat, bir ölüm, bir ölüm kalım savaşı var aramızda ama...
Ama bir ve yok aramızda!

Çizgili Mavi

14'ü Haziran'ın

“Sen benim on dört yaşımsın” diye, seni sana yazmışlığım var benim.
Seni sana anlattığım ve adına şiir denen; kafiyesi sen, redifi sen olan onlarcası gibi...
Sen benim on dört yaşımsın,
Tevafuk bu ya; bugün, on dördü Haziran'ın.
Ayların ortası, ayın ortası, yılın ortası,
kim bilir; belki ömrün ortası... Ayın on dördü bugün!
“Söndür gündüzü, yak geceyi, ay on dördü vurunca
Bul koynumu, uzan yanıma, bir ak nergis boyunca” demiş şair ve eklemiş...
Ölmüşüm ölmekten..! On dördü Haziran'ın...
Ne koynumu bulabileceksin artık, ne uzanabileceksin yanıma
Ne de bir ak nergis şahit olabilecek sevdamıza!
Ve biz öldük ölmekten!
Ölmek garip şey, yitip gitmek, yok olmak ne garip şey...
Bir ömür var olmayı hayal ederken.
Ahmet Kaya'nın Şafak Türküsü'nde;
“Gözleri yatırıp ıraklara, ölmek ne garip!” dediği ıraklardayız artık.
Hiçbir vasıta, hiçbir vesile... Hiçbir şekilde bizi bize getiremeyecek artık.
Bugün,
Hiçbir cerrahın kullanamayacağı bir neşter vurup göğsüme;
Senden beni, benden seni yok etmenin vakti.
Sonrası, bir cehennem ki münferit...
Sonrası, bir sessizlik ki uzun ve derin...
Sonrası, kimsenin bilmediği gizli bir inziva...
Sonrası, ölüm sevdam ölüm... Ne o öpülesi ellerin var artık...
Ne de cennet gözlerin!
Bana söyleyemediğin, biliyorum, söyleyebilmek için cihan harpleri verdiğin,
Sevda sözcüklerin kalacak sende...
Kursak diye bir yer var, öğretmiştim yerini...
Tam kursağında ve tam buluşma vaktinde.
Bende, sana dair ne iyi kiler olacak artık, ne keşkeler...
Derin bir ah kalacak senden yadigar, saklayacağım; geçse de seneler!
Bir de suskunluğum mirasım olacak artık.
Ağzımı bıçak açmayacak, kanım donacak,
Gözlerim kör olacak belki, kulaklarım sağır...
Bugün, tek nefeste çıkacaksın içimden. Ben,
Her gün öleceğim yokluğunda; ağır ağır!
Sevdam,
Selamı merhabayı kesmiyoruz, kaç kahve içtik, hatırı var.
Bizim bizde büyük hatırımız var. Büyük yaralar bıraktık birbirimizde, büyük acılar!
Geceler boyunca uykusuz, yok oluşlar.
O geceler ki turuncular! Üstelik turuncunun da hatırı var.
Biz artık hatırdan ibaret bir selama bir merhabaya kaldık.
Güzel bir rüyadaydık, uyandık...
Belki gerçektir yaşadığımız, kabuslara daldık.
Seni sevmek, sana sevdaa demek en büyük bahtiyarlığımıdır.
Saklı gizli elini tutmak, gözlerinde kaybolmak.
Gözümde yaş olmandı en güzel tarafı bu sevdaanın,
Hiç yakışmadığını bile bile bana, ağlamanın!
Sevdaam, en acısı şu ki bu ayrılığın;
Artık, hayal edip seni hayaline sarılmak yok!
Hayal edip seni, hayalini öpmek yok.
Hayal edip seni, seni sana anlatmak yok!

Hayal edip seni, saçını okşamak yok...
Adı yok artık hayallerin, düşlerin bir manası yok!
Güzel bir rüyadaydık, uyandık...
Belki gerçektir yaşadığımız, kabuslara daldık.

Sevdaam, en acısı şu ki bu ayrılığın;
Artık sana sevdaa demek yok,
Beklemek, umut etmek, ümit etmek yok...
Yağmuru, karı, geceyi, sigarayı, simiti, krem peyniri, gözlüğü, atkıyı...
Kısacası sevdam, hayatı hayat yapan; hayata anlam katan hiçbir şeyi
Dümen tutmak yok!
Sabah olsun da yüzünü göreyim diye beklemek yok geceler boyunca,
Ulan koridorda volta atmak bile yok, uzunca...

Sevdaam, en acısı şu ki bu ayrılığın;
Beklemek yok artık seni, o "bir gün mutlaka" gelmeyecek artık.
Ne Yüksel'de, ne başka bir şehirde, ne de başka bir evrende..!
Kavuşamayacağız artık, belki karşılaşacağız...
Ama asla konuşamayacağız!
Üstelik bu defa ikimiz de susacağız!
Sevdam, biz bugün yok olacağız..!
Kitaplar yazmayacak artık sevdamızı, hiçbir dersin müfredatına girmeyecek adımızı!
Hiçbir çocuk susmayacak artık, hiçbir savaş bitmeyecek...
Ve hiçbir bahçede hiçbir mevsim bir tek papatya bile açmayacak!

"Sevdaam, bir insan senin olmadığın sabaha neden uyansın ki?" diye gecenin bir
vaktinde yakarmışlığım var sana... Pişman değilim, yalvardım...
Çünkü ben seni sevdim...
Senden ben kendimi sevdim.
Ben sende dünyayı sevdim.
Sevdaam, biz artık birbirimizin olmadığı sabahlara günaydın diyecek,
Birbirimizin olmadığı gecelerin karanlıklarında bir tutam turuncu ışığa muhtaç kalacağız!
Sen mutlu ol sevdam, sen mutlu ol...
Yanıp, kavulup, ölüp, kahrolup... elbet alışacağız!

Hani bir hikayem vardı benim,
Herkes ve her şey ölebilir demiştim...
Üstelik gözleri mavi de değilmiş diye bitirmiştim!
Sevdaam, senin gözlerin yeşil...
Senin gözlerin cennet...
Senin gözlerin, ömür...
Bir ömür ki ancak bu kadar görülür!
Bu hikayede zamansız ölümler düştü payımıza,
Zamansız bir ölüm, bugün!
Yer yarıldı, gök ağladı ve ben öldüm...
Sağ olsun başın!
"Ben bugün nazlı yârimden ayrı düştüm" diye de bitebilir bu hikaye,
"Bitti sevdam, ziyan oldum ziyan" diye de...
"Git... git... git" diye dilindeki rüzgarı estirince,
"Gitme kal" diye yalvarışı geliyor aklıma, minik bir serçenin...
Bir sevdaya takılıp bir ömrü heder etmek varmış,

Bir ömür ki... Tam ortasında, tam yarısında gecenin..!
Sana tüm turuncularımı bırakıyorum, seversin...
Sana boynunda bir ben bırakıyorum, benden öte benden ziyade...
Sana söylenmemiş türküler, öpülmemiş dudaklar kaldı...
Sana acım, gözyaşım ve gözümdeki sönen ışık...
Bir tutam nefessizlik bırakıyorum sana, bir daha hiç böyle sevilemeyecek olmanın
mağrurluğu sana son hediyem...
Kulağında bir kedi...
Elinde, sol elinde bir sevda çukuru...
Ben susuyorum sevdam;
İkimiz dinleyelim diye değil...
Birbirimizi artık, bir ömür değil, bir yüzyıl değil, bir evren...
Duymayalım diye!

Ah be Sevdam, ah be Sevdaam..!
Ahmet Arif' bu günü anlatmış...
Seni, beni, olmayan bizi anlatmış.
Mağlup mu desem, mahcup mu?
Ama ikisi de değil, ben garip, sen güzel, dünya umutlu...
Hasretinden prangalar eskitirken yazmış bunu, hasretinden prangalar eskitmiş!
Sevdaam, sana son defa Sevdaam diyorum...
Yolun sonu, ben gidiyorum...
Kırmadan, dökmeden, yakmadan, yanıyorum...
Bir ateş ki ancak bu kadar yakabilir...
Bir güneş ki ancak bu kadar bataabilir!
Ulan bir sevda ki...
Ancak bu kadar bitebilir..!
Ulan bir Sevdaa ki...
Ancak bu kadar ölebilir..!
Ulan bir Sevdaa ki...
Ancak bu kadar ölebilir..!

Çizgili Mavi

23.59

Ve sen Sevdaa'm
Sana yazılan son Őiri asla okuyamayacaksın...

Bundan böyle;
tarih hep 20.05
saat hep 23.59

Nice yaşlara...

Çizgili Mavi

25 Temmuz

Temmuz da bitiyor.
Belki sonra yeniden yeşerecek tebessümümüz.
Sonra belki ölürüz...

...

Şevdam;

Biliyorum nice gitmeler yaşadık biz seninle, hiç gidemediğimiz. Nice ölümler gördük ahir ömrümüzde; hep zamansız, hep acımasız ve hep erken ölümler... Yaşamak isteyip de yaşayamadığımız, ölmek isteyip de ölemediğimiz nice eceller geçti başımızdan. Bugün, tam da bugün tam vaktiydi ölmek için. 25'iydi Temmuz'un ve tüm şartlar ölmesini gerektiriyordu sevdamızın. Biz bugün seninle müşterek bir cinayet işledik. Biz bugün seninle imece yaptık, öldürdük ecelsiz sevdamızı! Bir selamımız kalsın diye okuduk selasını sevdaanın, kefenledik ve gömdük içimizdeki kara toprağa... "Vefat" kelimesi "Vefa" kökünden gelir ve aslında sözünü tutmak anlamı taşır. "Mefta" da sözünü tutmuş demektir. Sevdamız vefat etti bugün, sözünü tuttu, vefasını gösterdi sevdam.

Kederimiz büyük, elemimiz, acımız büyük. Acı kaybımız diye ilan versek altına adımızı yazmasak, çağlar sonra dahi tanınacak, bilinecek, imrenilecek, iç çekilecek bu sevdayı biz mugün mecburiyetlere kurban verdik. İçimizde taziye çadırı kurduk, yüzümüzde yalancı bir tebessümle. İçimiz kan ağlaya ağlaya teslim ettik sevdaanın ruhunu.

"Yetmez mi" yeter oldu bugün. "Susmasak mı" sustu bugün. "Sen sus ikimiz dinleyelim" dinleneceği güne kadar derin bir inzivaya çekildi bugün. "Başka bir evren" beklemeye başladı bugün, karşılaşılacak ve hiç susulmayacak vuslat gününü. "Hep olmak için" hiç ettik sevdamızı bugün. Çaresizlik kör bir bıçak gibi keserken şahdamarımızı, sevdamızın beklendik hazin sonu merhaba dedi akan kanımıza... "Merhaba, hoş geldiniz!" "Ben sana gelemem" gelememek ile gidememek arasında sıkışıp kaldığı cendereden kurtuldu bugün. "Gitme" yakarışları kendi elleriyle yolcu etti gideni, selametle...

Biz bugün sevdaamızı öldürdük. Biz bugün mutsuzlukları, umutsuzlukları, ölümleri öldürdük... mutsuzlukları, umutsuzlukları, ölümleri kabullenerek. Yeterdi çünkü, susalımdı artık. Biz bugün, kelimelerimizi gömdük gönül denen mezarlığımıza. En zor kabullenışı kabullendik bugün, susmayı, kabullenmeyi, affetmeyi, unutmayı, yutmayı, bu sevdayı güneşli güzel bir güne uyanacağı "akşam vaktine" kadar uyutmayı kabullendik biz bugün.

Biz bugün öldük, üstelik feryadımız da figanımız da ahımız da keşkelerimiz de iyi kilerimiz de öldü. Bir tek sen ve ben kaldık, koca yer yüzünde bir tek sen ve ben kaldık ve kimse görmedi öldürdüğümüz, gömdüğümüz sevdamızı! Yalnızca sen ve ben gördük, çünkü sen ve ben birlikte gömdük bu sevdayı... Bir sabaha karşı değildi ölümümüz ama yine de ben sevda çukuruna gömüldüm, seni de gözümdeki bir tek sana malum beş çizgiye. Kimse yoktu, yine biz geldik ruhumuza fatiha diye!

Biliyorum inanmayacaksın, biliyorum "yine mi" diyeceksin ama bu defa son! Bu defa son "bu değildi" olacak! Çünkü bu değildi değil, buydu..! Kızgınlıkla sana ettiğim yersiz, yurtsuz, temelsiz ve insafsız kelimelerim için beni bağışlamamı beklemiyorum; acımın büyüklüğüyle sevdamın büyüklüğüyle ve öldüramamışlığın verdiği tarifsiz ızdırapla söylediğimi bilersen kafi. Bağışlamak mı? Sen bilirsin beni, sen anlarsın ve bağışlarsın elbet. Zeytine, incire, cennet gözlerine, soru işaretli nerdesine, bitmek tükenmek bilmeyen baş ağrımıza, aslında gamze olmayan gamzeLERİMİZE, son atımlık barutumuza, 00.00'a, 05.04'e, kelimelerin masumiyetine, nefrete, aşka, sevdaya, Gemlik'e, 14 yaşına, 11 Şubat'a ve 4 Temmuz'a yemin olsun ki bugün, "Bu değiller" son buldu. Aylar, mevsimler, takvimler anlamını yitirdi bugün. Mayıs'ın 13'ü de yok artık 21'i de. Bugün, bir hiçlikten yarattık biz hep oluşumuzu. Bugün bir heplikten yarattık biz hiç oluşumuzu, "hep olmak için hiç olmak" bugüne kısmetmiş. "Bir insan senin olmadığın bir sabaha neden uyansın ki" sorusu cevabına kavuştu bu hiçlikte. Sevdaam, sen her ne kadar affa muhtaç bir şey yapmadığını düşünsen de, ben affettim

seni; haddim değil, harcam değil belki ama bağışladım seni. Sevdaanın iki A'sına birden and olsun ki kırgınlığım, kızgınlığım, dargınlığım yok sana, aksine minnet borcum var. Minnettarım!

...

Şevdaam;

Dostun olduğumu iddia edemem. Bildiğim tek gerçeklik ise düşmanın olmadığıdır. Biz yâr olduk da yâren olamadık, biz ah olduk da hemhâl olamadık, biz aşık olduk da maşuk olamadık, olamayacaktık. Bizim isteğimiz ve insiyatifimiz dışında olamadığımız, öldürmediğimiz hiçbir şey için düşman olamayız. Biz düş olduk sevdam, düşman olamayız! Teveccüh buyurur dostun sayarsan abat edersin beni. Dostluğuna da düşmanlığına da, varlığına da yokluğuna da razı bir şekilde geldim bugün kapına. Var ol, yok saymadın beni, yok saymadın ısrarımı, yok saymadın sevdamı... Esirgemedin selamını, "ulan boşuna beklememişim dönüşünü" dedirttin bana, var ol. Kelimeleri kirletmeme engel oldun, şiirlerime sahip çıktın, bana sahip çıktın sahip çıkabildiğince... Var ol.

Selamına, merhabana muhtaç olduğumu gördün, görmezden gelmedin... Var ol. "Senin akan tek bir damla gözyaşına kurban olurum ben" demiştim, benim yüzümden göz yaşların dökülürken... Dökmedin gözümde yaşları... Var ol!

...

Şevdam;

Söz tükendi artık, kelim bitti... Sandığını sanmam kızgınlıktı, hak etmediğimiz bir sonla sınanmanın verdiği kederdi. Ulan göz yaşlarımız yalan değildi elbet, böyle bir sevdaada yalan olur muydu hiç?

Biz yokuz artık. Yoktuk hiç. Hiç olduk artık. Varız hep. Sen susuyorsun diye acı çekmediğini sanmak yok, acı çekiyorum diye seni suçlamak yok. Yokluğumuz yoklukların en kutsalı, varlığımız hiçliklerin en pinhanı artık. Acı çekmek yok, beklemek, ümit etmek yok. Hiçliğe boyun eğip bir selamınla bir merhabanla şen olmak var. Şimdi artık A ile Z kadar uzak; iki A kadar yakınız. Şimdi artık herkes gibi herkes kadar görünene aldanacak, birbirimizden bile gizlediğimiz sevdamızı taa ki "kavuşacağımız ve susmayacağımız" güne kadar içimizde besleyip büyüteceğiz. Sana söz sevdam, kavuşacağız. Sana söz sevdam ellerimiz kavuşacak ve bir daha hiç ayrılmayacak. Gözlerimiz bir daha hiç ayrılmayacak. Sana söz sevdam, gamzelerimiz birbirine kenetlenecek, "patpat" değil sınıksız sarılmalarımız kıskandıracak herkesi. Sana söz, yine yeşerecek tebessümümüz...

Sana söz, belki ölürüz ama sana söz elbet diriliriz, elbet kavuşuruz. Üstelik hiçbir şey ve hiç kimse umrumuzda olmaksızın.

Müsadenle son olarak...

Müsadenle başka bir evrene kadar...

Müsadenle bir daha hiç ama hiç söylememek üzere...

Müsadenle bu ömürlük...

Müsadenle bu yüz yıllık...

Müsadenle bu evrenlik;

Müsadenle son kez...

Bugüne kadar ki tüm anlamlarından ayrı bir anlam yükleyerek... Müsadenle iç çekerek.

Müsadenle kapatmadan gözlerini ve tutmadan nefesini...

Müsadenle sevdaam;

Seni Seviyorum!

...

25 Temmuz,

Kutlu olsun yok oluşumuz.

Kutlu olsun var oluşumuz..!

Çizgili Mavi

4 Temmuz Son Mektup

Z.....,

Bu yazdıklarımı ne zaman, hangi duygularla, ne şekilde okursun bilmiyorum. Okur musun ya da buruşturup bir kenara mı atarsın onu da bilmiyorum. Olsun... Ben yazayım da sen okuma, canın sağ olsun. Ama şayet okursan bir tek isteğim var senden; lütfen sevginden, acılarından, hiddetinden, öfkenden, keşkelerinden ve diğer tüm duygularından arınmış bir şekilde okuman. Çünkü okuyacağın bu satırlar herhangi bir geri dönüş, olmazlardan olur çıkarma çabası veya başka anlamlar yüklenebilecek beylik sözleri değil. Aksine bir olsun kabullenişinin derin sessizliği...

Z.....,

Biz öldüramadık. Olamadık. Sebebi, sonucu, eksiği, fazlası adı her neyse artık bir önemi yok; öldüramadık. Biz ne olmayı beceremedik, ne ölmeyi, ne senin ilk baştan söylediğin gibi "hep olmak için hiç olmayı"... Günün sonunda en olmamamız gereken noktada, en olmamamız gereken konumdayız. Bende, şu dünyadaki herkesten ve her şeyden değerli olan biri var; benden nefret eden... Sende, seni her şeyden ve herkesten daha fazla seven, sevmeyi de, gitmeyi de, kalmayı da, bir selamı, bir merhabayı da beceremeyen biri var; nefret ettiğin. Burası kör cehennem işte, burası kızılca kıyamet. Ömrümün sonuna kadar sana olan sevgim, sevdam, özlemim, muhabbetim bitmeyecek ama bunların artık hiçbir anlamı ve hükmü yok. O yüzden ilk başta da söylediğim gibi, bu satırları lütfen tüm duygularından arı bir şekilde okumanı diliyorum.

Benim senden duyacağım son cümle "Senden nefret ediyorum!" oldu. Olmamalıydı. Lütfen olmasındı ama oldu. Ben, dünyaları senin ayaklarının önüne sermek isterken bütün onurumu, bütün gururumu, bütün dik duruşlarımı, bütün iyi kilerimi ve bütün değerimi serdim yerlere. Sana yazdığım şiirleri, ömrümce bir daha hiç kimse için, hiçbir şekilde yazamayacağım şiirlerimi yaktım. Benim için cennet olan gözlerine cennet değil dedim. Cennetten kovuldum çünkü. Senin için bir anlamı olmayabilir ama benim için bu kovulma ne kadar acı, ne kadar elem verici bir bilsen... Seni suçlamıyorum, yargılamıyorum ve yadırgamıyorum. Olsun kabullenışı ile kabulleniyorum aldığın kararı ama içime söz geçirmem dilimle olsun demekten çok daha zordu. Bunu anlamanın imkanı yok senin.

Ben, sana beslediğim dünyanın en güzel duygularını kaleme kağıda yansıttım da hal hareketlerime yansıtamadım, bunun pişmanlığını yaşıyorum. İki "A"lı sevdanın naifliği, yüceliği, eşsizliği bu değildi çünkü. Olmayacağını, yanlış olduğunu, imkansız olduğunu bile bile çıktığımız bu yolda olmayışını gördükçe kahroldum. Olmadıkça daha büyük ve derin hatalar yaptım. Olmayacağını biliyorduk ikimiz de ama ben kabullenemedim olmamasını. Bundan dolayı suçluyum, çok suçluyum. Olması için, öldürabilmek için aklımın yettiğince çok şey denedim. Amacım kahve içmek falan değildi Z....., amacım bu büyük göçe dur diyebilmektir. Çünkü "Ben gidiyorum" derken aslında gitmiştin ve bunu gördüm gözlerinde. Senin bir gün gidecek olmanı bilmek bile canımdan can götürürken senin artık gitmiş olduğunu görmek beni içinden çıkamayacağım bir cehenneme attı. Çünkü sen gitmiştin ve benim başım çok ağrıyordu. Bir şekilde, bir vesile, bir selam, bir merhabada kalabilelim isterdim. Bunu gerçekten çok ama çok istedim. Bu da olmadı. Bunu da başaramadık. Bunu da beceremedik. İçimizdeki yangının ne denli büyük olduğunu buradan bile anlayabiliriz. Ne gidebildik ne kalabildik ne selamımız kaldı geriye ne bir merhabamız... En acısı da şu ki; artık benden nefret ediyorsun...

Ben seni büyük sevdim. Çünkü sen büyük sevmeyi hak eden kocaman bir yüreğe sahipsin. Ne mutlu bana ki o yürekte aylarca misafir oldum. Bu kadar tutarsız, bu kadar acınası, bu kadar önemsiz olmamı sağlayan da tam olarak buydu aslında. Ben o yürekte misafir olmak istemedim, o yüreğin asla benim evim olmayacağını bile isteye o yürekte kalıcı olmak istedim. O yüzden kaybettim, o yüzden kahroldum, o yüzden kahrettim. İşte o yüzden sana yazdığım kelimelerde hep seni anlatırken o yazdıklarımı

hareketlerime yansıtamadım. Seni o kadar sevdim ki, gün olup bir dost meclisinde aşktan sevdadan bahsedilince senin gözlerin dolacak. O zaman anlayacaksın ki şu yer yüzünde hiçbir fani senin kadar sevilmemiş olacak. İnsan sevildiği için ağlar mı, üzülür mü? Sen, aradan yıllar geçse de ne zaman bir aşk hikayesi dinlesen, ne zaman bir sevda masalına şahit olsan "Ulan bu da sevmek mi, bu da sevda mı, bu da bir şey mi?" diye iç geçirecek, beni ve benim seni ne kadar da çok sevdiğimi hatırlayacaksın. İstemsizce dolacak gözlerin, istemsizce derin bir ah çekeceksin, ama çok derin... Çünkü sen o an anlayacaksın hiç kimsenin senin çok sevilmediğini...

İnsan yarasından okunurmuş. Ve insan insana yarasından dokunurmuş. Biz birbirimizde bir sevda olarak kalamadık, iyi ki olarak kalamadık, keşke olarak kalamadık ama biz birbirimizin artık yarasındayız. İçimizde kapanması mümkün olmayan bir yara, yüzümüzde her halinden anlaşılacak bir hüznün ve hayatımızın geri kalanında derin bir suskunluk olarak kaldık birbirimizde. Ben bunca zamandır her ne kadar becerememiş olsam da bundan sonra suskun olmaya çalışarak geçireceğim günlerimi. Bir mezarlık sessizliğinde, bir hamuşan suskunluğunda, kendi halimde bir inzivam olacak artık. Karşına çıkmamaya özen gösterecek, senden olabildiğince uzak duracak, ömrümün en güzel günlerine ev sahipliği yapan o güzel yüreğinde nefretimin bitmesini bekleyeceğim.

Sen dilediğin kadar yalnızsın artık. Dilediğin kadar mutlu, dilediğin kadar huzurlu ve dilediğin kadar doğrusun artık. Bana bu dünyada cenneti yaşattığın için, her şeye ve herkese rağmen bana ömrümün en güzel günlerini bağışladığın için, o cennet gözlerinle bana ölmeden cennette nefes aldırдың için, bugüne kadar yaptığım tüm hataları, tüm kusurları, tüm yanlışları affettiğin için, nefessizliğime nefes; darlanmalarına ses olduğun için... Minnettarım sana! Ben sana gerçekten minnettarım. Nefretin elbet bir gün hafifleyecek biliyorum bunu, elbet bir gün azalacak ve elbet bir gün beni güzel hatırlayacaksın. Çünkü ben her ne kadar nefretini hak etmiş olsam da içimdeki sevdaamın saflığı, büyüklüğü, güzelliği ve gerçekliği bu nefreti hak etmiyor. Dediğim gibi, geri dönüş veya toparlama çabası değil bu. Sadece gerçeklerimi temize çekme, bir dertleşme ki son dertleşme bu...

Ben bir süre kelimelerimden de ayrı kalacağım. Bir süre herkesten ve her şeyden soyutlanıp kendimi temize çekeceğim. Çok ağır bir nefis terbiyesiyle baş başa bırakacağım kendimi. Madem ki büyük bir sevdadaydı bu, büyüklüğüne yakışır şekilde davranmaya özen göstereceğim. Senin adın da, hayalin de, sevdan da, varlığın ve yokluğun da artık kırk kat pamuğa sarılı şekilde en derinimde muhafaza altında olacak. Biliyorum daha önce de sözler verdim, tutamadım. Bu defa tutacağım, çünkü senin benden nefret ediyor olman zaten bana bu dünyadaki en ağır ceza. Ne zaman olur ne zaman hazır olurum, ne zaman bir şeyler dökülür kalemimden bilmiyorum ama yine "Çizgili Mavi" olacak kelimelerim. Yine seni yazacağım, sen nefretin azabından kurtulunca okursun umarım. Oku bence, çünkü onlar benim değil bizzat senin. Tamam ben yazdım, ben yazacağım ama sen yazdırdın onları, sana yazıldı ve sana yazılacaklar onlar.

Sana bir ömür mutluluklar diliyorum. Huzur, doğrular, iyilikler, güzellikler ve bütün iyi olan her şey seninle olsun bundan sonra. Bugüne kadar yaptığım tüm hatalar için özür diliyorum. Yaşadığım iyi veya kötü, erdem veya suç, güleş veya hüznü her ne varsa hepsi için de minnettarım. Kendine iyi bakmanı, sağlığına dikkat etmeni, seni çok ama çok sevdiğimi unutmammanı, sevdaanın a'larını eşit bölüştüğümüzü hatırlammanı, başka bir evrende seni bekliyor olacağımı bilmeni ve seni gamzenden tanıyacağımı unutmammanı istiyorum. Son söz; beni nefretinle cezalandırma, olmaz mı? Kal sağlıklıyla, hoşça kal...

Çizgili Mavi,
4 Temmuz '22

Çizgili Mavi

Ağıt

Bir kalem, bir parça kağıt ve biraz da sen olsan yeterdi,
Dökülürdü sevdam dilimden, bizi Şen ederdi.
Sen gittin, viran oldu gönül, öksüz artık kalem kağıt...
O mutlu Şiirlerim sustu, dilimde varsa yoksa matemli bir ağıt!

izgili Mavi

Ağla

Gözümde yemyeşil bir hayaldir gözün,
Sevdan, dilimdeki tek hecem.
Muvafık bir hasret; gözyaşı, hüznün...
Ağla günüm, ağla gecem!
Gözlerinde gördüğüm Cennet,
Ebedî, ilânihaye, ilelebet.
Bir zindan ki hasretin, müebbet, sus pus...
Ağla mahkûm, ağla mahpus!
Kapatınca gözümü en gizli sırdaşım,
Ağla gözüm, ağla yaşım...
Heyhat... Ki sana geç kalmışım,
Ağla ömrüm, ağla yaşım.
Aşkından gayrı ne varsa bende, yalandır,
Sevdan, içimde dinmeyen tufandır!
Bir ölüm ki hasretin; acı, zehir...
Ağla şafak, ağla zifir...
İçimde bin bir heves, her biri kursağımda,
Ne yana dönsem hayalin; solumda, sağımda...
Bir ecel ki yokluğun; zamansız, hazin, elim...
Ağla takvim, ağla mevsim!

2 Ekim'23

Çizgili Mavi

Ağlayan Adam

Dertli gecelerden,
dikenli yollardan geçerek geldim sana...
Ayaklarım kan revan
ve
elimde tek yaprağı kalmış bir papatya.

...
Tedavülden kalkmış anılar taşıyordum sırtımda,
Acı...
Keder...
Dert..!
ve meksûr bir gönül, sırrımda.
Pamukla baş kesenlerin ülkesinde geçti genliğim,
Yalın ayak...
A ve
Açıkta..!

...
Nice hevesler kursağımda,
bir bilsen;
Kaç yerinden kırıldı kanatlarım.
Aklıma geldikçe yanıp kül olduğum yangınlarım,
Ağlarım!
Ağlayan adamdan zarar gelmez...
ve yüzü gülmez,
derdi olan adamın!

...
Anlaşılmayan ruhlara deli denirmiş,
Kimse anlamadı ruhumu.
Hikayemi bilmez kimse,
sen bilirsin...
Sen,
Kimse değilsin.
ve sen sevdam;
Kimsenin olmadığı kadar
Kimsem değilsin.

...
Bir kalemim var elimde
Ve dilimde birkaç kelamım...
Sen, benim anlayanım...
Sustuklarımı.
Ve tamamlayanım,
Eksik yanlarımı.
Dünüm eksik, bugünüm yarım...
Sen benim umutlarımsın,
Yarına bıraktığım!

...
Dertli gecelerden,
dikenli yollardan geçerek geldim sana...
Ayaklarım kan revan
ve
hayalimde
başka bir dünya.

Çizgili Mavi

Ağlayıp Geçiyorum

Evvelden tanışık olmadığım acılar, şimdi en yakın sırdaşım...
Dertlenmiyorum acı çekiyorum diye,
Acı çekiyorum diye... Acı çekmiyorum artık.
Safha safha yayılan bir kanser hücresi gibi,
Tüm ruhumu kaplayınca yalnızlık;
Can yakmıyor artık, düşüp kalktığım yokuşlar.
Kahroluşlar, kahretmiyor eskisi kadar.
Dingin bir sükûn...
Ve derin bir sükûtle seyrediyorum olup biteni.
Hasretini çekiyorum içime, nefes diye.
Yokluğuna sarılıp uyanık kalıyorum geceler boyunca.
"Uyutmuyor hasretin" diye acı çekmeyi bıraktım sevgili.
"Uyutmuyor Sevdan" diye, uyumayı bıraktım.
Hayalinle dertleşiyorum, hasretinde kaybolunca...
Hasretinle dertleşiyorum, hayalin de kaybolunca!
Şiirlerden mısralar seçiyorum senin için,
Acılarıma kafiyeler düzmüyorum gece geç saatlerde.
Kelimeler kâfi değil ki kafiyeden medet umayım...
Sana seni anlattığım şiirlerde.
Bir sigara yakıyorum; sigaram sönmeden bir diğerini.
"Az iç şu zikkımı!" diyorum kendi kendime,
Sonra...
Bir sigara daha yakıyorum, sigaram sönmeden bir diğerini...
Tanımadığım, bilmediğim bir sırdaşa anlatıyorum seni.
Acılarıma...
Hasretine, özlemine, suskunluğuna...
En çok da Cennet gözlerine yakıyorum bir sigara daha!
Tanımadığım, bilmediğim acılarla dertleşiyorum.
Can yakmıyor artık, ağlayıp geçiyorum...
Yaşamıyor değilim, çok şükür nefes alıp veriyorum
Ama
Kendi hayatıma ben, uzaktan bakıyorum.
Bir dünya kurdum hayalinle,
Bir ruh yarattım yalnızlıktan.
Dört tarafı yokluk denizine kıyısı olan.
Bir ülke fethettim, şahını idam edip hayalini sultan seçtim.
Babadan oğula geçmez, kimseden kimseye geçmez bir sevdadan!
Cennet dedim adına,
Yeşil...
Ben o Cennete, uzaktan bakıyorum!
Yanmıyor içim, kanatmıyor yokluğun...
Can yakmıyor artık, ağlayıp geçiyorum!
Bir sigara yakıyorum, sönmeden diğeri.
Biri sana,
Diğeri kendime.
Bir şiire ilişiyor dilim,
"Hasretin kan çanağı gözlerinde oturuyorsun,
Seni soruyorum
Hiçbir şey bilmiyorsun" diye yazılmış.
Oysa ben seni seviyorum.
Üstelik her şeyi biliyorsun.
Hasretimi biliyorsun örneğin;

Adına sevdaa dediğimi...
Kan çanağı gözlerimi tavana dikip,
Sabahlara kadar seni dşlediğimi biliyorsun.
Ben,
duvarlarda beliren hayaline uzaktan bakıyorum.
Bir dünya yarattım zifiri karanlıktan.
Oysa ben seni seviyorum.
Üstelik her şeyi biliyorsun.
Can yakmıyor artık, ağlayıp geçiyorum.

izgili Mavi

Ağlıyorum

Puslu, karanlık ve izbe bir gecede,
Takvim ve saat anlamsız kalıyor...
Ne bir gün ileri, ne bir dakika geri;
Tam ecel vakti gibi...
Düşüyor aklıma hayalin, düşüyorum...
Yerin yedi kat dibindeyim sanki
Şessiz... sensiz... kimsesiz!
şyorum!
İçimde tufanlar kopuyor,
Fırtınalar, kasırgalar...
Dışında bir sükût ki sorma...
Susuyorum;
Bir kandilin sönmeye yüz tutmuş ışığında,
Hayalin düşüyor aklıma, düşüyorum.
Bir damla yağmur düşüyor sonra,
Sonra gözlerin düşüyor, gözlerime...
Yanıyorum.
Ne sabah oluyor, ne gün doğuyor.
Bu kahpe karanlıklar en çok,
Beni boğuyor!
Nefessiz kalıyorum, nefesinden kesilince,
Sessiz... Cılız... Tedirgin!
Bir kenarda pusuyorum.
Bir damla yağmur yağıyor sonra.
Boğuyor beni, bu şehrin sokakları,
Hasretin; ceberrut bir müfreze,
Sokakta kol geziyor...
Ben kaçıyorum.
Ne yöne dönsem yokluğun,
Ne yana kaısam özlemim...
Ne yana baksam hayalin.
Güzel... Bahar... Cennet!
Ben ağlıyorum.
Gözlerin düşüyor aklıma.
Cennet gözlerin.
Ben görüyorum!
Gördüğüm herkesi ben,
Duyduğum her sesi ben...
Sen biliyorum.
Puslu, karanlık ve izbe bu gece,
Yerin yedi kat dibindeyim sanki.
İsyanım duyulmuyor,
Avaz... Feryat... Figan!
Ben lyorum.
Ağlıyorum...

Çizgili Mavi

Ahenksiz Sorular

Bilir misin, Hasret nedir?
Gözlerini kapatıp vuslatını görmek hayallerinin,
Gözünü açtığında uzaklara dalıp gitmek...
Ufuk çizgisinin yerle göğü birbirinden ayırdığı uzaklara!
Ne kadar yürürsen yürü ulaşamayacağın bir sırta,
Kavuşamayacağını bile bile yürümektir hasret!

Bilir misin, Vuslat nedir?
İstememektir vuslat, beklememektir...
Hasreti vuslattan öte kutsal görmek vuslatının ta kendisidir!
Derinde kopan fırtınalarının inadına yüzüne çöken sahtekar gülüşlerin,
Seni artık ağlatmamasıdır Vuslat...
"Engel değil çaresizlik" kabullenişini haykırabildiğin andır,
Vuslat, "Olsun" deyip yarım kaldığın candır!

Bilir misin, Ateş nedir?
Bir an olsun sönmeyen yangınlarda seni yangından koruyandır ateş,
Yangının kendisiyken ateş, sana yanma zırh olandır.
Gözlerinde gördüğün yangındır, sönmek için gözyaşına muhtaç olandır...
Ağladığın, bitmek tükenmek bilmez gecelerde sabaha varmaktır ateş.
Ateş ölmemektir, yanmamaktır, hiç sönmemektir, söndükçe yanmaktır.

Bilir misin, Yangın nedir?
Temmuz ortasında üşümektir,
Turuncu gecelerde kar altında erimektir "olsun" ateşiyle!
Gökkuşağından tüm renkleri kovup, yalnızca gözlerinin rengini bırakmaktır yangın!
Gözlerinin cennet rengini cehennem dibinde de yansan unutmamaktır yangın!
Gecenin karanlığı seni korkutmuyorsa artık, gök; gündüz bile ay ışığıyla aydınlanıyorsa,
Yangın, üşüdüğü gecelerde gelip seni sarandır!

Bilir misin, Aşk nedir?
Hasret çekmektir, vuslata ermektir aynı anda...
Çektiğin hasretle aynı oranda kavuşmaktır Cennet gözlere...
Gülmektir olup biten her şeye,
ve ağlamak, ve susmak, ve konuşmaktır!
Sussa da dinlemek, duymaktır aşk, susulanı da duymaktır!
Turuncu gecelerde başını avuçlarının arasına alıp yere bakmaktır...
Gözünü bir an açmadan, gökkuşağında Sevdanı görmektir aşk,
Aşk iki harfi birbirinden ayırırken, paylaşmaktır aynı oranda...

Bilir misin, Sevda nedir?
Sevda bir şiiirdir, estetiğin kafiye muhtaç olmadığını anladığın mısradır!
Soru işaretsiz soru sorular sormaktır,
"Nerdesin" diye sorup, sönmeyecek yangınlarda ateş olmaktır sevda.
Zifir karanlık dehlizlerde bir ay ışığı ararken aydınlanmak için,
Bir mum ışığının duvara vuran yansımasında, gölgelerde kavuşmaktır sevda.
Yürümektir... Uçsuz bucaksız hayaller deryasında...
buzdan ve ateşten yapılmış, kırık dökük bir kayıkla yol almaktır.
Hırçın dalgalarla baş edebilmektir. Alabora olsan da kıyıya varabilmektir sevda...
Vuslat diye bir yerin, başka bir evrende var olduğuna inanmaktır.
Sevda inanmaktır...

Karanlık şafaklarda son sigaranın son nefesini çekip,
Nefesini yanında hissetmektir. Yanında olduğunu bilmek, yanında olmaktır...
Yıldızlardan bir kolye yapıp, boynuna takmaktır savda,
Minnettar olmaktır!

Hayal yorganına sımsıkı sarılıp, sabah etmektir.
Pencerenden içeri süzülen günün ilk ışığında kavuştuğun yangına,
Seni yakan ateşe, seni yakmayan ateşe minnettar olmaktır Sevda!
Çalاکalem yazdığın şiirlerde isyan ettiğin dar vakitlere,
Minnettar olmaktır... Aynı anda, aynı oranda...

Sevda tezattır, yanarken buz tutmak...

Yaşarken ölmektir, öldükçe dirilmektir dar vakitlerde!

Susarak haykırmaktır, ağlayarak gülmek...

Vuslat rüyası görmek umuduyla daldığın uykularda, hasret kabuslarıyla uyanmaktır en
olmadık saatte.

terleyerek, titreyerek, ağlayarak uyandığında; hasretin vuslattan güzel olduğunu
anlayıp,

Kendini teselli ettiğin derin hıçkırıktır Sevda!

Sevda bir güz hüznü gibi sararıp düşen akşamların inadına,

Her sabah içinde doğan bir ilk bahar yeşilidir...

Tezattır sevda!

Olmazların içinde olurlar aradığın,

imkansızlık ateşiyle yanıp mümkün olmak için kor olduğun zor zamanlarda...

Kıymetini anlamaktır dar vakitlerin...

Minnettar olmaktır.

Çizgili Mavi

Ahit (gitmiyorum)

Gideceksen, Şimdi git...
Ki kalmasın fiĒanıma yanına!
Giderken, anılarını da...
Seninle geĒen anlarımı da al yanına.
Bana yalnızca Şen kahkahandan bir kuple bırak,
SaĒından bir tutam, gözlerinden bir acı bakıŐ...
Giderken, tüm sıcaklıĒını da al götür kendinle,
Aldanma yalancı güneşe;  n m z karakıŐ!
 Ő rs n...
Tir tir titrersin de ısıtamam ellerini...
Aklına gelirim,
 z l rs n!

"Yan yana" ayrı yazılırken l gatimizde,
"Apayrı" bitiŐik olur bütün cümlelerde...
Gideceksen, Şimdi git...
Yanına kalır da yanına kalmaz bilesin,
Sen eyy gitme diye yakardıĒım kadın,
Sen eyy, g nl mdesin!
Dilimdeki türkünün nakaratında,
Sen eyy, gitme diye yazdıĒım kalemdesin!
Gideceksen bir gün, o bugün olsun,
Gideceksen, yanına kalmasın nefesin!

Şimdi git gideceksen,
Gözlerime...
Gözlerimin taa iĒine bak!
Bana, beni sevmediĒini söyle
Ve terk et kabrimi...
Bırak beni azabımla baş başa!
Yüzüme bak giderken, yüzüme...
Ve aldanma gözünden akan yaşa!
İyi düşün, düşün ki yarım kalmasın düşün...
Yarın vurursun başını, mezarımın taşına!
Ya Şimdi git gideceksen...
Ya da,
Kal gönlümde, orada yaşa!

Āizgili Mavi

Akreple Yelkovanın Hikayesi

Akrep de seviyor aslında Yelkovanı.
Aheste aheste gidiyor bir sonraki vakte;
Yelkovan kendisine yetişsin diye çab alıyor.
Ama gidiyor işte...
Gitmek zorunda olduğu için; aheste de yürüse, gitmek istemese de gidiyor...
Ardında söylenmedik şarkılar bırakarak,
Göz göze gelinmemiş anların tümüne veda ediyor,
Gidiyor.
Yelkovan; kan revan içinde,
Akrebini peşinden,
Akrebine kavuşmak için koşuyor.
Her gün, her saat başında kavuşuyorlar gerçi ama;
Yelkovan akrebi, yanındayken bile özlüyor!
Göz göze geldiklerinde,
Zaman dursun istiyor yelkovan,
Dünya yansın istiyor akrep...
Geç kabul olmuş dua gibi bazen, zaman da duruyor!
Vaktin bir ucunda akrep, diğer yakasında yelkovan...
Geçmiyor bir türlü vakit, kavuşamıyorlar!
Akrep de seviyor aslında yelkovanı.
Yelkovan zaten, akrepten ibaret.
"Git ve gel yüz adım, bin yıllık konak"
Dediği gibi şairin...
Git geller arasında, olmazlar arasında,
Bin yıllık uzakta!
Dursun istiyor zaman, akrebin yanı başında;
Zaman... Su misali akıyor...
Durmuyor!
Akrep,
Geçip gittiği vakte yanında götürmek istiyor yelkovanı,
Yelkovan,
Dar vakitlerde, zaman dursun istiyor.
Göz göze kalmak istiyor yelkovan; akreple...
Göz göze kalmak istiyor akrep; yelkovanla!
Göz yaşları aksa da geçip giden vakte,
Zaman acımasız, gaddar ve bir o kadar şirret...
Durmuyor!

6 Temmuz'23

Çizgili Mavi

Aksi

Uyuyorsun...
Uzakta değil, hayalde değil...
Değil bu bir rüya, bu bir düşün değil.
Yanı başımda uyuyorsun,
Huzurla...
Kulağına bir şeyler söylüyorum,
Duyuyorsun...
Sükûtle!
Eğilip yanağından öpüyorum,
Gülüyorsun...
Hicapla!
Çıt çıkarmıyorum,
Nefes bile almıyor, alamıyorum...
Seni izliyorum, sen uyurken.
Seni;
Cennetten bir köşeye bakar gibi,
Melül melül, seyrediyorum.
Güzelliğine şiirler yazıyorum,
Kalemsiz, kağıtsız hatta kelimesiz...
Anlatmaya değil, anımsatmaya dahi kifayetsiz kelimeler;
Güzelliğini...
Belki bir rüya görüyorsun, yemyeşil bir bahar içinde,
Belki bir kabustasın, gecenin zifirinde...
Ama ben rüyada değilim, bu bir gerçek...
Sen, yanı başımda uyuyorsun.
Aksi gerçek olamaz, olmamalı!
Aksi kâbus, aksi ölüm, aksi felaket,
Sen yanı başımda uyumuyorsan şayet,
Kor cehennem, mahşer, kıyamet...
Sen uyuyorsun,
Uzakta değil, hayalde değil...
Değil bu bir rüya, bu bir düşün değil.
Yanı başımda uyuyorsun,
Sükûnla!
Bir gece yarısı hüznüdür senin sevdan.
Bir zamansız ölüm, genç ömrüme.

Sen uyuyorsun yanı başımda,
Ben ölüyorum, sana her bakışımda!
Titreyen ellerimle saçını okşuyorum.
Ve gözlerine bakıyorum,
Ağlayan gözlerimle.
Seni;
Cennetten bir köşeye bakar gibi,
Melül melül, seyrediyorum.
Yanı başımda uyuyorsun,
Aksi gerçek olamaz, olmamalı!
Aksi haram, aksi yazık, aksi günah...
Aksi cehennem!
Tanırım Cehennemi, bilirim.
Bitip tükenmek bilmeyen
Karanlık gecelerden bilirim,

Doğmayan güneşten,
Bilirim;
Bitmeyen hasretten!
Sen uyuyorsun,
Hasretin uyutmuyor...
Bu bir rüya değil, gerçek...
Acı, kederli, dertli bir gerçek!
Sen uyuyorsun...
Yanı başımda.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık,
Biri benim biri de bitmeyen hasretin...
Üstelik hasretin,
Vuslatından da gerçek...
Sevdan bir düş, bir bahar sabahı gözlerin...
Gözlerin Cennet.
Yokluğun, dibidir bana Cehennemini!

Çizgili Mavi

Anlamsız

Aklıma gözlerin bir kurşun gibi düşünce,
Gözümde hicirarak kan damlar; zamansız!
Ben ki ey yâr; gördüm Cenneti gözlerinde,
Kayboldu tüm lisanlar, sözler anlamsız!

Uğultular doluyor gökyüzüme,
Uykusuz geceler, yıldızlar, yağmur ve gözyaşı...
Feryat figanda kainat, haykırıyor kulağıma adını,
Adınla anılmayan, sesler anlamsız!

Işıklar kapanıyor, buzdan bir demir gibi her gece,
Ağlıyorum sessiz; adın dilimde tek hece!
Hasretin bir cellat; bekliyor başucumda...
Vuslatına ermeyen, düşler anlamsız!

Yitip gitsin ruhum, çeksın elini benden...
Kopsun kıyamet; yokluğun, yerin dibine batsın.
Gelmesin yarınım, silinsin bugünüm, dünlerim...
Vuslatınla bitmeyen, günler anlamsız!

5 Ekim '23

Çizgili Mavi

Bağ Bozumu

Öyle meşakkatli bir yol ki bu sevda,
Dursan durulmaz; gitsen varılmaz...
Geceler boyu kan çanağı gözlerle beklersin de sabahı,
Kabir olur o uyku, uyunmaz!
Dalar gözün uzaklara; göğe, aya, gökteki en parlak yıldıza,
Gözyaşın, sesi kısılincaya dek figan eder de...
Duyulmaz!
Ne bir bağ bozumu heyecanı,
Ne de bir Eylül hüznü...
Ne solan bir yaprağın yere düşüşü,
Ne yemyeşil bir bahar sabahının gönle doluşu...
Tarifi zor bu sevdanın; anlatılmaz!
Tezatlara gark eder seni;
Gülerken yüzün, için kan ağlar...
Kimsesiz sessizlikte, gözün kan ağlar...
Her gece hasretinde, gönlün kan ağlar...
Ecelden ağır acısı, dayanılmaz!
Öyle meşakkatli bir yol ki bu sevda,
Ne yürüdükçe biter,
Ne de söner, yandıkça!
"Uzaktan geçen bir sandal ki bembeyaz,
Bembeyaz görmek engini, bir ses kadar.
İçinde vücudunu hissederek,
Görmek bir mezarı, herkes kadar." Demiş Fazıl Hüsnü...
Mezar beğenmektir her anıda, her hatıradada...
Kısık gözlerle seyre dalmak bir çift gözü...
Yaşanılmaz.

5 Eylül '23

Çizgili Mavi

Baharın İlk Sabahı

Gözlerine bakmak;
Oturup Nemrut'ta bir gün doğumunu seyretmektir...
Gecedен sıyrılırken ufak ufak karanlıklar,
Aydınlığa kavuşurken uykusuzluklar,
Küllerinden doğan yeni güne, güneşe...
Umutla bakmaktır, gözlerine bakmak!
Ayvalık'ın Şeytan Sofrası'nda oturup bir akşam kızılında,
Gün batımına bakmaktır...
Nazlı nazlı veda eden güneşi, kısık gözlerle seyretmektir...
Gözlerine bakmak!
Yükselen ayı, birazdan denize düşecek yakamozu beklemektir,
Dertli bir sigara yakıp, derinden hayaller kurmaktır.
Oturup Fırat'ın kenarında bir bahar sabahı;
Güne gülümseyen papatyalara bakmaktır, gözlerine bakmak...
Sabahın serin yeli estikçe kırların üzerinde,
Ararat'tan gelen kekik kokusunu duymaktır...
Dicle'nin kenarından geçen bir kara trene,
El sallamaktır...
"Güle güle" değil; ağlaya ağlaya...
Gözlerine bakmak;
Ağlamaktır hıçkırığa hıçkırığa!
Uykusuz, karanlık, izbe, soğuk gecelerden,
Kavuşmaktır, bir bahar sabahına...
Eminönü'nde kuşlara yem verenleri izlemektir...
Galata meyhanelerinde,
Kadehlerdeki dudak izlerinde seni aramaktır gözlerine bakmak!
Sarhoş olmaktır.
En sevdiğin şarkıyı dinlemek değil,
En sevdiğin şarkıyı okumaktır,
Hayal etmek değil, haşa!
Yaşamaktır, gözlerine bakmak...
Ayder'e sırtını yaslayıp,
Yeşil yamaçlara nazır, bir yudum kahve içmektir;
Gözlerine, bir yudum bakmak!

Palandöken'in zirvesinde, şehrin sisli ışıklarına,
Bulutların üstünden bakmaktır...
Gözlerine bakmak.
Uzayıp giden yollar boyunca,
Başını bir otobüs camına yaslayıp,
Hayaller kurmaktır gözlerine bakmak.
"Güle güle" değil; ağlaya ağlaya...
Bir kenar mahallenin tozlu sokaklarında,
Bir kaldırım taşına oturup,
Koşturan çocuklara bakmaktır, gözlerine bakmak.
Üstü başı yırtık,
Eli yüzü toz içinde,
Terli terli soğuk su içen çocuklara!
Kızıltepe'de Taş Körü'ye çıkıp,
Zergan'ı seyretmektir, zılgıtlar arasında.
Gözlerine bakmak, gülmektir.

“Güle güle” değil; ağlaya ağlaya!
Ağlamaktır...
Yaşamaktır bir bakıma.
Gözlerine bakmak;
Ölmektir, bir bahar sabahında!

Çizgili Mavi

Bazen

Bir yağmur damlasına muhtaç olur kurumuş bir dal parçası...
Bazen bir yudum ışığa, bir yudum sığına güneşin!
Dertli bir Ekim sabahı, süzüle süzüle inceden...
Ve ardında bırakarak karanlık şafağı, sıyrılır geceden,
Kurumuş yapraklar kavuşur yağmura, güne, güneşe...
Biz kavuşamayız seninle!

Bazen,
Hüzünlü bir kemana eşlik eder anason kokusu,
Akılda, fikirde... Hep gidecek olmanın korkusu!
Çakır keyif muhabbetler, anlamsız susuşlar ve şen kahkahalar,
Bazen, insan çekilir bir kenara yalnız başına, yalnızca ağlar!
Susmalar kavuşur kelimelere, herkes kavuşur birbirine...
Biz, kavuşamayız seninle!

Aşık olanı gömer bir akşam serinine, gün geceye kavuşur...
Şusmaktan bıkar da usanır, isyan eder dil heceye kavuşur!
Ömür biter bir gün, kurulur mahşer sorgusu,
Bitmez sandığın ızdırıp biter, kapanır defter, hayat ecele kavuşur...
Biz, kavuşamayız seninle!

Anlar, andan anlayan anlar içindeki yangını...
Anılar sarar düşman gibi dört bir yanını.
Sulh olur tüm cihanda, savaş barışa kavuşur...
Biz, kavuşamayız seninle!
Küçülür dünya, telaşeler gözünde küçülür,
Birleşir doğuyla batı, kuzeyle güney...
Yemyeşil mümbit, müreffeh bir hal alır Mezopotamya,
Yelesini rüzgarlarda savurur, deli tayına kavuşur bir kır at,
Binlerce yıllık hasreti taş a çalar, Fırat...
Fırat; kavuşur Dicle'ye...
Leyla kavuşur alemler ötesinde Mecnun'a,
Kerem Aslı'sına, Kavuşur Ferhat Şirin'ine de...
Biz, kavuşamayız seninle!

Çizgili Mavi

Ben Değilim

Sen, ulu bir ınar gibi yıllara meydan okurken içimde,
Gözlerinde gördüğüm ben değilim...

Ben, yutkunamazken aklıma sen gelince,
Boğazında kör düğüm ben değilim..!

Çizgili Mavi

Ben Sana Aşık Oldum

Ben seni sevdim,
Sevdim demenin yetmeyeceği kadar sevdim...
Kimsesi akşamlarda,
gözlerimi dikip seni gördüğüm,
ışığında aydınlanıp karanlığında kaybolduğum...
Mum alevinin gölgesinde yanacak kadar sevdim...
Gölgesinde oturduğum ışıktan kaçarken,
Yorulunca durup bir nefes aldığım zaman yolculuğumda sevdim...
Vaktimiz dardı ama ben seni zaten
geniş zamanlarda sevmek üzere terk edecek kadar sevdim...
Tarihle sevdim seni mesela, Coğrafyayla, Sanatla...
Ordusu Mercidabık'ta mutlak bir zafer kazanan Selim'in,
Yüzündeki mağrur ifadeyle dağıttığı ulufeden nasiplenen
Yeniçeri askerinin sevinci kadar sevdim...
Sevindim, seni sevdim...
Sevildim, seni sevdim!
Ben seni Mercidabık'ta sevdim, Dandanakan'da, Malazgirt'te sevdim...
Viyana kapılarına dayanıp da kaybeden ordunun,
Pişmanlık mı dersin, öfke mi, mahcubiyet mi...
Ben seni o askerın karmakarışık duygularla akan göz yaşında sevdim...
Büyük sevdim seni ben,
Çok sevdim demenin yetmeyeceği kadar sevdim...
Kar altında, donmaya yüz tutmuş parmaklarını ısıtmak için,
Ödün kesen çocuğun evine dönüş yolu kadar uzaktan sevdim...
Üşüdüm seni sevindim,
Dondum, seni sevdim...
Her iklimde, her bitki örtüsünde ve her mevsimde sevdim...
Bir Temmuz akşamında yaşamak isteyip de kaçırılan günleri,
Bir Kasım Pazarında yaşayacak kadar sevdim...
Her takvimde, her saatte, Her an sevdim.
Gecenin üçünde sevdim örneğin, sabahın beşinde...
Anason kokulu bir masada oturup çakırkeyif,
Önünde boş duran bilmem kaçınıcı kadehte kaybolan dudak izlerinde,
Arayacak kadar çok sevdim.
Aradım, seni sevdim...
Buldum, seni sevdim...

Felsefeyle sevdim ben seni, mantıkla, analitikle...
Descartes'in "Düşünüyorum o halde varım" dediği düşüncelerle sevdim...
Seni düşünüp var olacak,
Yokluk denizinde var olabilmek için seni düşünmek zorunda kalacak muhtaç sevdim...
Her şiirde, her romanda senden izler arayacak kadar,
Aramakla yetinmeyip bulacak kadar Edebiyatla sevdim seni...
Okuduğum, yazdığım alfabede hangi harfin kapısını çalsam...
Beni içeri buyur eden hep adın olacak kadar hoş bularak sevdim...
Hoş geldin, seni sevdim,
Sefa geldin, seni sevdim...
Mektuplar hep sana yazılmalı, şarkılar sana söylenmeli...
Baharda açan çiçekler örneğin, ilk sana görünmeli...
Yılın ilk karı düştüğünde Ardahan değil senin adın geçmeli ana haberlerde...
Senin adın verilmeli bence büyükşehirlerde en işlek caddelere...
Ben seni, çıkmaz sokaklarda sana varmak için adım adım yürüyen,

Yürüdükçe gözden kaybolan umutlarla sevdim...
Yürüdüm, seni sevdim...
Yoruldu, seni sevdim...
Bir matematiği yok seni sevmenin,
İstatistiği, algoritması yok... Düz, dümdüz sevdim...
Birle biri toplayıp iki etmediğini gördüğüm zamanlarda,
Gözyaşlarımı avucumda toplayıp,
sana gül yetiştirdiğim çam ağacını sulayacak kadar çok sevdim...
Ben seni bir çam ağacında gül yetiştirmeyi hayal edecek kadar isyankar sevdim!
Yürüdüğüm her yol sana çıkacak kadar kayboluşlarda sevdim seni,
Kayboldum, seni buldum...
Aradım, seni buldum...
Seni, sensiz gecelerde içtiğim her sigaranın izmaritine adını yazacak kadar sevdim.
Ben senin adını, adın geçmeyen şiirlere başlık yapacak kadar...
Adına kafiyesiz şiirler yazıp, seni sana anlatacak kadar sevdim...
Yazdım, seni buldum...
Okudum, seni buldum...
Zamanların ötesinde, zeminlerden münezzehe sevdim,
Hasretini vuslatından daha çok sevecek kadar büyük sevdim ben seni...
Her saat başında, her köşe başında,
Gözümde akan her damla gözyaşımda,
Ne yana dönsem, tam karşımda...
Gördüm, seni sevdim.
Döndüm, seni sevdim...

Çizgili Mavi

Biçare!

Yıkılıyor yokluğunda, umuttan yaptığım kumdan kaleler...
Yankılanıyor kulaklarda feryadım, duymuyor camdan kuleler..!
Bağışla beni sevdam; dert, keder, ıstırap doluyum ben...
Hasrete dönük yüzüm; ölüme çıkıyor sustuğum tüm raddeler.

Gülmez bir sevdanın meftunuyuz, yandıkça yanarız ikimiz de,
Dışımız sükuta mahkum, oysa fırtınalar, depremler var içimizde.
Bağışla beni sevdam; karanlıklar aydınlansın isterken gözlerinde,
Gece olmadan, güpegündüz kapanıyor sırrımıza perdeler!

Bir çift göz ki Cennet özlemi; yakar, kavurur, tarumar- talan eder
Sustukça dilin, kelimelerin... Sükût demlerinin cümlesine isyan eder.
Bağışla beni sevdam; sustukça duyulan acılar taşıyorum gözlerimde,
Nefes almak imkansız hasretinle, vuslatın nefesten muteber.

Viran olmuş bir mağlup gibi ruhum; sessiz, تنها ve de ıssız...
Cam kırıklarıyla dolu, altında seni beklediğim kubbeler.
Yürürüm, sana varmak için geceler boyu aç, bitap, uykusuz...
Hayalimden zincirlemiş beni hasretin, yakar canımı ateşten kaideler!

Yıkılıyor yokluğunda, umuttan yaptığım kumdan kaleler...
Yankılanıyor kulaklarda feryadım, duymuyor camdan kuleler..!
Sana koşmak isterken içimde sana ait tüm kelimeler,
Ne çare, derin bir ah'la bitiyor tüm cümleler.

Çizgili Mavi

Bildiklerim Gibi

Ve ben sana...
Soru işaretli soru cümleleri kuruyorum.
Esasen merak ettiğimden değil de,
Merak edileyim diye.
Hani "nasılsın" diye sorana,
"İyiyim" derkenki anlatılamaz iyi olmayışlar gibi.
En sevdiğin şarkıyı bir daha,
Dinlemeyecek olmanın sağırlığı gibi.
Ben sana şarkılar söylüyorum...
Müzik susuyor, ışıklar kapanıyor ve
Kapkaranlık oluyorum.
Hep olmak için hiç olmanın ağırlığı gibi!
Martaval okuyor beni çepeçevre saran;
Birbirini hunharca kovalayan, karanlıklar.
Ben sana soru işaretli soru cümleleri kuruyorum.
"Nasılsın" diyorum,
"iyiyim" diyorsun...
"İyiyim" derkenki anlatılamaz iyi olmayışlar gibi.
Ve ben... ben sana,
Kafiyesiz şiirler yazıyorum, devrik cümlelerle...
Yüklemine... Öznesini arıyorum, kelimelerin.
"Her şeyi düzeltmeye kalkışmanın yok ettiği..."
Aramızda olduğuna yemin edilebilir ama ispatlanamaz...
Pamuktan zayıf
Çelikten kuvvetli...
İncecik halatlar gibi!
Aynı oranda, aynı anda ve aynı bünyede...
Başkaldıran tezatlar gibi.
Gözlerin diyorum mesela...
"Gözlerin Cenneti ruhumun"
Görüyorum... Nefesim kadar yakınsın ama dokunamıyorum
Gökle yerin kavuştuğu, ufuklar gibi.
Ben sana soru işaretli soru cümleleri kuruyorum.
"Nasılsın" diyorum,
"iyiyim" diyorsun...
"İyiyim" derkenki anlatılamaz iyi olmayışlar gibi.

Çizgili Mavi

Bilirim

Boşta nefes tüketip, yorma kendini...
Söyleyemediğin sözden, sustuğun sırdan bilirim.
Tükendi ömrüm de aşamadım bendini,
Benden sakındığın sürurdan bilirim...

Bilirim ben seni sevdam,
Tutmaya kıyamadığın, titreyen elden bilirim.
Bir akşam vakti, senden esen yelden bilirim.
Kurumuşken boğazım, kanarken sen diye,
Yanımdan akıp geçen selden bilirim.

Elveda derken dilin, gözün yaşlıyken,
Benden değil, senden geçen senden bilirim.
Zordur bu sevdanın yükü, taşıyamaz herkes,
Azametine inat, yüke hamal olan benden bilirim.

İnkâr edemem, sevdin sen beni çok sevdin,
Duymasam n'olur, sevdanı sustuğun demden bilirim!
Sen susunca ne anlamı var konuşmanın,
İşittiğim her sözü ben, kemden bilirim.

Bir konuşsan, ah bir konuşsan da ben yaşasam...
Bir sözünü ben derdime, derman bilirim.
Kör bir kuyudasın, karanlık, karmaşık ve çok derin,
Gel desen bana, gel desen; ilahi bir ferman bilirim.

Sönmez bir ateş bu sevda, yakıp kavuracak içimizi,
Yangını bitse de sönmeyen külden bilirim.
Ben sana vurgun, sen bana yasak; mahkumuz üstelik,
Sevdasına mahkûm, bülbülüne hasret gülden bilirim.

Canıma kasteder nadamı, geç kalmışlığın,
Senden gitmeye bulamadığım güçten bilirim!
Sen sussan ne olur sevdam, kulağımda hıçkırığın,
Nasılsın diye sorduğun hiçten bilirim.

Var oldukça gece ve gündüz, sönmez bu yangın,
Her sabaha, şafakla kavuşan çilemden bilirim.
Koşmak isterken ruhum sana, yemyeşil kırlarda,
Bedenimi esir alan, kapkara matemden bilirim!

Suçumuz yok yazı bizimkisi, hazin bir yazgı,
Seni bana yasak eden kaderden bilirim.
Mahzun olma sevdam, akmasın gözyaşın...
Elveda derken bana, gözündeki kederden bilirim!

Gönle düştü mü sevda ateşi, yanmamak olmaz,
Cennetten kovulan Adem'den bilirim.
Her anı elem, her anı ölüm hasretinin,
Gitmeye mecbur olduğun yâd elden bilirim.

Bilirim ben seni sevdam,

Sana seni yazdığım kalemden bilirim...
Vuslatın neş'esini yazmak isterken sana,
Bana hasret yazdıran elemden bilirim!

Kader işte; nefes kadar yakınız, feza kadar uzak;
Boynunda sakladığın, öptüğüm benden bilirim.
Kimse bilmez, kimse anlamaz bizden başka...
Sarılınca, huzura erdiğim tenden bilirim!

Ezberimden çıksa da yüzün, suretin, ismin...
Adına yazdığım kafiyesiz şiirden bilirim.
Beni bırakıp gitsen de bu karanlık sokakta,
Turuncusunda seni aradığım şehirden bilirim!

Boşsa nefes tüketip, kendini yorma...
Kıyamam ben sana, sakındığım gözden bilirim.
Bilirim ben seni; konuşsan da bilirim, sussan da...
Kavuşacağız diye verdiğin sözden bilirim.

Çizgili Mavi

Bilmem Ki.

Sen miydin o yoksa hayalin mi, ayırt etmek zor...
Öyle iç içe, öyle girift ki varlığın ve olmadığın anlar.
Bunu bir ben bilirim, bir de olmadığın zamanlar anlar!
Gelip oturdun yanımdaki kesona,
Nefesini hissettim ensemde... o sıcak, o meltem nefesini.
Dinledim hayalinle baş başa verip, rüzgâr sesini!
O anın bir tarifi yok, bir tabiri, bir tasviri yok o an'ın...
Bir de acıması yok, yokluğunda; zamanın!
Hayaldi diyemem, o kadar sahiciydi ki uzansam dokunurdum!
Ellerine... Saçının her bir teline, gözlerine dokunurdum...
Gözlerinde dâlabilirdim uzaklara; baktıkça Cennetten kovulduğum!
Hayal olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar hayaldin.

...
Hep böyleydin zaten; hep hayalde ama hep gerçektin.
Kimi zaman gelip tam karşıma oturdun,
"Anlat" dedin "İçinden geçenleri..."
Kimi zaman sensizliğinle konuştum ben, senden habersiz.
Seninle dertleştirdim çok geceler, sabahlara kadar.
Son sigaram da sönünceye, tan ağarıncaya kadar.
Hatta gecenin son nefesine, senin adına ağıtlar yazdım ben,
"Sen yoksan hayalin var,
Olmasan ne çıkar?
Benim seni sevmem için, sana ihtiyacım yok...
Muhtaç olsam ne çıkar?" diye şiirler yazdım sana kafiyesiz!
Kimi zaman bir fotoğraf karesi oldun.
Görünmediğin bir resme bakıp saatlerce,
Olmadığın bir anda olmadığın bir sandalyenin üstünde sana seslendim;
"Son hatırla" diye verdiğin nasihatte...

...
Ben ne yana baksam seni görmedim sevdam,
Sen, her ne yana baksam orada oldun!
Her neye elimi atsam, sana dokundum...
Her ne söylesem sana seni anlattım,
Her ne yöne gitsem, gelip gözlerinde boğuldum.
Kimi zaman yağan bir kar tanesiyle zemheri oldun...
Ben, o karanlık gecelerde, sabahlara kadar...
Senin sokaklarında yalınayak, yanarak dondum!

Kar yağdı, şehri bembeyaz bir örtü gibi sararken,
Sen, turuncu bir renk oldun çıktın karşıma...
Ben hangi sokak lambasının altında yapayalnız yürümeye kalksam,
Sen hep geldin, gelip girdin koluma ve yürüdük seninle...
Biz seninle her gece, en tenhalara doğru
Çok yol yürüdük, kendimizden kaçmak istercesine!
Hayal olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar hayaldin.
Üstelik, sen hayal olamayacak kadar güzeldin tüm hayallerimde!

...
Kaç defa zaman dursun diye dua ettim hatırlamıyorum,
Kaç defa yalvardım bitmesin bu dar vakitler diye...
O kadar sahiciydi ki bizim baş başa, yan yana olduğumuz anlar,
Bir gerçek ancak bu kadar hayal olabilirdi.

Ve bir hayal ancak bu kadar yıkılabilir.
Yanımdaydın, hemen karşımda, elin elimin içindeydi...
Dün gibi hatırlıyorum, gözlerin gözlerimdeydi... Kaybolmuştuk!
Her defasında yarım kaldık, her defasında öldük.
O kadar çok öldük ki, bir insan ancak bu kadar ölebilirdi!
Senin suçun yok, esasen ben de suçsuzum.
Ben, senin sevdana düşeli umutsuzum...
Yarımım, eksikim, sanki bin yıldır uykusuzum!
O kadar uykusuzum ki,
Gördüğüm düş mü gerçek mi ayırt etmek zor.

...

Yavuz Bülent Bakiler okurken özellikle,
Neredeyse her satırda sen yanımdaydın...
"Sözde senden kaçıyorum, dolu dizgin atlarla" diyor şiirinde,
Ben seninle baş başa kalıyordum, senden dolu dizgin kaçarak...
"Ne olur bir gün beni, kapından olsun dinle" diyor bir yerinde,
Ben her kapının ardında seni ararken, sen zaten yanı başımda oluyordun hayalimde!
Şiirin adında çıkıyorsun karşıma, üstelik her okuduğumda...
"Bilmem ki nemsin?" diye soruyorum sana, cevabı ben veriyorum...
Her defasında başka bir şeyim oluyorsun, bir adı yok, bir tanımı, sınırı yok.
Sen benim hayalimsin, gerçeğimsin. Kimi zaman sevdam çok zaman hasretimsin!
Bilmem ki nemsin?

Çizgili Mavi

Bir Akşam Üstü

Otursak seninle, gözden uzak bir kıyıda ve bir akşam üstü...
Yalnızca birbirimizin sesini duyabileceğimiz kadar sessizlik
ve
birbirimizin yüzünü görebileceğimiz kadar aydınlık olsa kafi.
Biraz deniz kokusu burnumuzda,
üstümüzde biraz gök yüzü
ve biraz da biz olsak yeter...

Sen anlatsan önce, ben hiç konuşmasam...
sen konuştukça dalsam gözlerinin yeşiline,
dalsam ve gitsem cennetin firdevs katına.
Ki senin gözlerin cennet diye anılır tüm kutsal kitaplarda...
sen hiç susmasan ve ben hiç konuşmasam,
taa ki tâkatsiz kalana kadar.

Sonra hafif bir rüzgar esse,
meltem de desen olur, poyraz da...
İçimizdeki fırtınalar
söndürememişken içimizdeki yangınları
biz bir yudum su diye medet umsak gözyaşımızdan.

Ağlasak, ağlasak, ağlasak...

Sen anlatsan
ve biz firdevs katından akan dört ırmağın dört kolu gibi gözyaşlarımızla ıslansak.
Bildiğim tüm sevdaa şiirlerini okusam sana.
kelimelerim seni anlatmaya;
bendeki seni anlatmaya yetmez ama
bendeki seni anlatsam sana...
dinlesen...
ellerimiz kavuşsa sonra
hafif mahcup, hafif mütebessim ve hafif titreyerek...

ben sana sevdaam desem, sen süssan...
sen bana baksan, ben nefessiz kalsam.
her şeye ve herkese inat,
herkese ve her şeye rağmen,
biz göçüp gitsek bu dünyadan...
başka bir aleme.
kavuşmanın ve susmamanın mümkün olduğu
kavuşacağımız ve susmayacağımız bir yere...

Belki bir gün Milas'ta;
Belki bir gün Yüksel'de...

Çizgili Mavi

Bir Cinayetin Gözyaşları

Yanı başımda bir cinayet işlense mesela,
Ne maktul ne katil... Sadece tanık olsam...
Maktul öldüğüyle kalsa, katil kurtulsa bir şekilde mahpustan...
Babasız bir piç gibi oltada kalsa, bana yazılsa tüm suçlar...
Hem ölsem, hem öldürsem aynı anda...
Bir tarafta cenazem kaldırılırken diğer tarafta kurulsam idam sehparam...
Ve ben sadece tanık olsam cenazeme; bir idam sehpasından.
Bu kadar yanmazdı içim... Bu kadar yakmazdı o idam!

Dinlediğin bir şarkıda dalıp gidersen ya hani;
Yanarsın, kanarsın, kahruperişan olursun.
O şarkı hep çalsa ve ben durmaksızın yanıp kavrulsam o ateşte...
Geceler sabaha kavuşmasa bir türlü.
Ve ben geceler boyu o şarkıyı dinleyip idam edilsen binlerce defa...
Sehpaya her çıktığımda benden bir önceki benim cenazesini izlesem.
Bu kadar yanmazdı içim... Bu kadar yakmazdı o idam!
Sadece tanık olduğum bir cinayet yüzünden,
Asılsam binlerce defa, öldükçe dirilsen...
Ve her dirilişimde yeniden idam edilsen.
Güneşi görmeden ölsem, karanlıkta kaybolursa naaşım.
Bu kadar yanmazdı içim...

Kar yağsa; sokaklar, caddeler, herkes ve her şey beyaza bürünse...
Ben o beyaz sokaklarda kapkara bir leke gibi ortada kalsam.
Tüm renkler anlamını yitirse benim yüzümden,
Sadece tanık olduğum bir cinayet yüzünden.
Sildikçe suçumu, işlense sicilime idamım...
Cezam çektikçe bitmese,
Yandıkça yansam, ölümlü yaşam arasındaki o kısacık anda.
Bu kadar yanmazdı içim...
Kendi idamımı izlesem, celladım kendim olsam.
Bir yanda canımı alsam, diğer yanda can versem...
Bu kadar yakmazdı o idam!

Çizgili Mavi

Bir Hikaye Borcumuz Var

Bir hikaye borcumuzum var bizim, bize...
Sonu vuslat olacak,
Hasreti getirecek dize!
Anlam kazanacak kelimeler,
Uykusuz geceler...
Manasına kavuşacak gözyaşlarımız...
Çektiğimiz acılar son bulacak,
Kavuşacağız!
Hele bir bitirelim
dünya yolculuğumuzu,
Ödeyeceğiz; borcumuzu!

Çizgili Mavi

Bir Kadın Sevdi Beni

Bir kadın sevdim ben,
Bir kadın sevdi beni...
Bir kadın ki ancak bu kadar güzel olabilirdi.
Ve ancak;
bu kadar yeşil bakabilirdi gözleri...
Gecenin en karanlık kuytusunda
ve en yalnızlığında ceberrut dertlerin,
Gelip karşımda duran,
Yeryüzünün cenneti;
Cennet gibi yemyeşil gözleri...
Bir kadın sevdi beni!

Bir kadın sevdim ben...
Ki ancak bu kadar sevillebilirdi bir fani.
Kader bağlasa da kelimeleri,
Söylemişti...
Kapatıp gözlerimi,
Nefesimi tutup...
Öyle dinlemiştim, beni sevdiğini...
Gizli, saklı, utangaç ve pişman...
Öyle bir sevdaydı ki bu,
Kendine bile pinhan!
Bir kadın sevdi beni.

Bir kadın sevdim ben...
Bana yasak, bana haram, bana...
Uzak;
"A" ile "Z" kadar uzak...
Şiirime kafiye, cümlelerime özne...
Ama gizli,
tıpkı tüm ölümler gibi...
Bir kadın sevdi beni,
Kendi yandı,
Ben yandım.
Ve biz yandık, hiç "biz" olmadan.
Sevdaa dedim ben; o sustu,
Hiç konuşmadan.
Ben sustum, ikimiz dinledik.
Sonra öldük bir sabaha karşı.
Birbirimizden çok uzaklarda
Ama yan yana.

Çizgili Mavi

Bir Kasım Akşamı

Kasım'ın on biri, günlerden Cuma'ydı.

Vakit; minarelerden yükselen akşam ezanı sesiyle telaşa kapılmış, bir an önce kararmak isteyen güne veda etme vaktiydi.

Mekâna otantik bir hava katmak isteyip de pek muvaffak olamamış ahşap masada oturmuş, sabahtan beri kaynadığı zift renginden ve zift tadından belli olan çayı içiyordu. Adettendir, çay söylenir. Adettendir, içilir o çay zift olsa da.

İşten, okuldan çıkan insanlar bir yandan diğer yana doğru koşuştururken hiç kimse, dün bu saatlerde nerede, ne yapıyor olduğunu düşünmüyordu. Veya yarın bu saatte nerede, ne yapacağını. Herkesin dünü unutacak ve yarını düşünmeyecek kadar acelesi vardı. Bugünü ise içinde oldukları için idrak edemeden koşturuyorlardı. Kalabalığın arasına karışan sokak köpekleri, kedileri birazdan havanın kararacağını anlamış olmalı ki her biri bir çöp konteynerini sahiplenmiş mükellef akşam yemeğine hazırlanıyorlardı.

Önündeki çaydan istemsizce bir yudum daha içerken, ikinci sigarasını da bitirmek üzereydi. Aklına, sigaranın sağlığa olan zararları geldiği vakitlerde, yüzünün ifadesi değişse de son dumanı içine öyle bir çekti ki birazdan yakacağı yeni sigarası yanmak için sıraya girdi. Parmağındaki yüzüğe ilişti gözleri. Kim bilir kimin parmağındaydı daha önce? Kim bilir nereleri gördü? Hangi caddede, hangi sokakta soluklandı, hangi meyhanede sarhoş oldu acaba?

Yüzüğün ortasındaki sarımtırak taşın iki yanından, Fırat'la Dicle gibi iki yana akan gümüş işlemeyi çok beğendiği için mezattan almıştı bu yüzüğü. Acaba Fırat ve Dicle daha önce neler görmüştü akıp giden zamanda? Acaba zamanın geçmediği, karanlık gecelerin sabaha kavuşmak için yalvardığı anlar yaşamış mıydı bu yüzük, önceki sahibinde?

Tüm bu bol acabalı, bol meraklı düşünceler beynini meşgul ederken, gözleri bir anda önünde duran boş çay bardağına takıldı. Kendinden önce kim bilir kaç kişinin çay içtiği bilinmeyecek kadar sararmış bardak, boş duruyordu; çay bitmişti. İlk başlarda zift gibi gelen çayın tadı o, derin düşüncelere daldıktan sonra kekremliliğini bir kenara bırakarak kendine çekidüzen vermiş ve demine dem katmıştı adeta. Oysa dünyada gam da dem de baki değildi. Çay bitmişti, bardak boş duruyordu. Adettendir, biterdi o çay zift de olsa.

Biraz önce "ulan böyle çay mı olur?" diye içinden sövdüğünü unutup bir tane daha istedi. Karşı kaldırımında bulunan led bir tabelada ne yazdığını yanıp sönen ışıklardan dolayı ayırt edemese de o tabelayı vergi dairesinde veya bir banka şubesinde sırası gelenin numarasının yazdığı uyarı levhalarına benzetti. Üç yazıyordu tabelada; çok bariz, çok net üç yazıyordu. Roma rakamıyla, rakamla hatta yazıyla 3 yazıyordu. Biraz önce yanmak için sıraya giren üçüncü sigarasını yakıp ikinci zift çayını beklemeye koyuldu.

Hava artık iyiden iyiye kararmış, ezan bitmiş, kedi ve köpekler çöpten saraylarında ziyafete koyulmuştu ama insanlar halen hengameli bir şekilde koşturuyorlardı.

Betondan, büyük büyük ekranlı televizyonlardan, perdelerden, yemek takımlarından, hatta belki musluklardan oluşan yalan saraylarına bir an önce kavuşmak için koşuran insanları gördükçe, yaşadığı hayatın yaşamak istediği hayat olmadığını bir kere daha hatırladı. Çünkü bir süredir ruhunu esir alan değişik düşünceler, girift duygular onu insanların kahir ekseriyetinin tapındığı eşya putlarından ve maddi ilahlarından iyice uzaklaştırmıştı.

Çocukluğundan başlayan, kırka merdiven dayadığı şu ana kadar devam eden, nerede ne zaman ne şekilde ve neden geleceği belli olmayan ölüm anına kadar muhafaza edeceği bir haldi bu, maddi tanrıtanımazlığı. Ama son zamanlarda kırk yaşın, bir ölüm marşı ritminde getirdiği dinginlik mi yoksa hiç farkında olmadan bunca yıl arayıp da bulduğu huzur mu bilinmez; iyiden iyiye günahkâr olmuştu eşya putlarına.

Parmağındaki yüzüğe bir kere daha takıldı gözü, arkasından vuran ışığın tesiriyle

şarım tırak taş artık bir uğur böceği gibi ayyuka çıkıyordu gümüş işlemenin içinde. İşlemelerin asimetrik uzayan çizgilerine bakındı uzunca bir süre. Kimi çizgiler, hayallerini ardında bırakıp yılgın adımlarla yürüyen hayal zedeler gibi kısıydı. Kimileri ise hayallerinin peşinden soluksuz koşan hayalperestler gibi uzayıp gitmişlerdi. Başını kaldırıp gözlerini tenhalaşan kalabalığa dikti. İnsanlar da tıpkı yüzüğün işlemesindeki çizgiler gibiydi. Daha önce hangi hayali taşıdıkları, hangi hayallerden yara aldıkları, hangi meyhanede sarhoş oldukları, hangi kadehte kimin dudak izlerini aradıkları bilinmiyordu. Acaba hangisi kaç yaşındaydı? Acaba hangisi, bugüne kadar güldüğünü sandığı vakitlerde kaç gün kaç gece ağlamıştı? Ne belli şu karşıdan karşıya geçen; faili meçhul bir cinayete tanık olmuş gibi tedirgin gözlerle etrafına bakan kadının hayallerini başka bir şehirde başka bir vakitte bir cinayete kurban giden birinin yıkmadığı?... Kim bilebilir tek amacı elindeki kağıt mendilleri satmış gibi görünen şu ihtiyar adamın hangi hayallerle bu yaşa geldiğini? Bu yaşa gelene kadar öldüm dediği anlarda kaç defa yaşadığını veya yaşadığını sandığı hangi zamanlarda kaç kere ölümü tattığını?

İnsan, kimi zaman böyle olur; yaşadığını zanneder ama ölür, güldüğünü zanneder ama esasen ağlar... Yürüdüğünü sanar ama ne kadar yürürse yürüsün varamaz hiçbir yere, hep gitmek istediği yere gidemeyişin acısıyla kalakalır olduğu yerde. Ve insan, bir akşamüstü ansızın yorulur. İnsan bazen, Özdemir Asaf'ın "Her şeyi zamana bıraktık, zamanımız var mı bilmeden!" dediği geniş zamanlara bıraktığı hayallerini bir akşamüstü yorgunluğunda yeniden hatırlar. Bu, milyar yıllık dünyanın hiç yaşlanmayan kadim kaidesidir. Hayallerinin pesinden koşar adım gidenler, yanlarında yılgın adımlarla yürüyenlerin, hayallerini ardında bırakanlar olduğunu asla anlamazlar. Kendi hayalleri arkalarında kalıncaya dek koşturmaya devam ederler... Ta ki bir akşamüstü, koşanların yanında yılgın adımlarla yürüyenlere do nu s□u nceye kadar.

Yüzü bir kere daha, şigaranın sağlığa olan zararları aklına gelmiş gibi bir hal aldı. Düşündükçe oturduğu yerde kaskatı kesildi. Aklına bugüne kadar ardında bıraktığı hayalleri geldi. Onu yılgınlaştıran ve bir ahşap masada birbiri ardına sigara yaktırıp ziftten hallice çay içiren hayalleri. Kalktı. Yaşamak istediği hayatın bu olmadığına inandığı hayatın, kendisine biçtiği rolü oynamaya devam etmek üzere evin yolunu tuttu. Herkes kadar yorgun, herkes gibi mutlu, herkes gibi hızlı adımlarla yürüyerek.

Çizgili Mavi

Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın

Radyoda; tanıdık bildik bir sestem,
Bir figan yankılanıyor odamın duvarlarında...
"Bir kızıl goncaya benzer, dudağın" diyor
Muhayyer Kürdi Makamı'nda...
Mevsim;
Gökteki kızgın güneşin inadına,
Yüzü, zemheriye dönük bir Eylül...
Vakit;
İnadına gökteki kızgın güneşin,
Kör karanlık... Gün ortasında!
Hava, paslı bir demir gibi soğuk, ağır...
Kâinat rutubeti; gözyaşlarım.
Gözlerim kör, kulaklarım sağır!
Perdelerden kırılan bir ışık doluyor göğsüme,
Göğsüm; dar geliyor göğüs kafesime!
İçimde bir cenaze...
Ki vakitsizdir her ölüm!
Yaşamağa müteessir bir halet-i ruhiye...
Ateşten ve kordan ibaret, sevda dediğin merhale!
Sevdiğim şarkılar dökülüyor dilimden,
Matemli bir mezar taşı şiiri gibi.
Ey yâr!
Sevda otağın, kalbime kurulu...
Seni göğsüme taksam,
"Ölmedim!" der gibi nişane...
Diner ızdırabım, bir sarsam seni.
Dirilir ey yâr;
İçimdeki virane!

21 Eylül '23

Çizgili Mavi

Birazdan

Birazdan,
çekilir el ayak ve yine kalırız başbaşa...
Dertlerim, sırlarım, sevdaam
ve tüm yalnızlığım..!
İçimde, herkesten gizli ah'larım...
Bir köşede, sessiz ve yine sensiz,
sanadır figanım.

Birazdan,
daralır yine nefesim, beni boğarcasına...
Ellerim, sesim, bedenim
ve o lanet baş ağrım..!
Gözümde, kimsenin görmediği yaşlarım...
Bu gece de, sensiz ve yine sessiz,
sana ağlarım.

Birazdan,
çözülür yine dilim, avazı çıkarcasına...
Susarım, yanarım, pularım
ve o son an'ım..!
Dilimde, kimsenin duymadığı yâdlarım...
Bu gece, sessiz ve yine sensiz,
sana susarım.

Birazdan,
bir gemi kalkar gönül limanımdan...
beni burada bırakır, yol alır sana doğru
ve ben kalırım..!
Öyle çaresiz, öyle dertli ve öyle yalnız...
Bu gece, sessiz ve yine sensiz,
sana uğurlarım.

Birazdan,
ben hüzün dolu bir yağmur olurum...
aklım sende, ruhum sende, gönlüm sende
ve ben yağarım..!
Öyle matemli, öyle yaslı ve öyle mahzun...
Bu gece, sessiz ve yine sensiz,
sana akarım.

Birazdan,
bir yangın çıkar bu kentte, ateş olurum...
Bir damla suyuna muhtaç kavrulur
ve ben kahrolurum..!
Öyle çaresiz, öyle kor, kıpkızıl,
sana yanarım.

Çizgili Mavi

Biten Günün Ardından

Yokuz biz aslında,
Tüm var oluşların inadına...
İnadına var olan...
İnadına, herkesin ve her şeyin...
Biz; yokuz aslında.
Akşamın bu küllük vaktinde,
Kül olan sigara gibi sönmek zorunda kalanız...
Aslında, biz yokuz!
Sırtımızda günden kalan anlar, anılar...
Anılar gibi unutilan, unutulmak zorunda kalan...
Akıldan çıkmazken, akla gelemeyeniz...
Aslında yokuz, biz...
Zemheride özlenen güneşli bir gün;
Bir rüzgar esintisi,
Bir yağmurlu son bahar akşamımız Temmuz ateşinde...
Biz, yokuz aslında.
Henüz yazılmamış mutlu bir hikaye,
Belki izlenmemiş bir film,
Söylenmemiş bir şarkımız belki de...
Sönmeyen ateş yanar durur da içimizde,
Var oluşlarının inadına o ateşin varlığının,
Biz, yokuz aslında...
Gidilmemiş bir yer, yürünmemiş bir yol...
Vuslata eren bir rüyayız, hiç görülmemiş.
Kursakta kalan kelimeleriz; söylenmemiş.
Biz yokuz aslında...
Kayıp bir kimliğimiz biz,
Kayıp bir adres.
Henüz yanmayan ışığımız belki,
Sıra selviler gibi uzayan sokak lambalarında...
Yokuz biz, aslında.
Bir dünya var, bir gökyüzü...
Var işte şu minare,
Var işte şu yeşil deniz...
Aslında, yokuz biz...
Akşam vakti güneş sırtımızda,
Yola gülüşü düşen gölgeler gibiyiz;
Gölgede kaybolan gölgeleriz;
Yokuz aslında biz...
Yokuz biz, aslında...
Aslında yokuz biz!
İçilmemiş bir fincan kahvenin,
Hatırda kalan hatırasıyız kırk yıllık...
Gözlerinin meftunu gönlüm,
Yüreğinin hasreti, isyanı kelimelerin...
Biz yokuz aslında.

Çizgili Mavi

Cama Vuran Yansıman

Temmuz sıcağında gecenin bir vakti hafiften de kıyak kafayla içini ürperten meltemle birlikte yakamoza bakıp "ah ulan'lı" şarkıları notasız söylemek gibiydi... Cama vuran yansımanda ciğerimi kör edercesine çektiğim sigaranın dumanı... Yazdıklarımı oku dediğimde yanlış anlamayı, camdaki "olmayan yazıları" okumaya çalışmanı saymazsak tabi... Gözlüğünün camına vuran mum ışığının tüm dünyayı aydınlatması da eminim zoruna gitmiştir Edison'un.

Yıllardır tanıyıp da adını yeni öğrenmek de diyebilirsin, yıllardır adını bilmeyip de çok özlemek de... Tercih!

Ne demiş Luther Vandros abimiz; "Her ev bir yuva değildir!".. Yıllar olmuştur bir anlam yüklemeyeli camdaki yansımalara... Vitrinde duran, bakmanın serbest dokunmanın yasak olduğu, koleksiyonun en nadide parçasına imrenerek bakmak gibiydi... Camın hemen arkasında her şeyden habersiz duran sana bakmak... Bakmanın da yasak olduğunu saymazsak tabi... Bugün bu ev "yuva" oldu, en azından bana.

Yıllardır arayıp da bulamadığın bir şey de diyebilirsin, yıllardır aradığının ne olduğunu bilmemek de... Tercih!

Dün gece düştüğüm, çıkmak için çırpındığım, çırpındıkça daha da beter battığım gayya kuyusundan çıkardın beni bugün... Sabah belki binlerce defa elime alıp okumaya cesaret edemediğim o kısacık mesajla... Okudum; "Günaydın" oldu bir anda, mevsim bahar oldu, dolar düştü, savaşlar bitti, ağlayan çocuklar sustu, hastalar iyileşti... Sevmem birine bir şey söylerken birilerinin lafından dem vurmaya ama bunu anlatabilecek kadar kelimem yok bağışla. Sezai Karakoç'un dediği gibi; "Ve güldün, rengârenk yağmurlar yağdı!"... Benim olayım siyah, bilirsin... Bugün rengârenk oldu tüm evren. Tüm bunlar sen benden gitmedin diye oldu. Bugün, dağ dağa kavuşmadı, Fırat Dicleyle öpüşmedi belki ama biz kavuştuk. Ne iyi ettin kaldın, ne iyi ettin gitmedin, ne iyi ettin geldin... "Sen" ettin, "Şen" ettin; "Şen" oldum. 05.03.22

Çizgili Mavi

Cehennemde İlk Gün "onsra"

Cehennemde ilk gecemi yaşadım, kovulduğum cennetin uzağında...
Zebani gibi üstüme çöktü, karanlıklar!
Ruhumu terbiye ederken ben, bu sevdaa tuzağında;
Bana yine bağırını açtı, kaldırımlar...
Özlemişler beni, sohbet ettik biraz, dinlendim.
Seni sordular, sanki beni lime lime doğradılar...
"O gitti" diyemedim..!

Kulağımda cılız bir sesle bir şarkı çalıyordu,
Uyumadan uyandım; beşi dört geçiyordu!
"Sevda çok uzaklarda"
"Çok uzaklarda, yıldızların da ötesinde..."
Sevdaa çok uzaklarda artık; ne yüzünü görmek var ne sesini duymak,
Benim kaderim artık, uyanırken uyanmak..!
Sigaramı sigaramla yakmak beni ben yapar bu saatten sonra;
Sevdaa çok uzaklarda, gözlerin içimde bir yangın, bir "onsra!"

Kan çanağı gözlerimin şahidi, şu ağaran gökyüzü,
Gün doğsa ne olur, dünden hüznü taşıyorum...
Bana kalsın zindan geceler, istemem gündüzü,
Ben artık, ölmek için yaşıyorum!
Cennetten kovuldum ben bugün,
Cehennemde yanıyorum!

Çizgili Mavi

Cennet

Sende,
yalnız benim bildiğim derin bir "ah" var,
Bende,
sana dair pinhan bir sevdaa!
Var oluş sancısı çekerken içimizde yetim bir aşk,
Biz mahkumuz öksüz kalmaya, yok olmaya...

Hayat işte neylersin be sevdaam,
Neylersin ki söz geçmiyor gönüle de, kadere de!
Kader deyip geçmesi var aslında, geçip gitmesi var bu sevdadan
Ama...
Ben seni kime emanet edip de göçeyim bu dünyadan?
Sen beni kimlere bırakıp gideceksin bu sevdadan?

Bende,
İlanı yasak bir aşk var,
Bana gelen tüm yollar kapalı sende...
Geldiğimiz kadar tüm menzil, ötesi yok!
"Üstelik" yok bu sevdaanın dönüş yolu da!
Gelebildiğimiz kadar biz,
Yanabildiğimiz kadar varız...
"Sen sus ikimiz dinleyelim" öğüdü heybemizde!
Ne bir adım gelebiliriz artık,
Ne dönebiliriz bir adım geriye.
Ne konuşabilir; ne susabiliriz!
Oysa
Susabildiğimiz kadar aydınlıktayız,
bu karanlık; bu kör kuyularda!

Sevdaam,
Bende sana verecek tek şey hüsrana,
Senin bana yadigarın kalacak keşkeler...
Bir gün mutlaka kavuşacak ellerimiz...
Biz dünya gözüyle gördük birbirimizi,
Ne fark eder vuslatın dünyası!
Öleceğiz elbet bir gün...
Ve kurtulacağız o gün, boğulmaktan!
Kavuşacağız,
O "cennet" gözlerinden öpeceğim...
O "yeşil" gözlerinde bulacağım, cenneti!

Adın geçmeyen ama adına yazdığım,
Adından bile sakındığım tüm şiirlerimi
Okuyacağım...
Bir gün mutlaka,
okuyacağım...
Adını haykırma haykırma.

Çizgili Mavi

Çay Kaşığı Senfonisi

“Çok güzel oldu, bunu her hafta tekrarlayalım” dediğinde söylediğine kendi bile inanmayan... Sırf söylendi diye inanmış gibi yapmak için yalandan gülümseyen insanların arasındayız. Olabildiğince ağdalı, olabildiğince samimiyetsiz Türkçesiyle konuşan, alçak dağların Tanrısı bir şeyler anlatıyor...

Herkes susuyor. Yalnızca tebessüm. Dikkat, kalk, selam ver, tebessüm et, çay iç, kurabiye ye ve tebessüm et. Çayına attığı şekeri var gücüyle karıştıran adını bilmediğim birinin orkestra şefi, beynimin içinde sallıyor batonunu. Bardağa vuran çay kaşığının çıkardığı o tiz ses her defasında daha da yükselerek söylüyor senin adını. Kulakları sağır edercesine sessiz...

Bir tek çay kaşığının sesi gerçek. Seni söylüyor. Kimse duymuyor, herkes kendi telaşesinde; herkes kendi uğraşında. Tebessüm ediyorlar yalandan. Bir ben somurtuyorum, çünkü bir ben duyuyorum çay kaşığının haykırışlarını. Üstelik yalandan da değil. Toplasan 15 m² kapalı alanda göçebe yaşamak zorunda kalmak bile tebessüm etmeye engel değil. Herkes sessiz, herkes suskun, herkes tebessüm ediyor, herkes mutlu... Yalandan.

Herkes ve her şey yalandan... Senin dışında herkes ve her şey yalandan. Bunca yalandan olan şeyin arasında bir tek sen doğruyken, bir tek sen gerçek; bir tek sen sahiyken... Ve ben senden ibaret olan bir dünya kurup; o dünyada seni Havva kendimi Adem diye yaratmışken... Gözlerini Cennet belleyip, tüm kelimelerimi gözlerinde neşretmişken... Tüm kutsal kitaplarda Cennet diye bahsedilen gözlerinde.

Bir tek sen gerçeksın, gerçek diye bir şey varsa o sensin! Yalandan bu yeryüzü, yalandan bu gökyüzü. Yerle gök arasında ne var-ne yoksa yalandan... Tek gerçek sensin. Bir de çay kaşığının sesi. “Dikkat!” çekiyor önce... Sonra arz ediyor, sonra senin adını söylüyor. Herkes kalkıyor ayağa, yalandan selam duruyor. Gülüşün giriyor odaya. Gülüşün; bir bahar sabahı perde kenarından odaya süzülen güneş gibi aydınlatıyor ortalığı. Gelip yanıma oturuyorsun, aman Allah’ım bu ne bahtiyarlık! Yerle gök arasında ne var ne yoksa hepsi; bilaistisna hepsi yalandan! Bir tek sen gerçeksın, bir de baharı andıran gülüşün. Gerçek diye bir şey varsa o sensin! Bir de baharı kıskandıran, Cenneti andıran gözlerin.

Çizgili Mavi

Çay, Sigara ve Sen

Gün çarşamba, vakit günün tam yarısı... "Dante gibi ortasındayız, ömrün!" diyor ya Cahit Sıtkı... Biraz öyle hazin ve biraz da şen; sensiz geçen diğer yarısının inadına ve beklemek umuduyla hamhayal olsa da o vuslat gününü..! Henüz sen ulaşmamışken ömrün varsayılan yarısına ve ben geçmişken o yollardan ardımda bırakarak gençliğimi...

Silaha, bayrağa ve Kur-an'a yemin etmişliğim var. Ömrümün son "an'ına" dek tutacağım ve ömrümün o son demini bana getirecek yeminim... Çaya, sigaraya ve çakmağa yemin etmedim bugüne kadar hiç, manasız da olurdu zaten. Tüm manalar sende kavuşurken aslına, asil bir yemin olmalı... Edilmemiş, duyulmamış, tutulmamış ama mutlak surette tutulacak bir yemin...

Sabahın erken saatinde demlendiği her halinden belli olan şu kekremsi, şekersiz demli çaya yemin olsun...

Anlamını; senin olmasından değil, senin sigaranı yakmış olmasından alan, bazen yanan bazen yakan ama her vesile seni bana hatırlatan şu çakmağa yemin olsun...

"Az iç" diye söyleye söyleye söylemekten bıktığın, "Beceremiyorsun" diye diye içmeyi becermeye başladığın, sabahtan beri bilmem kaçınıcıyı içtiğim şu sigaraya yemin olsun...

Uzun ve çetin geçen bir kışın ardından gelen bu baharın yakacağına habercisi gibi kavurucu sıcaklığıyla göz kamaştıran şu güneşe de yemin olsun...

Günün en kutsal, en mistik, en uhrevi ve en karanlık vaktidir aydınlığa en yakın olduğu vakit... Bırak öyle bilsin herkes, herkesçe bir anlamı olmayan şu gün ortası saatinin kutsiyetine yemin olsun...

Elini tutmak için istediğim, boynuna sarılmak için, saçını okşamak ve öpmeyi bilmeyen dudaklarını öpebilmek için istediğim izinlerin mahcubiyetine yemin olsun...

Çalsak mı borca mı yazdırsak arafında kalıp "çok giriş" üst katta içtiğimiz... fincan olmasa da 40 yıl hatırı olacak kağıt bardaklı, ortanın bi tık fazlası kahvenin bi tık fazla şekerine eşlik eden telvesine yemin olsun...

Aslında yalnızca tesadüf olan ama çok derin bir manayı haiz, adımıza imza tasarlayan, ardı ardına denk getiren adını dahi bilmediğimiz kişinin kullandığı kalemin mürekkebine yemin olsun...

Sana, bana, bize ve bizi bizden bile esirgeyen herkese ve her şeye yemin olsun... Hasılı o cennet gözlerine, gözlerimin çevresinde gülünce beliren o beş çizginin yalnızca senin gördüğün iki tanesine yemin olsun...

Madem ki biliyoruz ikimiz de özlediğini ikimizin de... Madem ki kader, özlemek rolünü biçti bizim için bu senaryoda... Özleyeceğiz... Yanacağız belki, yanıp kavrulacağız... Ama üzülmeceğiz, kahretmeyeceğiz, mahvolmayacağız... hep olacağız, iyi ki olacağız, yoksak da var olacağız... Senin de özlemen değil yemin ettiğim, senin de özlediğini bildiğimi bilmenin girift suskunluğuna yemin olsun...

Yürüdüğüm, yürüdükçe yorulduğum, yoruldukça büyüdüğüm, büyüdüğüm boğulduğum serseri kaldırımlarda geçen günlerime, uykusuz gecelerime ve bıraktığım izlere yemin olsun...

"Yarın elbet bizim elbet bizimdir;

Gün doğmuş, gün batmış 'ebed' bizimdir" diyor ya Necip Fazıl, Üstadın zindanda geçirdiği yılların haklı davasına yemin olsun...

Sevdaam; sevdamin sende ve bende ayrı kalan "a" harfinin kavuşma özlemine yemin olsun;

Bir gün gelecek, bu dünyada veya değil; bir gün gelecek kavuşacağız!

Çizgili Mavi

Çekmecedeki Sırlar

Bir çekmece, bir zarf ve herkesten gizlenmiş kelimeler... Gizlenmesi gereken cümleler, sır olması gereken satırlar...
"Ben sana gelemem" deyişin geldi aklıma, hiç gelmemişken hiç gelmediğin birinden hiç gidemeyeceğin bir yere gitmek isteyişin; gidemeyişin, kalamayışın... Damla damla, satır satır içime işleyişin!

Sonra, bakamayışlarım geldi aklıma, gözümün önüne... İçimde binlerce yıllık bir arayışın isyanı, dilimde söyleyemediğim serzenişler ve istemsizce titreyen ellerim... Sanki hava buzmuş da sıcaklığına muhtaçmışım gibi titreyişlerim... Hava buzdu aslında, ben sana muhtaçtım! Isınmaya başladı artık, baharın eli kulağında ama ben sana hala muhtacım; muhtaç olduğun kadar bana...

Elimi ilk tutuşun, başını omzuma ilk yaslayışın, hiddetle ve biraz da mahcup arkasını dönüp koşar adım yürümen; ilk öpüşmemizin ardından! Aklıma ne çok şey geldi, aklımdan hiç çıkmayan ne kadar çok şey!

"Ben hiç bu kadar sevilmedim!" derken, gözlerinde beliren silüetim geldi gözümün önüne. "Sen hiç bu kadar sevilmiş olamazsın, hiç kimse bu kadar sevilmedi, ben hiç kimseyim bu kadar sevmedim çünkü! diye avazım çıktığına susuşum... Söyleyemeyişim, içime atışım, içimdeki sana haykırışım! Bir zarf, ne kadar ne taşıyabilir içinde? Bir ömür taşıyormuş, bir sen, bir ben... ve biraz da biz! Olmayan, olamayan, olamayacak olan, olma ihtimalini başka evrenlere-başka yüzyıllara miras bırakmış biz!

Madem o kadar sırrımız var birbirimizde, bunu da bil; ben de hiç bu kadar sevilmedim! Bu kadar sevilmeyi hiç istemedim de, beceremedim de! Çok sonradan öğrenip, "Nerdesin" diyenin de suçlu olduğunu, hiç bu kadar mutlu olmadım mesela, suç ortaklığına... Kendimi bir zarf içinde görüp bu kadar sevinmedim hiç!

Biliyorum ve bunu bilmek acı da veriyor; bir sonumuz yok ama olsun! Ben senin sonsuzluğunda olmaktan mutluyum zaten, mutluluğunda olmaktan, kulağında küpe olmaktan, bileğinde saat olmaktan mutluyum.

Masamda, kimsenin bilmediği bir mum ışığının hindistan cevizi mi vanilya mı olduğunu anlamadığım kokusunda seni koklamaktan mutluyum! Cama vuran yansımana şiirler yazmaktan, yazdıklarımı bazen silmekten, bazen silememekten mutluyum. Ben seninle sensizlikteyken bile mutluyum... Ki sensizliğimde, sessizliğimde bile seninleyim. Haşılı benim cennet gözlü sevdaam; sen mutlu olduğun kadar mutluyum, sen üzgün olduğun kadar üzgün. Sen kadar sen'im aslında, ben kadar bensin, ben kadar benimsin!

Senin kelimen "pinhan" benimki "ah"... gizli, saklı, acıklı, sancılı, kederli, sırlı... ama bir o kadar güzel, bir o kadar güzel, bir o kadar güzel... gözlerin kadar! öpmeyi bir türlü beceremediğin dudakların kadar güzel, nefessiz kalışlarımız kadar, boynundaki "ben" kadar güzel...

Göğsündeki parmak izim, göğsümdeki parmak izin kadar güzel. Acı ama en az yüreğin kadar güzel. En az sen kadar güzel. Bir "olsun" kabullenışı kadar çaresiz, bir "git başımdan" itirafı kadar masum, bir "gel be adam" serzenışı kadar içten... Bir zarf, ne taşıyabilir ki içinde? Biraz sen, biraz ben ve biraz da biz! Bir ömür taşır, seni içimde taşıyacağım bir ömür kadar "bir ömür" taşır hem de...

Çizgili Mavi

Çok Uzakta Bir Doğum Günü

Şehrin ışıkları tüm ihtişamıyla yanarken senden çok uzakta karanlıklar içerisinde bir sokak lambasının altında durup, son sigaramı yakacağım. Belki soğuk olacak hava belki sıcak bilemem ama titreyecek ellerim, gözlerimi silerken.

Saat gecenin tam ortasını gösterecek ve ben sensizliğimle kutlayacağım yaş gününü. Herkesten ve her şeyden uzakta, herkesten ve her şeyden gizleyerek... Yalnızca senin yokluğun ve benim varlığım olacak o sokak lambasının altında. "Aaah ulan" diye başlayan cümleler kuracağım, geç kalmışlığımıza, imkansızlığa ve belli başlı ahlaki kurallara isyan ederken.

Sana vereceğim bir hediyem bile olmayacak ne acı, söyleyecek tek sözüm olmayacak, tutacak elin, tutunacak dalım olmayacak... Sen olmayacaksın, sesin, gözlerin, ellerin... Yalnızca senin yokluğun ve benim varlığım olacak o sokak lambasının altında. Kapkara bir örtü gibi geceyi saran gökyüzüne bakıp derin bir sessizlikle "Aaaaaaah Ah!" diye sesleneceğim sana... Senin çok uzağından, duymanın imkansız olduğu ama derinden hissedeceğin bir sessizlikle!

Aynı gökyüzünün farklı açılarında keşfe dalacağız sonra... Sen; Venedik semalarındaki yıldızlarda beni ararken ben, bilmem kaçınıcı sigaramın son nefesini çekip...

"Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;

Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!" diye ağlayacağım... Nerede, nasıl, hangi şartlar altında olurum kestirmek zor ama illa ki bir sokak lambasının cılız ışığı altında ve karanlık bir sokakta karanlık gökyüzünde duran bir yıldızda göreceğim seni...

"Doğum günün kutlu olsun" diye sevinçle fısıldarken, tüm kutsal kitaplarda "Cennet" diye bahsedilen o cennet gözlerinde seyretmeye dalacağım... Doğum günün kutlu olsun, uzak sevdaam.

Doğum günün kutlu olsun, cennetim! Doğum günün kutlu olsun, olmazım! Doğum günün kutlu olsun, geç kalmışlığım! Doğum günün kutlu olsun, biz başka bir evrende kavuşmaya karar vermişiz ne yapabilir şu küçücük dünyadaki sürgünler bize!

Doğum günün kutlu olsun...

Çizgili Mavi

Delirme

Pek akıllı sayılmazken çekilmez olan şeyler, delirince hiç çekilmez bence. Keşke akıllı olabilseydik. Akıllı başında, dört başı mamur... Ben küçükken bi bunu anlamazdım, bir de "iki yakası bir araya gelmez" deyimini. İki yakası bir araya gelmezi öyle böyle çözdüm de bu mamur'a hala mesafeliyim. Kullanıyor olmam, söylüyor olmam arayı düzelttiğimiz anlamına çıkmaz. Hala anlamıyorum. Tahmin ediyorum, hakkında düşünüyorum, fikirler üretiyorum ama hala tam anlamış değilim. Sanki böyle "oh mis" anlamında bir şey. Güllük gülistanlık gibidir heralde. Bilmiyorum. Her neyse, küçükken sevmediğim bir şey de Pazar günleriydi. Herkes evde olurdu. TRT'de kovboy filmi, dışarda kar. Gariptir mesela çocukluğuma dair tek bir güneşli güllük gülistanlık pazar günü hatırlamam. Bak güllük gülistanlık burada kullanılabilmesine göre demek ki dört başı mamur aynı anlamda değilmiş. Şey gibi düşünebiliriz, yerine "dahi" koyduğumuzda anlam değişmeyen "de" gibi. Burada yerine dört başı mamur koysak anlam bozulur. O yüzden delirme. Akıllı ol. Bir şeyin yerine başka bir şeyi koyunca eğreti duruyor bazı zamanlarda. Çocukluğumun yerine şimdiki zamanları koysam mesela. Anlam tamamen değişir, belki anlam bulurdu bir şeyler. Belki de tamamen başkalaşırdı. Katı halden sıvı hale geçen ergime tantanası gibi. Buna da hep bi kıllanmışımdır. Neden erime değil de ergime? Neden? Oradaki g harfini çıkarsak da mis gibi erimez mi katı haller? Erir. Demek ki mis gibi de olmayabilir dört başı mamur. Ama yine de gülistanlık kadar eğreti durmaz erirken buzlar. Bir de buzullar var. Habire ergiyorlar. Küresel ısınma diyorlar ama ben pek inanmıyorum. Milyarlarca yıldan bahsediliyor dünya için. Ulan bu buzullar o kadar durdu durdu da şimdi mi ergimeye karar verdi yani? O da mı beni buldu? Milyar da değil, milyarlarca yıl... Acaba sıfır atsak sonundan değerlendirir mi bu dünya? Acaba milyona düşer mi yaşı? Milyonda bir ihtimal de olsa bir pazar sabahını sevebilir miyim? İbrahim Tatlıses'in soyadı aslında Tatlı'ymış. O şanslı, sadece soyadını değiştirmiş. Bir de adını bile değiştirenler varmış, Cüneyt Arkın mesela...Fahrettin Cüreklibatır'mış. Tıpkı benim dört başı mamur gibi. Adının yerine başka bir şey koymuşlar anlam değişmiş. Muhteva değişmiş. Herif doktor, bir anda Malkoçoğlu olmuş. Yakışıklı, Allah var yakışıklı. Ama ne kötü filmlerde oynamış. Allah rahmet eylesin, öldüğünde çok üzüldüm. Herkes üzüldü. Türkan Şoray'da üzüldü. Tabutuna sarılıp ağladı, haberlerde izledim. Türkan Şoray demişken, İzzet Günay geldi aklıma... Bi filmde "Sevdi de yetmiyormuş, çok eskiden rastlaşacaktık" demişti Türkan Sultana... Geç kalmışlar demek ki... Rol icabı da olsa, senaryo gereği de olsa geç kalmışlar rastlaşmaya. Çok eskiden rastlaşabilseler dört başı mamur bir hayatları yine olmayacaktı belki ama her şeyin güllük gülistanlık olacağı Türkan Şoray'ın gözlerinden okunuyor o sahnede. Demek ki o işler öyle olmuyormuş. İbrahim Tatlı vuruldu, Fahrettin Cüreklibatır öldü, Türkan Sultan ağladı... İzzet Günay o kadar da meşhur olmadığı için unutuldu gitti. Artık pazar günleri kovboy filmleri çıkmıyor. Ben de da'yı ayırıyorum belki ama pazar günlerini yine sevmiyorum. Napayım yani, delireyim mi? Boş ver, pek de akıllı sayılmazken olmayan bağızı şeyler delirince hiç olmaz.

Çizgili Mavi

Demem O Ki Özledim

Özlemek diye bir şeyin varlığına isyan etmekle başlatabilirim bu hikâyeyi. Reddiye derler tasavvufta, halk arasında yok saymak... Ama öyle yapmayacağım. İnkâr edemeyeceğim kadar gerçek, isyan edemeyeceğim kadar güçlü... Gözümü korkutmasa; kemiklerimi kırmayaacağından, beni lime lime doğramayacağından emin olsam reddedeyim ben de. Ama öyle değil, var, gerçek ve güçlü... Bükemediği bileği öpmeliymiş insan, bükemiyorum. Saygıyla eğiliyorum hasret denen bu kanlı katilin önünde. Susarak özlüyorum, susarak susuyorum... Korkmasam dilimi koparıp beni bin defa lal edeceğinden belki susmam! İsyân ederim, belki dua ederim, en olmadı bi türkü tutturur rezil bir akşam karanlığında kaybolurum... Ama korkuyorum. Var, gerçek ve güçlü. Sessiz çığlıklarla gırtlaklıyorum kendimi, boğazıma diziyorum kederlerimi ve yerlerde sürüklüyorum umutlarımı peşim sıra. "Yorgun olmasam" diye devam ederdim bu hikâyeye ama yorgun olmadığım zamanları da biliyorum. Argın biye bir kelime var, yorgun 'un en yakın arkadaşı. Hep birlikteler, birlikte anılırlar. Yorgun 'un Argın'ı özlemesi kadar özledim. Üstelik yorgunum.

Demem o ki, özledim.

Hava soğuk, vakit akşam, mevsim kış. Bundan olsa gerek der bitiririm bu hikâyeyi ama havanın sıcak, vaktin gündüz, mevsimin yaz olduğu zamanları da biliyorum. Vardı özlem o zaman da. Vardı, gerçekte ve güçlüydü. Ne bahardan utanırdı ne vakitten ar ederdi. Kışın yazı özlemesi kadar, güzün bahara hasreti kadar özledim. Bit pazarından alınmış yamalı bir ceketin cebinde unutulmuş tedavülden kalkmış eski bir banknot gibi hissediyorum kendimi. Bit pazarında bit satılsa vakti zamanında hepsini alabilecek kadar yüksek bir meblağmışım da artık kimse yüzüme bakmıyormuş gibi. Paraymışım zamanında, para üstü bile değilim artık. Unutulmuşum hem de yamalı bir ceketin yırtık cebinde. O ceketin, eski sahibini özlemesi bile bir şey değil benim özlemimin yanında. Hava hafta sonu, mevsim akşam, vakit özlem. Hepsi gerçek. Hepsi var. Hepsi güçlü. Ben zayıfım. Ben özledim.

Kapı çalsa mesela, gecenin geç vakti çalan kapıdan hayır haber çıkmaz. Sabahın erken saatinde çalan telefon gibi. Gecenin üçünde kapı çalsa, sabahın beşinde telefon gelse de sevinsem diyecek kadar akıl dışı bir durum bu özlem. Var, büyük ve lanet. Demem o ki, özledim!

Çizgili Mavi

Dün, Sana Rastladım

Dün sana rastladım;
Cemal Süreya'nın
"Ertesi gün sana kavuşmayacağım diye
uyumadığım geceler var benim" dizelerinde...
Uykusuz yahut uykulu ama mutlak suretle
Yorgun...
Mutlak suretle karanlık geceler...
Yalnız bir sokak lambasının ışığı kadar
Yılgın...
Ve, cesur...
Yalnızlığı kadar bir sokak çocuğunun...

Dün, sana rastladım;
Belki hiç geçmediğin bir sokakta...
Ömrünce uğramayacağın bir kitap tezgahında belki.
Akıp giderken hayat tüm telaşıyla, iki yanımdan;
Ben sana bu hayatın süveydasında rastladım...
en karanlık odasında, en sır ve en zor sevdaasında.

Dün, sana rastladım;
Kulağıma ilişen
ve
belki bin defa
belki bin yıldır dinlediğim
bir şarkının nakaratında...
Sanki değil, kesin bize yazmış Neşet
Hem de hiç tanımadan
ve hiç görmeden seni...
"kalpten kalbe bir yol varmış
göz ile görünmez sırmış"

Ben o gözle görülmez yolda
Elimde sigaram,
Gözümde göz yaşına yansıyan sen,
Şen gülüşün kulağımda,
Dün, sana rastladım ben!

Çizgili Mavi

Emir Kipi ve Mutlak Olasılık!

Nerede olur, ne zaman olur bilemem.
Duy sesimi... Duyarsın!
Çok uzakta söylenen bir hasret türküsünde,
Yanı başında yanan bir sigaranın külünde...
Belki bir bayram arifesinde belki bir bayramın ta kendisinde...
Duy sesimi...
Duyarsın, kederlerin uhdesinde!
Cılız bir mum ışığında bir sigara yakıp dalınca uzaklara,
Cama vurunca yansıman, göz göze gelince karanlıkla...
Kırpığının ucundan yanağına süzülen gözyaşında...
Duy... Duyarsın!
Turuncuya çalan gecenin matem renginde,
Derin bir nefes çekip sigarandan...
Gördüğünün en uzak yıldızda duy... Duyarsın!
En mutsuz anında, en güçsüz en yalnız vaktinde...
Masada duran boş kadehe son kez bakıp; son hatırla.
Bilmem hangi yılın karlı bir Şubat sabahında,
Duy... Duyarsın sesimi pencerede donan, kar tanesinde!
Bir kitabın belki elli beşinci, belki on bir, belki otuzuncu sayfasında...
Yarım kalmış bir cümleye denk gelince yarım kalmış cümlelerin...
Duy... Duyarsın sesimi; feryadımın derin sessizliğine!
Kendinden kendine gittiğin ömrünün en uzun en meşakkatli yolunda,
En suskun halinde ve en sakinliğinde kör karanlığın...
Çok uzaktan geçen, kapkara bir trenin karanlığı yaran sesinde...
Duy... Duyarsın!
Her Eylül bitiminde, kuruyup dökülen yapraklarda duy beni...
Her Kasım'da, kararsız saatlerde, karanlık şafaklarda duy beni...
Bir Pazar kahvaltısında bir akşam yemeğinde,
Dertlerinle baş başa kaldığın masalarda duy... Duyarsın!
Gelir oturur hayalim yanı başına, dinler dertlerini,
Biz biliriz müşterek felaketlerin acısının az olduğunu...
Hayalimin göz yaşları ıslatınca sağ omuzunu...
Duy... Duyarsın!
Yanıdayım duy...
Yanımdasın duy...
Bitmedi bitmeyecek sevdan, gelmedi gelmeyecek vuslatın!
Ecel gelip pusu kurunca ardına, ömür kapımın...
Son nefesimde sesim çıkmasa da ölürken,
Gözümdeki son damla yaşta... son beş çizgide duy!
Duyarsın!

Çizgili Mavi

Evvela

Şehrin en kalabalığında
Ve tam ortasında kalabalığın...
Yapayalnız kalmış gibi mütereddit,
Küçük bir çocuk gibi, masum.
Ve kimsesiz...
Ve sessiz,
Ve sensiz...
Cebindeki son kuruşu çalınmış bir gariban gibi çaresiz...
Ve aç,
Ve açıkta,
Ve uykusuz üstelik!
Sağa sola koşturan hengamenin inadına;
Öylece duruyorum,
Sağa sola bakıyorum,
Yalnızca bakıyorum...
Ve ben her ne yana baksam,
Evvela senin orada olmayışını görüyorum!

...
Sonra bir sızı kaplıyor bedenimi,
Boğazımı yakarcasına...
Gözlerimi kör edercesine bir sızı.
Yutkunamıyorum.
Konuşamıyorum,
Orhan Veli'nin "epeyce yaklaşmışım" dediği yerdeyim...
Her şeyi söylemek mümkün,
Epeyce yaklaşmışım,
Duyuyorum;
Anlatamıyorum..!
Ve ben hangi sesi duysam hangi anda,
Evvela senin sesin olmadığını duyuyorum!

...
Okuduğum kitaplarda karşıma çıkıyorsun,
Dinlediğim şarkılarda,
Yürüdüğüm yollarda
Ve
İçtiğim her sigaranın dumanında...
Bana "az iç" dediğin sigaramda buluyorum seni,
"Uyu" dediğin uykumda rüyama gelmeme ihtimaline inat,
Ben;
Uykusuz geceler boyunca,
hayalinle konuşuyorum.
Ve ben ne zaman bıraksam hayallerimi,
Evvela senin yokluğunla sınanıyorum!

...
Bir çaresizlik sardı bizi,
Öyle büyüdü ki imkansızlığımız
Tüm imkanları, tüm mümkünleri yaktı...
Öyle bir ateşti ki yanan
Bir ateş ancak bu kadar kül edebilirdi...
Yandık, kor olduk, kül olduk...
Bir daha sönemeyecek olan bir alevin mütemadiyen yakan ateşi gibi...
Yandık... yanıyoruz... yanacağız...

Sevdanın kızıl ateşiyile,
Ve
Kavurucu aleviyle aşkının...
Yanıyorum.
Ve ben hangi sudan bir damla medet umsam,
Evvla senin de yandığını görüyorum!

Çizgili Mavi

Fabl

Bir günde doksan santimetre uzayabilen bambu, dünyanın en enteresan bitkisi kabul edilir. Esasen, enteresan olmanın ölçütü bir günde bilmem kaç santim uzadığın olmasa gerek. Ama bilim işte, literatüre girmek için herkesçe kabul görmüş bir maharetin olması gerekiyor. Karıncalar mesela... Karıncaların hayatları boyunca hiç uyumadıkları hiçbir hikâyede geçmez. Varsa yoksa ağustos böceğine anlattığı, "çalışkan olmanın faziletleri." Toprağın altından toprağın üstüne çıkmak için 17 yıl boyunca çalışıp çabalayan ve nihayetinde yalnızca 1 buçuk ay yaşayacağı dünyada da keyfine bakan ağustos böceği biraz tembellik etti diye... Enteresan yer altı hikayesini kimseye anlatamadan ölüp gidiyor.

Ölmek de garip mesele; ölüyorsun ve kimine göre her şey biterken kimine göre her şey daha yeni başlıyor. "Doğmak eyleminin zıddı ölüm, peki ya doğum da bir sonsa?" türünden itfaiyelik bir konuya hiç girmek istemem ama beynim bu konuda yanmaya çok elverişli. Epeydir hâkim olan kuraklık, kafamın içindeki tüm bitkileri kurutmuş vaziyette. Yanmaya hazır çıra halinde bekleyen bambu ağaçlarıyla dolu kafamın içi.

Çam ağaçları, uzun uzun kavaklar, kestane, gürgen, palamut... Yanmaya meyilli bir kafatasının içinde tatbikat yapıyorlar. Sazlıklardan havalanan bir ördeğe su taşıma görevi vermişler ama su yok. Ağustos böcekleri henüz çıkmamışlar toprağın üstüne, belirli bir görevleri yok olası bir felaket halinde. Karıncalar işkillenmişler bu duruma, her an isyan edebilirler. Yeni bir Fransız İhtilali çıkarma ihtimalleri hayli yüksek. Üstelik uyumuyorlar. İşte böylesi bir kaotik ortamda yangında ilk kurtarılacaklar listesinin başında papatyaların adı yazıyor. Ağustos böceklerine ayar olan karıncalarla, papatyalara tutulan bambu ağaçları arkadan arkaya iş tutuyorlar. Aslan miyavlamıyor... Ki neden miyavlasın. Minik fareler kükreseler de kimse onları ciddiye almıyor.

Papatyalar...

Annette Wynne'in "Papatyalar yağmura karşı başlarını hep dik tutar, asla şikayet etmezler kötü havalardan." Sözüünü doğrularcasına hiç başlarını eğmiyorlar, hep dik tutuyorlar. Neden ilk kurtarılacaklarını bilmeseler de ilk kurtarılacaklarını biliyorlar netice de. Tehlike anında kırılacak camın ardında öyle yazıyor çünkü. Ne kuraklık onların meselesi ne semt pazarını andıran kalabalık ne de bambuların boyunun uzunluğu. Karıncalar, ağustos böceklerine "çalışkan olmak" ana fikirli hikayeler anlatmaktan sıkılmış olmalı ki Cemal Süreya'nın "Bak! papatya mevsimi geldi. Mevsimlerden papatyayı severim. Sonra seni. Sonra yine seni. Ve hep seni..." şiirini okuyorlar. Bu duruma bozuluyor bambular, sonuçta düşmanın dostu da düşman.

Papatyalar...

"Seviyor sevmiyor" döngüsünden çıkabilseler aslında bambuların tahtını da ele geçirebilirler. Ama bilmiyorlar, kendilerine atfedilen anlamları bile anlamıyorlar. Kimi seviyor çıktı diye sevildiğini sanacak kadar ahmaklaşıyor, kimi sevmiyor diye yangınlara düşüyor. Can Yücel, "Sana da kırgınım papatya, bir seviyorumu sığdıramadın onca yaprağına." diye tüketirken kelimelerini... Umudun resmini kelimelerle çiziyor Edip Cansever... "Tek ihtiyacım neydi biliyor musun? Bir papatya yaprağı daha!" Diego Espinoza'ya "An gelir, bir papatyanın son yaprağında kopar kıyamet: Sevmiyor!" diye kendi kıyametini yaşatan neydi acaba? Falında sevmiyor mu çıkmıştı yoksa sevildiğini mi anlamamıştı? Karıncalar hiç uyumaz, aslan miyavlamaz, minik fareler kükrese de kimse onları ciddiye almaz. Doğmak eyleminin zıddı da ölmek değildir zaten. Sevilmemektir! Kafamın içinde doğan her ağustos böceğinin kulağına okunan ezan gibi bir nara atıyor karıncalar... Kıyamet sevilmemektir... Kıyamet sevilmemektir... Kıyamet

sevilmemektir...
Üstelik hiç uyumuyorlar!

Çizgili Mavi

Gel, Yeter

Karanlık, bu şehri örttüğünde...
Ortaya çıkar gün boyu gizlediğim acılar.
Saatler yıl olur, yıllar...
Geceleri daha zor geçer.
Kuşkular, her an ümitlerin yanibaşında...
Ümitlere kurşun sıkmak için bekler.
Seni görmek ümitlerim can verir,
göremeyecek olmanın gaddarlığında!
Yollar değil; dağlar, denizler değil aramızda,
Hasret derin bir sızı, kanar durur yaramızda!
Beklerim sabah olsun, aydınlansın ortalık.
Beklerim, doğsun güneş...
Bu ne karanlık!
Cennet gözlerini görme ümidim,
Senin olmayışınla darmadağınık!
Bitsin bu ayrılık, yeter!
Gel be kadın, gel...
Yokluğun ölümden beter!

Çizgili Mavi

Gelen Kutusunda Bekleyen Kelimeler

Yüzüm gülüyor da acaba ne düşünüyorum. Bak kahkaha attım ama aklımda başka bir şey hayır başka birden çok şey var kim biliyor acaba? Ben biliyor muyum ki? Neyse şimdi susayım da tatsızlık çıkmasın. Tatsızlık çıkmasın diye uğraştığım her konunun eninde sonunda tatsızlığa bağlanması da şey gibi değil mi, her şeyi düzeltmeye kalkışmanın yok ettiği.. ne zaman vazgeçerim acaba? Mesela sen sigarayı bırakır mısın acaba? Sigarayı acilen bırakman lazım demişler sen bir tane daha yakmışsın mesela. Benim de her şeyi düzeltmeye kalkışmalarım, senin sigarayı bırakma ihtimalinle paralel mi gidecek acaba? İkisi çok zıt örnekler ama aynı oranda da birbirine benziyorlar. Seninle sohbet edebildiğim için çok şanslıyım. Bir gün sohbetlerimizin sonu kavgaya bağlanmamaya başlar mı acaba? Bir gün sohbetlerimizin sonu kavgada bağlanmamaya başlayacak ve biz bunun ne zaman böyle olmaya başladığını hiç bilemeyeceğiz. Ölmeden olsun, sana mahcup olmak istemem. Ya da belki bunun için ölmemiz gerekiyordur. Acaba bu ikilemden çıkabilir miyim?

Çizgili Mavi

Geride Kalan (müŖterek)

Muhakkak gideceksin bu kentten;
bir Ŗafak vaktinde ve bir sonbaharda...
Biliyorum,
aydınlanamaz bir Eylöl kalacak senden geriye.
Tüm nümayiŖten sorumlu tutulacak, bu aŖikar gidiŖin...
Bana,
zamansız, efkarlı, suskun veda ediŖin.

12.08.'22

Çizgili Mavi

Gibi

Senin olmadığın şehirlerde gurbetteyim,
Olduğun şehirde sürgün...

Seni yazmayan şiirler eksik,
Adın geçmeyen şarkılar yavan.
Ne çayımın tadı var sen yokken,
Ne sigaramın dumanı...
Ben seninle doğmuş gibiyim.

Uzadıkça uzuyor aramızdaki yollar,
Büyüdükçe büyüyor içimde, sevdaan!
Yordukça yoruyor hasretin.
Belki hala nefes alıp veriyor gibiyim;
Ben, seninle ölecek gibiyim.

Çizgili Mavi

Gitme!

Şimdi sen gidiyorsun; gitme...
Gözlerimiz değil ağlayan, ruhumuzdur...
Gözlerin ki cenneti ruhumun...
Kalman; bir tutam cennet buhumuzdur!
Sonrası tufan, sonrası karanlık, hicran bu gidişin sonrası;
Kovma beni Cennetten, ey gönlümün yarası!
Şimdi sen gidiyorsun, gitme...
Dur bir kahve yapayım sana, telvesi bağlasın bizi birbirimize...
Bir sigara içelim, belki iyi gelir tükenmiş nefesimize...
Gitme ey sevgili Sevdaa, gitme... Yazık etme bize!
Bırak, karanlıkta karanlıkta kalsın geceler...
Bırak, kavrulsun içimiz... Sen yeter ki gitme.
Kovma beni Cennetimden, sürgün etme!
Öldürme beni bu yaz günü, yazımızı kış etme!
Şimdi sen gidiyorsun Sevdaam, gitme!
Düşün, bir defa daha düşün...
Gidersen ben olamam ki artık düşün!
Sonra yine gidersen, kal biraz daha...
Bugün gitme,
Bu ömür gitme,
Bu yüzyıl gitme...
Şimdi sen gidiyorsun; gitme!

Çizgili Mavi

Göge Bak

Bu gece göge bak,
Bir yıldız gönderdim sana...
Serin esen rüzgarla haber saldım,
Ayın cılız ışığıyla dertli bir şarkı...
Gelip kulağına fısıldayacak sevdaamı.
Çok özledim diyecek sana...
Bir tek sen duyacaksın,
Bir tek sen anlayacaksın sana yazıldığını.
Ben burada,
Sen orada...
Bu gece göge bak.
Tam saatinde kavuşmamızın,
Tam vaktinde.
Kaldır yumruğunu havaya,
Ayrılığa, kadere ve bu sisteme,
İnce bir sitem gönderdim,
Vuslatın imkansızlığına isyanımı...
Derin bir iç çekiş gibi,
Ya da kızgın bir demirle dağlanırcasına,
Tüm bedenim!
Gelip karşında duracak hayalim,
Sana seni anlatacak.
Bu gece göge bak.

Çizgili Mavi

Gözlerin

Ve... gözlerin gelir gözümün önüne;
Sıyrılır hasretin zulmünden geceler...
Bir bahar neş'esi kaplar gökyüzünü,
Yemyeşil, taze bir bahar...
Dökülür kalemimden heceler!
O, umut dolu; aydınlık gecedir gözlerin...
Anlatmaya kafi gelmez içindeki yangını,
Yan yana gelse bildiğim tüm kelimeler.
Ah'im diye gözümden akan hecedir gözlerin!

Sensiz hayat bir çöl; bu çöl ki ateş...
Çöl ateşinde ab-ı hayat bir yudum su gibi,
Ateşler sarınca efkarımı, sığındığım hu gibi,
Tevekküle boyun eğen bir huşu gibi,
Zemheriyi özleten bembeyaz berfu gibi,
Özlemimi yazdığım, güncedir gözlerin!

Gözlerin; mabedim!

Çizgili Mavi

Hatırlamak Seni

Okumadan sil...

"Ne güzel şey, hatırlamak seni... Yazmak sana dair!" diyor ya Nazım. O noktadayım, her şey, sen dahil herkes yabancılaşmaya başlamışken bana, hafızamda hala seni tutuyor olabilmek ne güzel. Sana dair yazmak güzel. Yalnızca yazmak değil, okuduğum kitabın alakasız bir cümlesinde sana rastlamak ne güzel...

Cahit Zarifoğlu "Der misin bir gün, inşallah çok bekletmedim seni?" diye içlenmiş... Yokluğuna yazmış, başka bir evrende karşılaşmaya ve susmamaya söz veren sevdasının. Denk geldim, rast geldik yine gece gece, kelimelerde...

Yarındı sanırım gidiyorsun, "Ben yurt dışına gidiyorum" diye tek nefeste söylemen, benim nefessiz kalmam geldi aklıma... Güneşin altında sigara içerken. Kalıcı olarak gideceksin sanmıştım da tatil olduğunu anlayınca sıtmaya razı olmuştum. Zaman işte, razı olduğun sıtma ölümü gösteriyormuş insana, yutkunamıyormuşsun.

Ne güzel şey, yokluğunda hayalinle karşılaşmak. Hem de bu dünyada.

Hoşça kal...

Çizgili Mavi

Hayır!

Hayır...

Her kitabın her cümlesini sen yazmış olamazsın,

Her şair seni anlatmış olamaz...

şirlerde.

Penceremin kenarına gelip konan her güvercin ulağın sanki...

Kaçıp göçtüğüm şehirlerde.

...

Her sokağa, her caddeye adın verilmemiştir,

Gerçek değil bu gördüklerim.

her sokak lambası altında nasıl belirebilir,

gölgelerin?

Gördüğüm her sima, suretin...

Duyduğum her söz, senin sesin.

Anladım, herkes sana benziyor da,

Nasıl sen oluyorsun gördüğüm, aynalarda?

...

Her dolmuş senin sokağına gidiyor, son durak diye.

Her dükkanın tabelasında adın yazıyor.

Sevda Börek, Sevda Market, Sevda Tuhafiye...

Paydosuna denk geliyorum çiçekçi dükkanının,

"Sevda bitti" diyor, kapatıyorum..!

...

Nasıl oluyor anlamıyorum...

Çalan her şarkının nakaratında,

seni dinliyorum.

Turuncudan yeşile her renk sensin,

gökkuşağında rengarenk.

Sanırım;

deliriyorum!

Çizgili Mavi

Haziran

Bugün Haziran,
her baharın ardı yaz değilmiş.
ve aslında,
mevsim dediğin senle doğan güneşmiş.
Haziran bugün;
yollara, yıllara gebe bir mevsimin ilk günü...

Gözlerinde gördüğüm ben değilim,
elin elimden yalnız arşın miktarı uzakta...
tutamıyorum!
ve bu sıcakta titriyor ellerim,
ve bir şey gelmiyor elimizden.
Ne anlamı var Haziran'ın,
Hazan bahçesiyken gözlerin...

Ben, senli mevsimler bilirim;
Kış ortasında çiçek açan kardelen gibi... Bembeyaz!
Gözlerinde kaybolduğum çıkmaz sokaklar,
Dilimizde sevda türküleri,
mevsim kekik, bahar ve bahçe...
Haziran bugün;
Biz kara kışta kaldık, yapayalnız.
Neylesin bize yaz!

Çizgili Mavi

Her Zaman Bu Ayarda

Kızgın kumunda yana yakıla, yalınayak yürüdüğüm çölsün sen...
Muhtacım bir yudumuna da bana haram, bana yasak, buzdan bir gölsün sen.
Kıyamam koparmaya, koklamaya... dokunmaya kıyamam...
Gönül çölünde ateşle çevrili; bembeyaz, gonca bir gölsün sen!

Cihanı dolaştım efkarımla yorgun argın, gelip gözlerinde durdum ben.
Bir hayaldi belki, belki bir rüya... Gözlerinde cennetten bir saray kurdum ben.
Kapattım gözlerimi ışığa; nefsimi nefese, kulağımı sese kapattım.
Sende buldum en güzel mevsimi... yemyeşil baharı sende buldum ben!

Zamansız ölüm gibi, kabul olmamış dua gibi zordun sen...
Kolay kıldın imkansızı o meltem sesinle, "Nerdesin" diye sordun sen.
Ruhum; koşmak isterken ruhunun yanı başına, rahvan...
Her şeyi düzeltmeye kalkışmanın yok ettiği, doğrudan bir kordun sen!

Ey ruhumun neşesi, ey yangınım, senden evvel hiçtim ben...
Görünce gözlerinde suretimi, sevdanın gözyaşını içtim ben.
Ne adım kalsın isterim senden sonraya, ne de bir an ömrüm;
Maddeden, manadan, her demden, benden geçtim ben!

Herkese meçhul, sana malum... İçimde büyüyen bir sırsın sen...
Gözümde hayalin, gönlümde sevdan... Zihnimde adın, sersin sen!
Bakma bana acıyan gözlerle, üzülme bu Mecnun halime,
Aslıdan öte, Leyladan ziyade, en mukaddes aşk, sensin sen!

Tezatlara boğuldum hasretinle, tenere yalnızlığıyla doldum ben.
Kalabalıklar ortasında yapayalnız, gün ortasında kapkaranlık oldum ben.
Yaşamak isterken doludizgin, gamzende şen bir ömrü,
Yağmalanmış bir şehir gibi تنها, ıssız ve de sessiz öldüm ben!

Yüzüne her baktığımda, elini her tuttuğumda içimde yanan harsın sen...
Zemheride açan kardelen, temmuz sıcaklığında karsın sen!
Adın yok, sanın yok, yok bir tek anımız ve yok bir tek ân'ımız;
Kimse bilmez, bir tek biz biliriz sevdam yarım da olsan Yârsın sen!

Zindan gecelerde asude bir gül yüzün, gecelerce rüyalarda gördüm ben.
Sevdana düşeli düşlerimi, gülüşlerimi... En izbe kabirlere gömdüm ben!
Karanlık şafaklar bekler her gece yollarımı, pusu kurup aydınlığa...
Zaman akar iki yanımdan, istemem yarın gelsen... Düdüüm ben!

Yanımdayken özlenen, özlendikçe kahreden acı bir demsin sen...
Yıldızdan, aydan ve ışıktan uzak gecelerde, üstüme örttüğüm damsın sen!
Hayalin belirince gözümde, gönlümde aydınlanan bahar sabahı...
Yokluğun gelince akla; yakan yıkan tarumar eden bir gamsın sen!

Her zerremde adın mahpus, pencerede serin esen yelim ben,
Her damlamda sana çağlayan, gah sakın gah hırçın akan selim ben.
Vesselam benim Cennet gözlüm, pinhan sevdam, ah'ım... vesselam;
Yanmaya meftunuz bir ömür... sen bensin, benim ben!

Gökle yer kadar uzağız; gökle yer kadar yakın... Ufukta incecik çizgisin sen.
Vuslatından geçtim, hasretin de güzel... Hayaller içinde izgisin sen.
Tüm şiirler sana yazılmış sanki, tüm dertler sende; hasret, keder, elem...
Sevdan en hazin şiirin en dertli mısrası; kulağında hece hece ezgisin sen!

Her Zaman Bu Ayarda!
9 Ekim '22

Çizgili Mavi

Hoşça Kal

Nereye gideceğini bilmeden çıkılan yolculuklar var içimde,
Hem yol arıyorum hem yol alıyorum.
Nereye gideceğimi bilmeden düşünüyorum yollara,
Yürüdüğüm yol da sensin, vardığım yer de.
Sende, sensiz yürüyorum... Yapayalnızım.
Alabildiğine sen varsın her yanımda;
Baktığım her yerde seni görüyorum,
Ne yana bakacağını bilmeden çıkılan yolculuklar var içimde.
Hafızam silindi, adım unuttum neredeyse...
Sureti cennet gözlerin, çıkmadı aklımdan!
O kadar sen sarmışken etrafımı,
Sende, sensiz yürüyorum.
Yalnız başımayım ne seslensem duyanım var ne bir seslenenim,
Göz gözü görmez bir karanlık, mahşeri bir sessizlik...
Ben seni görüyorum, seni duyuyorum.
Kulağıma küpe oluyor kelimelerin.
Git diyorsun bana,
Gözlerinin kal demesine aldırış etmeden...
Dilinden dökülüyor, fermanım. Duyuyorum!
Son şiirimi yazıyorum sana.
İçinde adın hiç geçmeden.
Tüm tasvirleri, tüm kafiyeleri sen olan bir şiirde,
Sen artık yapayalnızsın...
Sende, sensiz yürüyorum.
Ben kayboluyorum yolda... Seni kaybediyorum.
Küçük bir çocuk gibi ağlıyorum kalabalığın ortasında.
Gözümden akan yaşta seni buluyorum.
Gitme daha fazla, diye yalvarıyorum.
Duyulmuyor feryadım, kısılıyor sesim...
Ben seni terk ediyorum.
Ben, beni terk ediyorum,
Benliğimi sende bırakarak.
Son gözyaşımı döküyorum sana,
Son kez ağlıyorum karşında.
Gözlerine... Son kez bakıyorum.
Sana son kez ölüyorum!
Hoşça kal.

Çizgili Mavi

İki Alem

İki alem var sende,
iki alem; dünya ve cennet gözlerin...
Bakışına vasıl olan, alemlere hünkârdır!

Neden böyle soğuk,
suskun... Kurşun gibi sözlerin?
Bilmez misin ey yar, alemin ölümü sevdanın inkarıdır?

03.08.22

Çizgili Mavi

İsimsiz Hikaye

Sen,
İsimsiz bir hikayesin, evvel zaman içinde...
Adın geçmiyor hiçbir yerinde,
Öznesi sen olan, devrik cümlelerin!
Ne kurt kuzuyu kapıyor; ne adın geçiyor...
Her harfi sen olan isimsiz hikayede...
Özlem geçiyor bir yerinde; öznesi sensin...
Aşktan bahsediyor örneğin, öznesi sen olan devrik cümleler;
Özlenen... Yine sen!
Küçücük bir hücreye mahkum olması gibi iyi yürekli devin;
Dar vakitlere mahkum geniş hayallerden bahsediyor hikayem...
Cennetten bahsediyor bazen.
Yemyeşil, taze bahar gibi papatyalarla örülü Cennetten;
O cennette esen, serin rüzgar sensin!
Akan ırmaklardan, doğan güneşten, yıldızlardan, ay ışığından
Bahseden mahcup cümlelerde adın geçmiyor...
Doğan güneş... Sensin!
Dolunay olmasa ne çıkar, hilal sensin!
Sisli, puslu, yağmurlu, karanlık gecelerde;
Gökten gülümseyen en parlak yıldız sensin!
Adın geçmiyor, isimsiz bu hikaye!
Adın geçmiyor; adı dahil hiçbir yerinde!
Seninle başlıyor...
Şensiz bitiyor her cümlenin sonu...
İsimsiz bir hikayede, adın geçmeden...
Seni özlüyor; öznesiz, devrik cümleler!

Çizgili Mavi

Kafiyesiz

Zemheride üşümüş yetim bir çocuğum;
Evsiz, barksız, yalın ayak, aç ve açıkta.
Yolunu gözlediğim de yok yolumu gözleyen de.
Ne yana baksam karanlık ne yöne gitsem uzakta.
Ecel gelse razıyım, alınsa canım şuracıkta,
Pinhan bir sevdanın, tükenmiş nefesinde!

Çizgili Mavi

Kafiyesiz 2

Zihnimde yitik mevsimler, kayıp takvimler
Eylül mü desem Ekim mi... nedir beklediğim?
Yarım kalan umutlar, yazılmamış sözcükler...
Nefesime nefes diye eklediğim...
Ellerin yok artık; gözlerin, sözlerin, suretin...
Pranga diye eskitip; hasret diye çektiğim!

10 Ağustos '22

Çizgili Mavi

Kafiyesiz 3

Zor zanaatmif bu sevda mefgalesi,
Elem, keder, çile... hasretmif!
Yâr'e yâr diyememek, mahşer gecesini,
Nagehan musallat olan gaddar ecelmif.
Esir düfmüf hasretin, vuslat hengamesini,
Pelesenk olmuş dillere, beyhudeymif!

Çizgili Mavi

Kafiyesiz 4

Zelil bir sevda bu, anlamaz kimseler...
Elde mahzun bir kalem, dilde hazin kelimeler.
Yazsam okunmaz, okunsa duyulmaz bir garabet,
Nazan yârin vuslatı şâd, hasreti müebbet.
Ecele vesile; sessiz, derin bir hissiyat,
Perişan gönlüm, ölüme meftun artık heyhat!

16.08.'22

Çizgili Mavi

Kafiyesiz 5

Zifir bir gece; aydan, ışıktan ve senden yoksun...
En ölümcül tuzadımdayım saatin, sen yoksun.
Yürüdükçe uzaklaşır hayalin, uzar yollar...
Ne menem bir acı yokluğun, ölümlü kollar.
Elimde bir resmin, dilimde adın ve gözüm şafakta...
Perişan halde can veriyorum, bu çıkmaz sokakta!

18.08.'22

Çizgili Mavi

Kafiyesiz 6

Zevahiri makul olsa da suretimin,
En Şirret yangında ruhum, can vermekte.
Yâre yanıp da "yâr" diyememenin,
Nidası figanı, arşa değmekte!
Eyy nazan sevdam, ey Cennet gözlüm...
Paçavra hasretin, cana yetmekte!

Çizgili Mavi

Kaim

Her şey zıddıyla kaim,
Geceler mesela; kapkaranlık, zifiri, ayaz geceler...
Şafakla ağaran tan vaktine, kavuşmak için değil mi?
Zemheri yaza hasret, ilk bahar güze vurgun değil mi?
Her gün bir neşeyle doğan güneş,
Her akşam batmıyor mu tepelerin ardından nazlı nazlı?
Uyumak için uyanmıyor mu o mahur gözler?
Rüyalarda kurulan hayaller, görülen düşler...
Uyanınca, yıkılmak için değil mi?
Keder değil mi her neşenin sonu,
Yahut sevince giden her yol, ızdıraptan geçmiyor mu?
"Yol bir yere gitmez, o bir durma biçimidir!" diyor ya şair,
Yol bir yere gitmese de yolculuklar hep bilinmeze değil mi?
Mahpuslar, zindanlar... Beraat için yok mu?
Varlık, anlam bulmuyor mu yokluğun varlığında,
Hep olmak, hiç olmaya gebe değil mi?
Şifa bulmak için düşülmüyor mu her derde?
Her doğum habercisi değil mi yeni bir ölümün?
Ölümün ilk şartı, yaşamak değil mi?
Her şey...
Zıddıyla kaim vesselam.
Sevda ne kadar büyükse o kadar acı değil mi yalnızlık?
Hasretler; çekilmiyor mu vuslata ermek için?
Vuslat, hasreti çekenin hakkı değil mi?
Cennet olmasa, ne anlamı kalır cehennemini?
Ağlamak olmasa mesela, kim gülmek ister?
Ateşler, sönmek için değil mi?
Göğün masmavi özgürlüğü olmasa,
Yerin esareti çekilir mi?
Herkesin yok mu bir sırrı, bir acısı en kuytusunda?
Kahkaha atanlar değil mi en fazla içi yananlar?
...
Doğdum.
Ölmek için yaşarken,
Seni buldum...
Vuslatına ermek için,
Hasretine boğuldum.
Ben, kendimi ararken kendimde...
Sende kayboldum!

Çizgili Mavi

Kakafoni

İlk defa gittiğin bir şehirde,
sabahın erken saatlerinde terminalde bekleyen
hiç tanımadığın binlerce insanın
hep bir ağızdan senin adını söylediğini düşün...
Tezahürat gibi, marş gibi her dilde senin adın!
İçimde bir kalabalık var, binlerce sestən oluşan,
En tizden en pese çıkana kadar tüm tonlarda...
Herkes adını anıyor, her ses andırıyor adını.
Simitçi "taze gevrek" diye bağıyor,
Bir simidi bölüştüğümüz anlarda buluyorum seni!
Sesler kesiliyor, ben duyuyorum seni.
En uzak şehre giden otobüsler kalkıyor perondan,
Seni görüyorum hep en arka koltukta!
Gitmek istemeyip de gitmeye mecbur olanların yaptığı gibi,
El sallıyorsun bana, gözyaşlarımda.
Her şey ve herkes tanıdık geliyor gözüme, sanki bir yerlerden.
İlk defa geldiğim bir şehrin,
İlk defa gördüğüm otoparkında.
Kimseyi tanımıyorum oysa, hiçbir şeyi hatırlamıyorum.
Göz göze geliyoruz bir çocukla,
Tanışalım diyorum ben gülümseyerek, adımlı söylüyorum;
Senin adını söylüyor bana, memnun oldum dercesine!
Yutkunamıyorum...
Uğultular ince ince işliyor bilinçaltıma,
Kimsenin çıt çıkarmadığı anlarda bile,
Ben, senin adını duyuyorum içimdeki kalabalıktan!
Elinde askısıyla "sıcak çay" satıyor bir adam...
"Çay alabilir miyim?" diyor bir kadın.
Bir bardak çayı bölüştüğümüz anlarda buluyorum seni!
Sesler kesiliyor, duyuyorum seni.
Günler, haftalar hatta yıllar geçiyor olanca hızıyla...
Vakit bir türlü geçmek bilmezken, ömür bitiyor.
Bineceği otobüse geç kalmış,
Elinde valiziyle
Ortada kalakalmış bir teyzenin tedirginliğine şahit oluyorum.
Geç kalmışlığın çaresizliğinin, tedirginliğinde buluyorum seni.
Sen otobüsün camından bana el sallarken,
Gülümsüyorsun gözlerimin içine bakarak...
Ben gülümsüyorum...
"Yalandan gülme" diyorsun, okuyorum dudaklarını!
İçimdeki uğultudan,
Etrafımdaki herkesin ve her şeyin senin adını anmasından,
Gördüğüm her şeyin sen olmasından fırsat bulup duyuyorsam da...
Gülüyorum işte, yalandan da olsa...
Bir otobüsün arka camında yazan yazıya ilişiyor gözüm,
"Vuslat vardıda bizmi kavuşmadık?" diye yazmış
hasret çektiği her halinden belli olan biri...
Anlamsız, yanlış,
ya da anlamlı ve de doğru cümleler kurduğumuz anlarda buluyorum kendimi!
Sesler kesiliyor, duyuyorum seni.
Yalandan gülme diyorsun bana,
Yalandan gülerken...

Gülüyoruz işte, yalandan da olsa!

Çizgili Mavi

Kalemle Kağıdın Münakaşası

Bir elimde sönmeye yüz tutmuş sigaram can çekişirken,
Diğer elimde bekliyor kalem, masada sırtüstü yatmış kağıtla buluşmak için.
Biraz gergin...
Biraz Kasım ayazı gibi ve biraz da mütereddit...
Duraksıyor tam bir şeyler dökülecekken dilinden,
Kalem, kalemken korkuyor vuslat masalı yazmaya da...
Kelam hiç susmuyor hasret, hasret diye inerken!
Kalem üzgün, kalem perişan, kalem yerle yeksan!
Kelam katil, kelam gaddar...
"Yar Deyince" dilden düşen kaleme,
Aldırış etmeyecek kadar.
Kağıtlar yandı hasretinle, yanıp kül rengine boyandı!
Ateşin bile yandığı bu yangına, gönlüm nasıl dayandı?
Dilimin ucuna gelince sustuğum; hep senin adındı...
Kelama bakınca doldu gözleri kalemin,
Kelamlar... Yandı da yandı!
Kalemle kağıt büyük bir harpte, büyük savaşta!
Vuslat yazmak ister kalem, kağıt büyük telaşta!
Konuşacak olsa şu duvarlar, şu geceler, şu karanlıklar...
Dinlese sevdami karanlıktan, söken şafaklar.

Çizgili Mavi

Kasım'ın Üçü

Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey sevmek?
Hani gelip duruyorsun bazı akşamlarda tam karşımda,
"Anlat ulan!" diyorsun da ben başlıyorum anlatmaya...
Seni sevmenin ne de güzel, ne de mukaddes olduğunu.
Dinliyorsun sen de gözlerimin içine bakarak.
Ve bağlayarak kollarını,
ve hafif mütebessim,
ve biraz mahcup...
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey bunca şeyi haykırmak hem de susup?

Geçip gidiyor zaman, mevsim, hayat...
Kalakalmışlığım var benim sende heyhat!
Geceler bilirim kapkaranlık, ıssız, sensiz, hoyrat!
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey güneşli sabahlara uyanmak?
Aynalarda gördüğüm yüz, çok tanıdık ama ben değilim,
Duyduğum her ses, baktığım her yer bilindik...
Sanki zamanın zehirden çemberindeyim!
Anlat bir aynaya usulca,
geç otur karşısına ve hıçkırarak tebessümle anlat...
Aynada gördüğün sensin, ben senin içindeyim!
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey sevdâa olmak?

Yaşıyoruz sandığımız şeye hayat diyoruz,
Aslında dirhem dirhem, anbean ölüyoruz!
Bil ki biz bu dünyada sıratı yaşıyoruz.
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey varılan cennet olmak?
Bir an çevirsen yüzünü yüzümden,
Lal olur dilim, Gözlerim kör, kulağım sağır... kalem düşer elimden...
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey her manzumeye ilham olmak?
Kafiyeler kurdurmak nasıl bir şey, adına şiirler yazılması?
Gecelerce bir rüyaya girmek, hep aynı hazin sahneden başlamak...
Anlatır mısın biraz, nasıl bir şey çok uzakta yanı başında olmak?

Çizgili Mavi

Kaybolduğum Şehir

Sen benim yazdığım en güzel Şiir,
sokaklarında kaybolduğum Őehirsin.
Sen benim inandığım, kandığım,
Gitsem de gidemeyip kaldığımsın.
Sen benim uykusuz gecelerim,
Söylenmemiş hecelerimsin...
En güzel yerinde biten ryam,
Kurmaya çekindiğim hayallerimsin.
Hiç kimsenin olmadığı kadar hiç kimsem,
Kalabalığın ortasında, kimsesizliğimsin!
Sen benim en derin sktum,
Avazım ıktığına, sessizliğimsin.
Sen benim yazdığım en güzel Şiir,
ıkmazlarında boğulduğum Őehirsin!

izgili Mavi

Kayıp Zamanın İzinde kelimeler

Kelimeler, benim ezelden sevgilim...
Hep gelir bulurlardı beni, bir sokak lambası altında titrerken,
Yahut kederliyken; hüznü, neşeli, keyifliyken bazen!
Dilimin ucuna gelip de söyleyemediklerimi,
Kelimeler söylerdi bir kâğıda, bir kalemin dilinden.
Bir ben bilirdim o dili, bir de kalem... Başka herkese yabancı bir lügatti.
Kimse anlamaz, kimse bilmez sanırdım bu lisanı,
Yanılmışım...
Sonra seni gördüm... Seni dünya gözüyle bir gördüm,
Gözlerimi kapatıp o an, ben kendimi diri diri gömdüm.
Üstüme toprak diye serpiştirdim kelimeleri;
Heceleri, aruzları, vezinleri...
Gözlerimi kapatıp o an, nefes diye çektim hüznüleri.
Bir annenin bilmem kaç yıldır görmediği çocuğuna kavuştuğu an,
Duyduğu sevinç mi desem hüznü mü, karmakarışık duyguları gibi...
Karmakarışık cümleler kurdum sana, seni anlatan kelimelerle.
Sen anladın... Kimsenin bilmediği bir dilde yazılan sevda hikayesinde,
Başrolün sana yazıldığını!
Gözlerimi kapatıp o an, ben gözlerinde kendimi gördüm.
Dile gelmeyen isyanları, uykusuz geceleri,
Ve en zifir geceden daha uzun sabahları...
Kelimeler anlattı kendi diliyle, sevda ateşiyle tutuşmuş kağıtlara.
Hüznün ateşle savaşta ordusudur geceler,
Geçip gitmek bilmez; esarete saatler,
Ben, o durmuş saatin gösterdiği gece yarısında,
Tükenmek bilmez hüznülerle boğuşurken,
Kelimeler anlattı kendi diliyle, sevda ateşini Sevdanın bizatihi kendisine!
Gözlerimi kapatıp o an, duydum bana "nerdesin" dediğini.
Soru sormuyordu üstelik, soru cümlesi olmasına rağmen...
Tek kelime yetiyordu çünkü,
Bundan böyle yetmeyecek tüm dar vakitlerde yanmaya.
Anlatıyordu her şeyi apaçık,
Ama gizli, sırlı, karşı konulmaz bir güçle cüretkâr!
Tek kelime, dünyanın en uzun romanı sayılan;
'Kayıp Zamanın İzinde' kaybolduğum an, gelip elimi tuttu!

Soru sormuyordu,
Sevda lisanını TÖMER'de öğrenmiş kadar biliyordu,
Bir kelimenin, nelere kadir olduğunu!
Bunu bir ben biliyordum, bir de senin yanında olmadığımı fark edip,
Dile gelmeyen, derinden söylenen kelimeler!
Gözlerimi kapatıp o an, ben daldım,
Dünyanın en uzun değil belki ama en hazin romanında,
Sana güller yetiştirmeye, bir çam ağacında!
Kelimeler anlattı kendi diliyle, hüznün ateşini ateşin bizatihi kendisine.
Ateşe, ateşin yakmadığını öğretmek değil midir,
"Ey kahpe rüzgâr, artık ne yandan esersen eş!" demesi Üstad'ın?
"Ben seni sevmedim ki" derken bile sevmesi İbrahim Sadri'nin?
Orhan Veli'nin "Anlatamıyorum" dediği kelime değil mi çok şeyi anlatan?
Düştüğü dertte, kelimelerin kifayetsiz olduğunu anlayıp,
Anlatamıyorum derken, o'na her şeyi söyleten bir kelime değil mi?

Ben senin adını, yazdığım tüm şiirlere başlık yaptım.
Taç yaptım adını kelimelere, çam ağacında büyüttüğüm güllerle.
Dile gelmeyen sevdami ben,
Adının hemen yanına yazdım; hüznlerle!
Seni dünya gözüyle bir gördüm,
Gözlerimi kapatıp o an, ben başka bir aleme göçtüm!
Öldüm diyemem, hala nefes alıp vermekteyim neticede...
Ama ben, göçtüm seninle kavuşacağımız aleme...
Ve susmayacağımız,
Ve konuşacağımız,
Ve "sen sus, ikimiz dinleyelim" demeyeceğimiz bir aleme!
Kelimeler, benim ezelden sevgilim...
Hep gelir bulurlardı beni, kendimi bana anlatırken.
Seni dünya gözüyle bir gördüm,
Kapatıp gözlerimi, gördüğüm en güzel rüyanın başrolünü sana yazdım,
Tek bir kelimeyle; Sevda dedim sana.
Rüyanın geçtiği sokaklar senin adını taşıyorlar artık.
Hangi yöne yürürsem yürüyeyim, gelip sana çıkıyor kelimeler.
'Kayıp Zamanın İzinde' senden önce geçen zamanlara isyan ettiğim kelimeler!

Çizgili Mavi

Kelimeler

Kelimeler... Anladığımız, bize öğretilen anlamlarının zıddı olsaydı mesela... Kış dediğinde örneğin; kış dediğinde yaz olsaydı... Veya siyah dediğinde beyaz gelseydi aklımıza. Hayat dediğinde ölüm, gündüz dediğinde kapkara geceler gelseydi aklımıza. Her şey ve herkes zıddı ile kaim olsa; hasret yine kavuşmuyor vuslatına! Hasret diyorum, adın geliyor zıddına. Yok ulan işte gelmiyor vuslatın...

Pencereye sırtımı dönüp, rüzgardan savrulan perdelerin tıngırtılarına kulaklarımı kapatıp, bir sigara daha yakıp, sana geldim yine... Her ne kadar kulaklarımı kapatıp duymamak için gayret etsem de duyuyorum! Perdelerin tıngırtılarına kulak kesiliyorum sonra... Sıradan, alelade bir ses değil bu; hatta tıngırtı bile değil! Feryat ediyorlar adeta, bir yardım çığlığı gibi... Hani bazen, böyle darda kalırsın ya rüyada; yardım istersin, çığlık atarsın da kimse duymaz. Kimse duymadıkça daha çok bağırsın ama o kimse, kimse artık duyulmaz! Aynı o haldeyim, perde feryat ediyor ben duymuyorum. Ben duymadıkça daha da hırçınlaşıyor; duyulmamanın verdiği hiddetle daha çok bağıyor, ben yine duymuyorum! Perdenin arasında kalan saç telinle selamın geldi; onu haber veriyorlar... Ben seninle dertleşiyorum...

Kelimeler diyorum, ne kadar da acımasızlar... Yahut bize mi tüm gaddarlıkları? Neden hiç semtimize uğramıyor "mutluluk!"... neden bize küsmüş gibi selamı sabahı kesmiş ki "neşe?" Varsa yoksa dert, varsa yoksa hasret, keder! Al işte şurada; 79 adım ötemdesin... Dünyanın en uzun yolu oluyor, iki adım mesafe!

Ben sana koşuyorum, sen bana koşuyorsun... Tıpkı biraz önceki rüyada yana yakıla edilen feryatların duyulmadığı gibi; koşuyoruz, durmaksızın, yana yakıla koşuyoruz ama kavuşamıyoruz... Ben gördüğüm bütün çiçekleri sırf sana benziyorlar diye sana topluyorum; sen uzayıp giden yollarda boynu bükük ay çiçeklerine bakarak kendi kendine benimle konuşuyorsun... Yollar uzayıp gidiyor, çiçeklerin boynu bükülüyor, kışlar geçiyor, baharlar geçiyor... Biz kavuşamıyoruz!

Böyle kaotik bir ortam var işte; her şey kural dışı! Sıkıyönetim ilan edilmiş resmen; sadece bazı şeylere, bazı şekilde ve bazı zamanlarda izin veriyorlar!

Geri kalan her şey kural dışı! Şu an, tam olarak şu an seninle ayrı ayrı odalarda aynı şeyleri düşünüyor olmamızda bir sakınca yok ama yan yana olmamız kural dışı! Benim sana seni anlatmak için arayıp durmama bile gerek kalmaksızın gelip kalemin ucuna konan kelimelerin gaddarlığını yine aynı kelimeleri kullanarak anlatmam yasal ama o kelimelerin vuslat demesi kural dışı! Göz göze gelebiliriz onda bir beis yok lakin, göz göze kalamayız; kural dışı! Gözlerinde Cenneti görmek varken, cehennemi yaşamak kalıyor benim payıma...

Perde feryat ediyor, perdenin arasında kalan saç telin selam veriyor, ara ara rüzgar esip ara ara yağmur yağıyor... Yağmurlu olacağı günler öncesinden haber verilen günün orta yerinde hiç beklenmedik şekilde açan güneş bile muteber, yağmayan bir yağmuru yağıyormuş gibi üstelik ayrı ayrı pencerelere bakarak seyretmek makbul... Gözlerine bakıp, "Gözlerin; gözlerime değince felaketim olurdu, ağlardım!" demek... ağlamak... kural dışı! Kelimeler... Acımasız ve gaddarlar, vuslata dair tek kelime çıkmıyor ağızdan; kelimelerin!

Çizgili Mavi

Kördüğüm!

İçimde,
Talan edilmiş bir şehir var...
Göçler başlamış, her sokağı basmış feryatlar,
ve her yanı sarmış, yakıp gittiğin yangınlar!
Sen gezerken ıslık ıslık olan gönlümün caddeleri,
Şimdi izbe, tekinsiz ve karanlıklar!
"Bu şehirde sen varsın, ben varım...
Biz yokuz!" dediği yer, Cemal Süreya'nın...
İşte tam da burası, en تنها kenti bu dünyanın!
Sen gittin, üçer beşer öldü içimdeki anılar,
En güzel sahnesi, kabusu döndü bu rüyanın.
Şeni, gönül denen yurdun başkenti sanmıştım,
Ölümler ülkesinde bir cennete, gözlerinde varmıştım!
Şimdi, yalnızlık bir ur gibi benliğimi sararken,
Ölüyorum ben yavaşça, bu karanlık şehirde... seni ararken!
Bir yetim çocuk hüznünde, bir anne göz yaşında boğuluyorum...
Mutluluk senin artık, ben ölüme koşuyorum.
Şevdaa çukuruna gömülmek isterdim, bir sabaha karşı ölünce,
Ölümü de öldürdün sen, sebepsiz ansızın gidince.
Neye yarar artık dönsen, sevsen şimdi neye yarar?
Geçmez bıçaksız kestiğin, tuz bastığın yaralar.
Yemyeşil bir bahar getirmiştin, sevdiğini söylerken kış ortasıydı...
Seni sevda bilmek, şu viran gönlümün son hatasıydı!
Kördüğümle bağladın gönlüme, her bir ilmeği sen olan,
Şimdi bir taziye evi hüznünde içim, yalan aşkınla sen olan!
Git...
git ey vicdanı kemini, bırakma kalmasın hatırım,
Ruhuma işkence artık,
sana seni yazdığım her satırım!

Çizgili Mavi

Mantıksız Olan Her Şey

Bırak beni,
Beni,
Burada, bu anda bırak.
Git başımdan, zaman!
Bırak beni kendi halime,
Bırak öleyim bir kuytu köşede!
Öleyim ki hasretim çoğalmasın.
Yalnızlık almasın canımı daha fazla;
Ecel...
Sen çal kapımı kurtulayım!
Duvardaki takvim, ne bakıyorsun yüzüme?
Sararmış bir sonbahar gibi,
Dök yapraklarını bir biri ardına.
Beni burada, bu anda bırak...
Sen, git yarına!
Sen, miskin saat:
Hiç mi işin gücün yok senin?
Durduğun yerde duruyorsun saatlerdir!
Karanlık, izbe bir gecede,
Bir sokak lambasının ışığına pervane güveler gibi...
Telaşla ama sessiz; dön, geç, git!
Burada, bu anda bırak beni!
Bırak kalayım bir kuytu köşede!
Kalayım ki çoğalmasın hasretim!
Bir an sonrasına bile yok takatim,
Güçsüzüm, Dertli, Zayıf; Çelimsizim!
Güçsüzüm, yarını görmeye...
Çaresizim!
Beni bırak.
Beni bu anda, burada bırak!
Git başımdan mevsim.
Bahara erecek ömrüm yok,
Yük etme beni kendine!
Yıldızlar, gökyüzü, rüzgâr, ay ışığı...
Vedalaşalım sizlerle de;
Az çekmediniz kahrımı!
Ne güneş doğsun üstüme artık,
Ne bir damla yağmur yağsın!
Beni bırak!
Beni burada, bu anda bırak!
Bırak uyuyayım bir kuytuda,
Rüyalara dalayım ki;
Çoğalmasın hasretim!
Bırak beni.
Beni,
Burada, bu anda bırak.
Git başımdan, ömrüm!
Dayanamıyorum...
Yaşayamıyorum bu acıyla!
Hasretim çoğalmasın,
Bırak öleyim!
Son bulsun artık bu azap,

Razıyım öleyim ki son bulsun!
Çoğalmasın hasretim!

Çizgili Mavi

Mazursun

"Her gece kan ağlarken ben sensiz
Sen bir gece sensiz kalmadın, mazursun"
Dediği mısırda şairin, denk geldik az evvel...
Ben seni mazur gördüm, sen beni bağışladın.
Haklısın da mazur olduğun kadar,
Çünkü sen, hiçbir gece sensiz kalmadın!
Hiçkıra hiçkıra ağladığın geceler boyunca da yanındaydın kendinin,
Yemyeşil bir baharı andıran rüyalara daldığında da...
Bense hep uzak yerlerde; yasak kelimelerde.
Kimi zaman bir hayal oldum, uğradım yanına...
Bin bir düşüncenin arasında yalın bir düş gibi,
Düştüml aklına!
Sen hiç sensiz kalmadın...
Bilemezsin akıldan çıkmazken adın;
İnsan sensizliğe nasıl dayanır?
"Gam nedir hiç bilmezsin!" yokluğun gamdır!
"Mazursun; Sen bir gece sensiz kalmadın!"

Çizgili Mavi

Mektup (iyi Seneler)

Günaydın... Veya iyi akşamlar... Veya iyi geceler... Bilmiyorum hangi vakitte okuyorsun bu yazdıklarımı, günün hangi saati buluştuk bu satırlarda bilmiyorum. Ama buluştuk. Şu an bulduğumuza göre vaktin bir önemi yok ama hayli dar olduğu kesin. İster sabahın ilk ışıkları olsun ister günün gündüze veda ettiği bir akşamüstü, isterse ta uzakta yanıp sönen sinyal ışıklarında birbirimizi yakalamaya çalıştığımız bir gece yarısı... Vaktin bir anlamı yok, buluştuk ve dar vakitteyiz.

Adettendir, sorayım; "Nasılsın"... "İyiyim" dediğini duyar gibiyim... Beni sorarsan, "iyiyim" ben de. Dedim ya, vakit dar... Şimdi sana uzun uzadıya ne kadar iyi olmadığını anlatmaya yetmeyecek kadar dar hem de...

Sana "Bu yıl benim için an itibarıyla bitti" dedim ve o yılı bitirdim. Ömrümün sonuna kadar asla unutmayacağım, başından sonuna her ânının, her anının hafızamda ve capcanlı kalacağı o yıl bitti... Çok şey öğrendim, çok şey öğrettin bana... Çok şey öğrettim sana... Bu iki cümlemin kesişim kümesinde bulduğumuzda "Çok şey öğrendik biz" ... Tıpkı şu an olduğu gibi, "hiç iyi değilim ulan" diye haykırmak isterken bile "iyiyim" demek mecburiyetinde olduğumuzu öğrendiğimiz gibi... Gecenin 00.00'ını, epeydir ihmal ettiğimiz gündüzün 09.17'sini, sabahın 05.04'ünü öğrendiğimiz gibi... Akşamüstünün 17.07'sini öğrendiğimiz gibi...

Gamzenin sadece gamze olmadığını öğrendik, şiirin sadece şiir olmadığını. Edebi eserlerimiz oldu ortak kaleme aldığımız. Benim başladığım, senin bitirdiğin müşterek kelimelerimiz. "Dönmeyeceğim" dediğimiz yollardan döndüğümüzü gördük, gitmeyeceğim dediğimiz yollara düştüğümüzü... Meyve suyunu açmadan çalkalamamız gerektiğini öğrendim ben, kendi adıma. Bu şehrin en güzel kahvesini senden başka biriyle içersem katran olacağını öğrendim. Sen; bu şehrin en işlek caddesinde, herkesçe görülebilen ama kimsenin fark etmediği bir gözlük çerçevesinin neon ışığında kendinin olduğunu biliyorsun artık. Gözlerinin "Cennet" olduğunu öğrendin... Ben senin gözlerinin cennet olduğunu, gözlerine ilk baktığım anda öğrendiğim bu yılı, ömrümün sonuna kadar unutamayacağımı öğrendim!

Sana bunları yazarken takvim 30.12; saat 14.10... Birazdan kalkıp yanına gelip sigara içeceğim. Cuma günün aslında saat 15:00'dan ibaret olduğunu öğrendik... Bu hiç azımsanmayacak bir bilgi bence.

Necip Fazıl'ın,

"Bakma saatine ikide birde!

Halin neyse saat onun saati." dediği gibi...

İkide bir saate bakıp "Sabah olmasına ne kadar kaldı acaba?" diye sabahı beklediğim gecelerde halimin "sensizlik" olduğunu öğrendim ben. Sensizliğin ne kadar acı ne kadar acımasız olduğunu öğrendim. Sen, seni benden dinlediklerinde öğrendin, benden okuduklarında, benden duyduklarında... Sussak da duyabildik birbirimizi bazen... Bazen konuşsak da duyamadık... Bir kitabın rastgele açılmış bir sayfasında okuduğumuz rastgele cümlelerinde rastladık birbirimize bazen... Bazense yolda rastlaşsak bile birbirimizi tanımadan geçtik yanımızdan. Dar vakitlerin acısına isyan ederken, elimize geçen dar vakitlerde birbirimize selam vermeyecek kadar gittik birbirimizden. Ama gidemedik. Sen güldün, ben güldüm, sen ağladın, ben ağladım. Ağlanacak halimize gülmeyi öğrendik. Tüm bu öğrendiklerimizin bir anlamı var bence. Herkes ve her şeyin mümkün olduğu bir evrende "karşılaşacağımızı" ve susmayacağımızı öğrendiğimizin bir anlamı olduğu gibi. Saat 14.39 oldu... Ben artık yavaştan kalkayım. +/- 5 dakika demiştin... Geç kalmayayım. Ben sana bir kere daha geç kalmayayım... İyi seneler. Her şeyin gönlünce olacağı, kendini arayışlarında bulabileceğin, yüzünün güleceği, mutluluğun yakını bırakmayacağı, bir yıl diliyorum senin için... Hoşça kal Cennet Gözlü Kadın... 30.12.'22 Cuma, 14.44

Çizgili Mavi

Mevzu Sensizlik

Sorun yalnızlık değil, sensizlik
En kalabalığındayım şehrin,
Pazarcı esnafı gibi bağıyor herkes.
İki yanımdan akıp gidiyor caddeler.
Ben kavşağın tam ortasında duran,
Bulduğu coğrafyaya göre kimi zaman bir tesbih...
Kimi zaman bir bir tiftik keçisi olan sessiz heykelim...
İki yanımdan koşturuyor insanlar, günler, mevsimler.
Ben tedirgin gözlerle ağlarken geçen zamana
Sorun yalnızlık değil, sensizlik!
En kalabalığındayım şehrin
Ama en kuytusundayım mahşerin!
Yüzüme gülen acılarım var, arkamdan konuşuyorlar...
Benimle göz göze gelince utancından susan acılar bunlar.
Ne zaman arkamı dönsem, sırtımdan vuruyorlar.
Geç kalıyorum kendimi savunmaya, beni hırpalıyorlar.
Soğuktan ellerim titriyor,
dedim ya bir tesbih heykeliyim ben Taş Han'da...
Kapkara, alabildiğine gümüş işlemeli bir Oltu taşı tesbih...
Küçük çocuklar, şehre gelen yerli ve yabancı turistler
benimle fotoğraf çektirmek için sıraya girerken...
Kimse görmüyor gümüş renginin, simsiyah taşlarımı ağarttığını.
Yalnız olmak güzel, sen sırtını döndüğünde seni vuran acıların
Bir başkası için bir anı, bir hatıra olabiliyor!
Zaten mevzu yalnızlık da değil, sensizlik!
En kalabalığındayım şehrin... Ve en kargaşasında mahşerin!
Bir akşam üstü telaşına yenik düşen yorgun bedenler gibi
Eve yetişmeye çalışmıyorum örneğin...
Herkes ve her şey koşturuyor, ben üşüyorum!
Üşüdüğümü bir ben görüyorum, biraz da sen anlıyorsun...
Kocatepe'de okunan akşam ezanı kulaklarımda yankılanırken
Sihhiye Meydanında;
neredeyse elli yıldır hiç kıpırdamadan duran keçi heykeliyim ben!
Şehrin karmaşasını; gecenin bir vakti kapanan son pavyonla yolcu edip,
Şabahnın ilk ışığıyla yeniden buyur eden, üşüyen heykel...
Üşüdüğümü bir ben biliyorum, bir de mendil satan çocuklar...
Bir de korsan kitap satan;
sattığı kitaplardan herhangi birinin herhangi bir sayfasını okusa
kendini bulacak olan ama üşüyen çocuklar...
Bir de sen görüyorsun üşüdüğümü,
Benimle bir sen fotoğraf çektirmiyorsun bir de çocuklar!
Çocukları mazur görürüm, üşüyorlar neticede ama
Sana itirazım var!
Şen intizar sanıyorsun ama değil...
Öyleyse de sana değil;
mevsime, yıla, zamana, güneşe, buluta intizar...
Sana itiraz...
Yalnız olmak güzel... Sensiz olmak zor.
Sorunun yalnızlık olmadığı çıplak gözle bakınca anlaşılabilir
Ama mevzu yalnızlık değil... Sensizlik!
Yalnızlığın içinde de sen varsın, sensizlik çok sensiz!
Aynı karede, aynı masanın etrafında veya aynı yolda

Yan yana olduğumuz fotoğraflar,
Macit Bey'in Rum hizmetlisi gibi en büyük yoldaşım, yalnızlığında...
Onlarla konuşuyorum, onlarla kahve içip sigara kokuyorum.
Bazen köpüklü tarafı bana denk geliyor kahvenin,
Sen fark etmeden değişiyorum fincan diye kullandığımız karton bardakları...
Zaman geçiyor en azından...
En azından yalnızlığında bir uğraşı oluyor...
Ama zor şey, sensizlik...
Sensizlik çok sessiz...
İnsanın kendi nefes alışverişinin sesine bile tahammül edemeyeceği kadar sessiz...
Sensizlik!
Ve ben üzerimdeki yün postumdan utanmadan,
Tir tir titriyorum lapa lapa yağan kar altında!
Her zerrem birbirine değdikçe,
Bir kilise çanının çıkarttığı ses gibi yarıyor sensizlik içimi...
Çanlar benim için çalıyor...
Ben üşüyorum...
Bir de çocuklar üşüyor...
Bir de sen üşüyorsun Ağustos ortasında
Tiftik yünü yorganın altında ağlarken!
Sorun yalnızlık değil, sensizlik!
En kalabalığımdayım şehrin,
En geç vaktinde saatin!
Yalnızım, üşüyorum!
Payıma sensizlik düşüyor...
Mevzu yalnızlık değil, sensizlik üşüyor!

Çizgili Mavi

Muhtaç!

Olur olmadık bir anda, sen düşünce aklıma...
Dertli bir şair gelip çöreklenir, bağırma.
En hazin şiirini yazar,
en kederli kelimelerle...
Göğüs kafesimde.
Sevda der örneğin;
Sevda çok uzaklarda,
Yıldızların da ötesinde!

Sen aklıma düşünce, en olmadık anda...
Hasrete dair en dokunaklı şarkılar çalar; sesi cılız, manası derin...
Ve bir o kadar ağlanılası...
Ve bir o kadar yaşanılası.
Zamanla geçeceğinden bahseder örneğin,
"Kül olur" der kalbindeki zamanla...

Bir ressam alır kağıdını kalemini,
Gelir oturur karşımda...
Bana mutsuzluğun resmini çizer,
Gözlerini benden hiç ayırmadan...
Hiç konuşmadan
Ve
Konuşmama mücadele etmeden.
Susarım, nefes bile almaya çekinirim,
Yavaş yavaş öldüğümü belli etmeden!

Sen...
Sen aklıma düşünce en olmadık zamanda,
Bir uçurum kenarı olur sana attığım tüm adımlar...
Her köşe başını tutar, tanımadığım...
Eli sopalı, belalı adamlar.
Atamam bir adım ileriye, uçurum...
Geriye de dönemem artık,
Kalakalırım olduğum yerde...
Sen aklıma düşünce,
Yapayalnız kalırım ben kalabalıklar arasında!

Ağlamaklı bir çocuk annesini arar içimdeki ıssız sokaklarda...
Gündüz bile karanlıkken ben kendimi ararım şafaklarda.
Sen aklıma düşünce,
Ben kaybolurum...
silinir tüm benliğim, hafızam silinir...
Adımı unuturum da unutmam gözlerini...
O gözlerin sevdam,
Bende cennet bilinir!

Yıldızların da ötesinden seslenirim sana...
Sesimi duyasin diye figanım yarar gökkubbeyi,
Umursamaz kimse can çekiştigimi,
Şen aklıma düşünce ölmekten beter olur yaşamak,
Ölüm bile kaçır benden uzağa,
Aklıma düşünce sen, en neşeli anımda...

Hasretin bırakmaz peşimi...
dar gelir evren, yararım,
Bir yudum suya muhtaç kalırım!

Çizgili Mavi

Mündemiç

Sen...

Kırık değil, henüz kurulmamış hayallerimsin benim,
Gözlerine bakınca yaşaran gözlerim...

Aklıma düşünce gözlerin,

Yeşeren hayallerimsin!

Redifsiz, uyaksız, vezinsiz şiirlerim;

Mündemiç sevdam, verilmiş sözümsün benim.

Ne yana baksam gördüğüm,

Ne yana gitsem vardığım...

Vardıkça yok olduğum,

Yandıkça kavrulduğum...

Sustuğum sözümsün benim.

Sen...

Kırık değil, henüz kurulmamış hayallerimsin benim.

Ağrıyan başım sensin...

Derdim,

derdime dermanım yine sen.

Feryadım, ahım...

Ahımı duyanım yine sen.

Neşemsin içime doğan,

Kederim;

Beni bin defa boğan!

Her sabah, şafakla doğan;

Ağaran güneşim sensin, sen!

Çizgili Mavi

Nasıl?

Belki ile başlayan ve yaşanması yalnızca muhtemel olan vuslatımız bile birimizden birimizin hasta yatağına düşmesine bağlıyken, sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl? Biz birbirimizin kederinde bulmuşken kendimizi, daha hatırlamaktan acizken mutlu bir tek günümüzü... ki olsa kesin hatırlarız, yokken mutlu bir tek günümüz, sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

Haftada 7 olan gün sayısı seni görebileceğim beş günle sınırlıyken... üstelik 24 saatin yalnızca üçte biriyken gözlerine bakabileceğim süre... Benim seni görebilmek umuduyla uyuduğum, kimi zaman görüp bahtiyar olduğum ama genellikle göremediğim, kahrolduğum uykularım varken... Sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

Hayatta bir tek defa olan geç kalma hakkımı sana geç kalarak kullanmışım ben... Sana geç kalmışım ve bundan böyle hiçbir şey için acele etmemeye yemin etmişim... Bu geç kalmışlık içimi darlarken, içimi dağlarken ve dağlar kadar büyürken içimdeki sevdan, sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık
Biri benim, biri serseri kaldırımlar demiş şair... Kaldırımlar, in cin uykuda olduğu saatlerde hüznü boğulurken... O kaldırımlar ki benim hüznümün şahidi, efkarımın dinleyeni, seni bana getirenim ve seni benden götürürenimken... Sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

Bu sevdada hüznün yüklü... Bu sevda hazin sonlu... Bu sevda hazan mevsimi... Herkese göre yaprak düşer, yağmur yağar, kar yağar hazan mevsiminde... Bize göre belki bir Mayıs, belki bir Temmuz... Ama mutlak suretle hava hep ayrılığa gebe... Ve biz aslında yokuz. Biz birbirimizi birbirimizin yokluğunda bulmuşken, geç de olsa bulmuşken sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

Sana armağan edebileceğim kelimelerim dışında hiçbir şeyim yokken heybemde... Ve girift bir bilmeceyi andırırcasına iç içe geçmiş kederim... Kederimiz... Ayrı ayrı yazılmış olsa da bir şekilde, bir vesile aynı yolda yürüyen kadersiz kaderimiz varken... Sen bana beni üzme diyorsun... Nasıl?

Çizgili Mavi

Ne Konuştunuz?

Bir şey konuşmadık aslında;
Havadan sudan, hava durumundan...
Tunceli'nin neden Dersim olduğundan.
Boğazlar Meselesinden, Rönesans'a...
Depremlerden, bahar çiçeklerine...
Konuştuk da...
Bir senden konuşmadık.
Yalan yok! Mevzu çiçeklere tekâmül edince,
Aklım sana değdi... Gözlerim kamaştı.
Ruhumdan yayılan ızdırap göğe ulaştı,
Yüreğim yandı,
Figanım arşa dayandı...
Yangınlar şehrin dört yanını sardı,
Biz bir şey konuşmadık.
İki kahve içtik, iki bardak da çay...
Sen bu sefayı, en hazin cefada say!
Kahvenin telvesinde geldin aklıma,
Çayın deminde...
Çayın deminden, Çernobil'e konuştuk da,
Bir şey konuşmadık aslında!
Adın geçmeyen cümleler devrik,
Adına adanmayan kelimeler zayii...
Öznesi eksik adını anmayan hikayelerin...
Hikâyeden, masaldan yalandan konuştuk da,
"Yalandan" konuştuk.
"Hikâyeden" konuştuk...
Bir senden konuşmadık!
Bir şey konuşmadık aslında!
Kaç sigara içtik hatırlamıyorum,
Hava nasıldı; mevsim nasıl?
Tarih neydi, saat kaç?
Saatten, İsveç'ten, Norveç'ten...
İsviçreli bilim insanlarından konuştuk da,
Bir senden konuşmadık.
Bir şey konuşmadık aslında!
Bir ara kapı çaldı,
Gözlerinin hayaliyle Cennetteyken ruhum,
Hayalin girdi içeri, göz göze geldik.
Dilim döndüğünce sevdâa şiirleri okudum sana,
Bir tek sen duydun, bir tek sen bildin sana yazıldığını!
Yazıdan, imladan, yazım kurallarından...
Anlatımın akışını bozan cümleden konuştuk da,
Bir senden konuşmadık.
Bir şey konuşmadık aslında!
Telefonum çaldı bir ara, işim çıktı...
İşten, güçten, işsizlikten,
Liberal ekonomiden, komünizmden konuştuk da,
Bir senden konuşmadık!
İçinde sen olmayan sistemler yıkılmaya mahkûm;
Yaşasın imkânsız aşkların kardeşliği...
Devrimden, inkılaptan, mübadeleden...
Millî Mücadele'den konuştuk da,

Bir senden konuşmadık.
Bir şey konuşmadık aslında!
Kara tahtadan konuştuk, tebeşirden...
Na'şım kalkarken soğuk bir teneşirden;
Yasaklardan konuştuk, yasaklı kitaplardan.
Dört kitaptan, kıyametten, mahşerden konuştuk da,
Bir senden konuşmadık.
Mahşer, içimde kor kor yanan yangındır,
Yangın içimde, senin adıdır!
Yangından, fırtınadan, selden konuştuk da,
Bir senden konuşmadık!
Bir şey konuşmadık aslında!
Yasaktı adını anmak, sustu dilim.
İçimde adına yazılmış şiirler okunurken hep bir ağızdan...
Dışında bir sükûn, dilimde bir sükût!
Sen kapıyı çalıp; düşüme düştüğün vakit!
Düşten, rüyadan, gerçekten konuştuk da,
Bir senden konuşmadık...
"Hikâyeden" konuştuk...
"Hayalden" konuşmadık.

Çizgili Mavi

Okunan Mektup

Bu yazdıklarımı ne zaman okursun, okumaya vaktin olur mu, okumaz mısın veya okursan hangi vakitte okursun hiçbir fikrim yok. Bana kalsa bir akşam serininde tam da güneş batarken bir kayalıkta oturup, yüzünü denize dönmeni; gökle yerin buluştuğu, ayla güneşin yer değiştiği ufuk çizgisinden ben seni izlerken okumanı isterim. Ama bana kalmaz... Belki bu akşam belki yarın belki başka bir gün... Ne vakit okuyacağını bilmiyorum ama şu an bir Cuma gününün "öğle" mi "öğlen" mi olduğunun zerrece önemi olmayan öğle arasındayız... Geçmiyor, bitmiyor, gitmiyor...

"Git başımdan zaman!" diye şiirler yazdığım; seni özlediğim, ızdıraplar çektiğim, ölmek istediğim bir andayım ama zaman... Git başımdan dediğim halde gitmiyor... Bitmiyor... Geçmiyor!..

Duvarda; biri 9'a 5 kalayı, diğeri 1'i 24 geçeyi gösteren saatlerle kaçınıcı defa karşılaşırız hep aynı muhitte, bilmiyorum! Göz göze gelmeye çekiniyorum artık, zamanın geçmediğini bir kere daha görmeye tahammülüm kalmadı diye saatlerin yüzüne bakamıyorum! Yanındayken; "geçmesin ulan, biraz daha gamzesinde kalayım" diye bakamadığım saatlere yokluğunda "ulan yine geçmemiştir" korkusuyla, bakamıyorum! İkisi de karşımda; ikisi de hain birer düşman gibi pusulanmışlar karşımdaki duvarda, onlara bakmamı bekliyorlar... Ben bakamıyorum yüzlerine.

Bu yazdıklarımı hangi vakitte okursun, vaktin ne kadar dar olur okurken bilemiyorum... Yanındayken hep dar zaten, vakitlerimiz! İşte o tüm dar vakitlerin inadına, en geniş vakitleri yaşıyorum şu an... Yanında değilim, yanımda değilsin ve geçmiyor zaman; bitmiyor... Gitmiyor başımdan, hiçbir yere!

"Git başımdan Zaman!" diyorum tıpkı "Sen çekil yanımdan sevdiğim gelsin...! siyen şarkının sözleri gibi... Saatlere bakamıyorum, kaç asır sürdü bu öğle arası bilmiyorum! Ne zaman gidiyor başımdan, ne bitmek tükenmek biliyor hasretin, ne de sen geliyorsun!

Kaçınıcı sigaramı yaktığımı saymadım bilerek... Üç mü, dört mü, yedi mi? Üstad'ın "Düşün mü, konuş mu, sus mu, unut mu?"

Buradan insan mı çıkar, tabut mu?" dediği andayım adeta... Düşünüyorum, kendi kendime konuşup kendi kendime susuyorum ama seni unutamiyorum! Ne zaman gidiyor başımdan, ne bitmek tükenmek biliyor hasretin, ne de sen geliyorsun!

Çizgili Mavi

Okunmayan Şiir

Düşünüyorum...
Seni düşünüyorum!
Seni delirircesine,
Düşünmeyen bir akıllı olmaktansa;
Düşünen bir deli olmayı yeğlercesine...
Düşünüyorum!
Akli başında değil, kurduğum hayallerin.
Ayaklarım yerden kesiliyor,
Aklıma düşünce gözlerin!
Gözlerim doluyor, kanarcasına...
Elim, ellerini arıyor;
Kulağım, sesini...
Düşüncem nefesini, seni.
Düşünüyorum;
Aklımı yitirircesine!

...
Düşlerim, düşmüyor yakamdan.
Hayalin peşimi bırakmıyor,
Ne vakit uyansam!
Göremediğim rüyaların inadına,
Gülüşün geliyor aklıma, sonra
Ellerin terlerken avuçlarımda,
Ellerim titriyor,
Seni düşünüyorum!
Aldığım nefesi;
Son nefes gibi verircesine!

...
Yokluğun düşüyor aklıma, yokluğunda...
Özlüyorum.
Bir sigara yakıp, uluorta...
Düşünüyorum.
"Sur üflense de ölsem!" diyerek,
Kıyameti beklercesine!
Cesedimden; bir ben yaratmak istercesine.
Seni... Düşünüyorum!

...

29 Kasım '23

Çizgili Mavi

Olsun!

Olsun;

Varlığın da yarım yamalaktı zaten, varsın yokluğun da var olsun... Sen bir şekilde, bir vesile ol da nasıl olursan ol! Nerede olursan ol, nasıl olursan ol, ne zaman olursan ol, kiminle olursan ol... Yanımda ol da; istersen yarım ol, istersen yârim ol.

Gözlerin;

Gözlüğünün üstünden bakan, baktıkça içimi acıtan, acıttıkça içimi açan, bahar getiren gözlerin... Ben bahar sevmem, gözlerin ömrümün son baharı benim... Güzün inadına yeşil gözlerin; hüznün inadına şen, vuslatın inadına hasret gözlerin. Bir bakışına, bir damla yaşına bir ömür heba edilesi gözlerin. İçine kendimi mahpus bıraktığım, ilk defa bir gözde kendimi gördüğüm; kördüğüm...

Sözlerin;

Çok zaman susan, çok zaman konuşmayan veya konuşamayan, "aaah bir konuşsa" neler anlatacak olan sözlerin... Duymayı en çok istediğim, "Allah'ım bu ne güzel ses" dediğim sesin sahibi sözlerin... Sensin sahibi! Sensin, sessiz sözlerinin sahibi!

Düşlerin;

Zor olsa da, mümkünü olmasa da içinde bana da yer ayırdığın düşlerin... "Belki bir gün" diye başlayan, başladığı gibi biten, bir "an" süren öyle uzun, öyle güzel, öyle sessiz, öyle gizli düşlerin... Kimse bilmez, ben bilirim çünkü onlar benim düşlerim. Kimse bilmez; ben karanlık geceler boyunca sabahlara dek seni düşlerim. Kimse bilmez; ben sensizliğinde değil, seninleyken bile seni düşlerim!

Ellerin;

Her kıvrımını, her çizgisini mih gibi beynime kazıdığım; tutunca umut bulduğum, tutunca hayata tutunduğum ellerin... Kundakta bir bebek eli gibi masum, evladının başını okşayan bir anne eli gibi şefkatli, sence yamuk bence ise dünyanın en güzeli ellerin... Ama benim değil; ellerin! Ellerin benim değil; ellerin! Olsun.

Olsun; bir şekilde bir vesile yanımda ol da istersen yârim ol istersen yarım...

Olsun; gözlerin içimi açsın da varsın acıtsın içimi!

Olsun; sözlerin kurşun olsun delsin geçsin de yine ben duyayım sözlerini!

Olsun; "belki bir gün" diye başlasın da varsın Yüksel'de bitmesin düşlerin!

Olsun; elini her havaya kaldırdığında, elimi her havaya kaldırdığımda hayalin gelip dursun karşımda... Varsın ellerin olsun ellerin! Olsun!!!

Çizgili Mavi

On Dört Yaşım

Sen benim on dört yaşımsın.
Çocuk kimine göre, kimine göre hayli büyük...
Şorsan, kimse bilmez hikayemi,
Anlatsan, kimse anlamaz...
Anlamayacakları gibi, seni!

Sen benim on dört yaşımsın,
ilk mahpusluğum, ilk sigaram...
Baba ocağından ilk ayrılışım, ilk kavgam,
anne özlemimsin,
anne diye damlayan ilk göz yaşım,
ilk hasretimsin!

Hiç bilinmedik bir kentte
ve yapayalnızlığında alemin en kalabalığının...
Ürkek, çaresiz ve beş parasız...
İlk kalışımın... Ayakta kalışım!
İlk düşüşüm, ilk yıkılışım
ve küllerimden bir ben yarattığım o gece sensin!
Sen benim on dört yaşımsın!

Yazdığım ilk şiirsin,
hiç görülmedik bir kızıl elmaya;
bir gün görmek umuduyla!
Sen benim vatanım, ana yurdum, baba ocağım...
Sen benim deli çağım... En deli çağım!
Akıllanmaz başımsın, aklımı başımdan alanım!
Sahipsiz bir teknede sabahlayıp,
geceler boyunca gördüğüm heyulamsın!
Yenmemsin korkularımı,
Münezzehtliğim, arınmışlığım...
ve her enkazdan sağ çıkan, ayaklanan acımsın!

Sen benim on dört yaşımsın...
Kulağıma okunan ilk ezan, adımın verildiği ilk ansın...
Gözlerimi açtığım an, gözümünden akan yaşım!
İlk tok gezişim... ilk aç kalışım,
ilk hastalığım, ölüm döşeginde naaşımsın!
İlk muhtaçlığım; bir yudum gökyüzüne,
Yıldızlara bakıp ilk ağlamışlığımsın...
Sen benim on dört yaşımsın!

Yıllar geçmiş, yollar geçmiş...
ömrümüzden ömür gitmiş,
sen benim ilk geç kalmışlığımsın...
bir mavi deniz,
bir yeşil yosun
ve bir turuncu geceye!
Sen benim içimi döktüğüm sırdaşım,
her gece, binlerce heceye...
Sen benim on dört yaşımsın;
Çocukluğum, gençliğim... ileri yaşım,

yokluğunda ağrıyan başımsın...
Yokluğunla sınıanmışlığım,
kaybetmişliğim,
ilk pes etmişliğimsin...

Sen benim on dört yaşımsın!
Bilmediğim, bilip de görmediğim...
Görüp de tatmadığım huzurum...
Sen benim ilk değil elbet;
can bedendeyken son aşkımsın.
Sen benim gizli gamzem, gözümdeki çizgim...
pinhan sevdaam, içimdeki "ah'ımsın!"
Sen benim on dört yaşımsın!

Çizgili Mavi

Ölüm!

Ağlayan sözler kalacak sende, gözlerimiz susunca...
Yaşamak denen bu hengamem bitecek, bir gün bitecek.
Öleceğim, rüyasını görerek vuslatımızın!
Öleceğim ve bu hasret bitecek.
Geride, keşkelere bezenmiş sevda sözleri bırakacağım sana...
Geride söylenmemiş sevda türküleri.
Bir güleç yüzle, bir tebessümle yâd et beni...
Ağlamak mı? sakın ha; gül ki şâd et beni!
Sana gülmeler yakışır sevdaam,
Sana şen kahkahalar yaraşır...
Gözlerin değil, sözlerin ağlasın...
Kabrimе düşen her damla gözyaşınla,
Ruhum, cennette dolaşsın..!

Bir Mayıs yeşilinde gel kabrime;
Öncesi soğuk olur, üşümesin ellerin.
Tutamadığım, saramadığım, öpemediğim...
Ellerin olan, ellerin!
Sarıl toprağıma, çamurumla bütünleşsin sözlerin.
Sevdiğini söyle bana, beni çok sevdiğini!
bana sevdanı anlat, bilmeden; bildiğimi!
Bir ikinci sonrası olsun, gelişin.
Akşamın serini çöksün mezarıma,
Bir yudum su dökersin açar toprağımda çiçekler,
Bir yudum su ki, muhtaç ona bedenler!
Beden dediğin bir et yığını,
nereden bilsin ruhumdaki yangını!
Bir yudum su dök kabrime, ruhum arınsın,
Yer ve gök ellerin olsun, bana sen lazımsın!

Ölüm,
korkutmadı beni hiç, korkutmaz da...
Bu, ölümü öldürmüş bir sevda,
Bu dünyada olmaz da...
Sana kavuşmak var ahirinde, evveli hasretin...
Yüzünü görmek en evlası ibadetin,
Gözlerin, mabedim!
Sevdaam, gözlerimiz susacak bir gün biliyoruz ikimiz de...
O gün, ağlayan sözler kalacak, elimizde..!
El salla ardımdan, avazın çıktığınca sus...
Gözyaşınla "sevdaam" de!
Ben duyarım seni, görürüm hatta gittiğim yerden.
Bir selamını beklerim, başımda esen yelden!
Gün batsa ne olur, ardında yine sabah var...
Şende pinhan bir aşk, bende derin bir ah var!
Ölüm...
Keşke o kadar uzak olmasa.
Vuslatımız sevdam, mahşere kalmasa!

Çizgili Mavi

Paranormal

"Hoş geldin" dedi adam; oturduğu bankın arkasından yanaşıp sol eliyle sağ omuzuna "hoş geldin de" der gibi dokunan kadına... "Hoş buldum" der gibi gözlerini yumdu kadın, bir şey söylemedi. Oturmaz mısınız?" dedi adam; kadın, yine bir şey söylemedi. İçinden, "Oturmaz olur muyum hiç" diye geçirmiş olacak ki yanına oturdu adamın... Bir süre ikisi de hiçbir şey söylemeden yan yana oturdular.

Tirilye'nin iki-üç katlı, cumbalı ahşap evlerle örülü, denize çıkan dar sokaklarında denizden insanın yüzüne esen akşam rüzgarlarını andıran bir rüzgar esti. Baktıkları yerde hatta baktıkları yönde deniz yoktu ama esen rüzgarla gelen deniz kokusunu iyice içine çekip, "Çok beklettin mi?" diye sordu kadın... Masanın üstündeki kül tabağına baktı adam; yanan ve yarıyı geçmiş sigarasının haricinde dört de izmarit vardı kül tabağında. "Hayır" dedi adam, "Çok bekletmedin..."

"Az iç şu zikkımı" derken, çok beklettiğini anlamıştı kadın. Deniz olmayan, varsa da görünmeyen fakat esen rüzgarla deniz kokusu gelen yöne doğru bakarak bir müddet daha sustular.

Günün bu saatlerinde genellikle panayır yeri gibi kalabalık olan çocuk parkında yine çocuk sesleri birbirine karışmıştı; gülenler, ağlayanlar, koşanlar, düşenler... Oturdıkları bankın arkasına düşen bu hengamenin aksine baktıkları yöne doğru tam da bir Temmuz akşamüstüne yakışır halde derin bir dinginlik ve sessizlik hakimdi. Sanki geceyle gündüzü, yaşamla ölümü ayıran bir çizgi üzerine kurulmuştu oturdıkları bank. Kendi nefes alışverişlerini duyabilecek kadar sessizdi dünya, onca sesin arasında. O kadar sessizdi ki konuşamadıklarını, sustuklarını ve hatta düşüncelerini bile duyabiliyorlardı birbirlerinin... "Ne düşünüyorsun?" dedi kadın... Adam henüz "seni" bile demeden duymuştu kendisini düşündüğünü. Ki zaten o da adamı düşünüyordu...

...
"Elini tutabilir miyim" dedi adam; kadın bir cevap vermeden elini tuttu. Zaten cevap vermesine gerek yoktu, bunun bir soru cümlesi olmadığı her halinden belliydi... Kadının sol elini sağ avuç içinde, kaybetmekten endişe eder gibi sımsıkı tuttu adam; "kahve içer misin?" diye sordu... "Ortanın bir tık üstünde şekerli" dedi kadın, içerim demek yerine...

...
Kahveleri geldiğinde; adamın her akşam bu saatlere denk düşen vakitlerde muhabbet ettiği siyah benekli kahverengi sokak kedisi de gelip kurulmuştu bankın dibine... Kadın, kedinin başını okşarken gözleri doldu, "bu mu?" diye sordu... "Birazdan kuşlar da gelir" dedi adam. "Birazdan; her akşam senden bana selam getiren kuşlar da gelirler. Birazdan şu arkada neşe içerisinde koşturan çocuklardan biri yere düşer ve annesi yahut babası ona senin adınla seslenir... Birazdan bir araba geçecek şu arka tarafımızdan, belki görmeyeceğiz ama mutlaka duyacağız içinde çalan şarkıyı... O mahur beste çalar, Müjganla ben ağlarız..." demeye kalmadan arkalarından geçen arabanın içinden yükselen müzik sesi diğer bütün sesleri bastırmıştı... Kadının gözleri doldu, adamın gözleri zaten doluydu... O mahur beste çalıyor, ağlıyorlardı... "Birazdan" dedi adam, "Birazdan, güneş şuradan batacak" derken yüzünü çevirdi ve kadının gamzesiyle göz göze geldi... Müzik sustu, bütün sesler kesildi, adeta bir ölüm sessizliği çöktü şehrin üstüne... Kendi nefes alışverişlerinin seslerini bile duyamıyorlardı artık. Belki de nefes bile almıyorlardı...

...
Kadın bir şey söylemeye, konuşmaya başlayacakmış gibi derin bir nefes aldı ancak tam konuşacakken onu susturdu adam... "Sus, n'olur sus, hiçbir şey söyleme" dercesine baktı kadının gözlerine... Kadın duydu adamın bakışlarını, sustu... Kuşlar gelip her akşam kondukları kuşkonmazların yanında sıraya dizilinceye kadar göz göze susarak konuştular. "Seni seviyorum" dedi kadın, "Ben de" dedi adam... "Sana aşığım" dedi adam, "Ben de" dedi kadın... "Öyle değil" dedi adam ve devam etti: "Aşk diye bir şey varsa sen olduğun için var. Adem'in Cennetten kovulması da bir şey mi, senin gözlerin Cennet... Fuzûlî görseydi içimdeki seni, yazabilir miydi Leylâ vü Mecnûn'u? Şu esen

rüzgâr... Olmayan denizden deniz kokusunu nasıl getirebiliyor hem de hiç esmeden? Sen olduğun için aşk var ve sen varsın aşk olduğu için!”

...
Adam, kadının yanağında yedi küçük noktayla tezahür gamzesini titreyen elleriyle okşarken, bir yandan da onun yaşlı gözlerine bakıyordu... Kadın, adamın ağarmış sakalını okşarken bir yandan da yanağında süzülen göz yaşlarını siliyordu... Sözleri susmuştu... Gözleri susmuştu... Göz yaşlarıyla konuşuyorlardı...

...
“Kahveni soğutma” dedi adam... “Soğursa soğusun, buz gibi olsun isterse... İsterse dünya yansın, isterse kıyamet kopsun” der gibi baktı kadın... Gözleri iyice yaklaştı birbirine; kuşlar oradaydı, kedi oradaydı, rüzgâr esiyordu, deniz kokusu geliyordu ve güneş batıyordu... Dudakları, bin yıldır tek bir damla su görmemiş çöl toprağının yağmurla kavuşması gibi kavuştu birbirine... Nefes almıyorlardı, yahut alıyorlardı... Ne fark eder ki, isterse dünya yansın isterse kıyamet kopsun dercesine öpüyorlardı birbirlerini... Adem’le Havva’yı utandıracak kadar ulvi, Leyla’yla Mecnun’u kıskandıracak kadar derin bir aşkla öpüşüyorlardı... Adam, içini kanatan acı bir yakarıyla “gitme” diye feryat ederken “Hadi sen git” dedi kadına... Kadın, gitmek istemeyenlere mahsus ağır adımlarla uzaklaştı oradan...

...
Kadın gitti. Güneş battı... Ortanın bir tık üstü şekeriyle ortada kaldı kahveleri... Deniz köpürdü, rüzgâr dindi... Kuşlar gitti, kedi gitti. “Şenlik dağıldı, bir acı yel kaldı bahçede yalnız.

Adam gözlerini açtı. Kadın hiç gelmemişti yanına, “hoş geldin de” der gibi de dokunmamıştı omuzuna. Belki rüzgâr da esmemişti ama deniz kokusu gelmişti deniz olmayan yerden. Az içmesi tembihlenen zıkkımdan bir tane daha yaktı. Dumanını, ciğerlerini kanatırcasına içine çekti. Kadın, “az iç şu zıkkımı” demedi bu defa, diyemedi... Gitmişti çünkü. Hiç gelmemişti. Kahvesini, göz yaşlarını ve gözlerini adama yadigâr bırakarak gitmişti, hiç gelmeden...

...
Güldü adam, ağlarken. Ağladı kadın, giderken. Mahur beste çaldı, müjganla adam ağladı... Şenlik dağıldı, bahçede yalnız bir acı yel kaldı... 4 Temmuz '23

Çizgili Mavi

Peki Ya Gözlerimiz?

Yanımdasın...
Hemen yanı başımda, bir kol boyu mesafede.
Payımıza susmak düşmüş.

Susmak.
Dilimiz uymuş kanuna nizama,
Susmuş. Adeta yutmuş gibi dilini.
Kelimelerin ağzını bıçak açmıyor,
Susmuş kelimeler.
Payımıza susmak düşmüş.
Dilimiz sükûta ermiş.

Çıt çıkmıyor koskoca dünyada.
Tüm sesler, tüm sözler gizlenmişler.
Bir Ah çeksem; şöyle derinden bir ah!
Sura üflendi sanacak herkes.
Adın bir dökülse dilimden, adını bir ansam.
Kopacak kızılca kıyamet!
Sonra mahşer...
Dilimiz sükûna ermiş.

Peki ya gözlerimiz?
Gözlerimizde kopan fırtınalar...
Kopan kıyametler ne olacak?
İsyan eder gibi bakmıyorlar mı sisteme?
En hafifinden anarşist sayılmazlar mı?
En suskun eylemlerin, en sessiz devrimlerin...
Baş sanığı değil mi gözlerimiz?

Dilimiz susmuş... Boğazımız kurumuş.
Her şey yerli yerinde;
Masa, çay, sigara izmaritleri, kurumuş çiçekler...
Hava aynı, zaman dar ve isyan vakti...
Susuyoruz... Kedi susuyor, telefon susuyor...
Ağzını bıçak açmıyor hiçbir sesin!

Gözlerinden bir damla yaş süzülse,
Kopacak Nuh Tufanı..!
İçimize ağlayan gözlerimiz ne olacak?
Yüreğimizdeki bu kor ateş...
Karanlık gecelerin sabahına doğmamak için direnen güneş...
Ne olacak peki, gecelerce ağlayan gözlerimiz?

Akşamüstü serini, bir kahve telvesince vakit...
Tüm kahveyi boca et de biraz daha kal.
Yüzünü görsem de şâd olsam der gözlerim...
Bakmasa gözümün içine de anlamasam derdini der gözlerin.
Konuşuyorlar kendi aralarında, çıt çıkarmadan.
Sessizce...
İstemsizce...

Dilimiz sustu, eyvallah...
Herkes sustu eyvallah...
Gün bile sustu gece oldu.
Gözlerimiz...
Gözlerimiz ne olacak?
Dilimiz huzura erdi; sustu...
Peki ya gözlerimiz?

Dön arkanı, yürü ve yavaş yavaş uzaklaş...
Parmaklarının ucunda yürü, ses çıkmasın.
Ayakların seni geri çekecek, gitme diyecek.
Sen susacaksın.
Susan yalnızca sen olacaksın.
Her şey yerli yerinde;
Takvim yaprakları, tükenmez kalem, altı çizili cümleler...

Payımıza susmak düşmüş.
Susmak.
Dilimiz uymuş kanuna nizam,
Susmuş. Adeta yutmuş gibi dilini.
Peki ya gözlerimiz...
Gözlerimiz ne olacak?

Çizgili Mavi

Pişmanlık

İnsanların sabah asık suratla geldikleri iş yerlerinden yine asık suratla eve döndükleri saatleri seviyordu. El ayak çekiliyordu. Vakte çöken sessizlik bir taziye evi suskunluğuyla karşılıyordu yaklaşan karanlığı. Konuşamadıklarını yazarmış insan, konuşamadıklarını yazıyordu bu saatlerde. Derdini dinleyecek kimsesi yoktu, derdini anlatacağı kimsesi de kalmamıştı. Eline bir kalem geçtiği vakitlerde kağıtlara anlatıyordu derdini. Alışkındı buna ama bu defa kağıda kalemin ne anlatacağını da bilmiyordu. Sanki zaman durmuştu. Akreple yelkovan aralarındaki anlamsız yarışa son vermiş, belleği de benliği gibi yerle yeksan olmuştu. Yazmak istemedi ilk başta, yazmak için tam ikna olmuştu ki ne yazacağını hatırlayamadı bu defa da...
"Ne yazsam, nereden başlasam da içimdeki yangını söndürsem?" diye düşündü uzunca süre.

Dışarda yağın yağmurun sesini dinledi bir ara. Bir sigara daha yaktı. Gözlerindeki yanmayı, günlerdir uyumamış olmasına bağladı. Oysa ağlıyordu. Kainata ve mahlukata can veren su, onun gözlerinde damla damla ateş olmuştu. İçindeki yangına dayanamayan, sönerim umuduyla ve canhıraş şekilde kendini dışarı atan ateş parçalarıydı, gözyaşları... O'nun kimseye anlatamadıkları, kalemin kağıda yazamadıkları dile geldi o ağlarken. Yaşadığı hüznü bedenini kuşatmakla yetinmemiş ruhunu da tepeden tırnağa esir almıştı. Dinleyeni olmayan insan yalnız kalır. Yapayalnız kalmıştı. Hüznü kodesinde esir olan ruhu dışında artık kimsesi kalmamıştı. Dinleyeni yoktu, anlatacağı bir şey de yoktu. Yağın yağmurun sesini dinledi, ağladı. Yağmur bir ara durur gibi oldu ama gözyaşları hiç durmadı.

Her insanın, hatta ölümden ölümüne korkanların bile yaşamaktansa ölmek için can atacağı bir yalnızlığı yaşadığı. İnsan, bazen de böyle olur, ölmek ister. Ama intihar, şanılanın aksine, en güçlü iradelerin alabileceği bir karar; verebileceği bir emirdir. İnsanın en güçlü yanı ölünce, en güçsüz yanı alır kendi canını. Ne ölecek kadar güçlüydü ne de yaşayacak kadar temiz. Kaybettikleri geldi aklına, kendi eliyle kendi anılarından sildikleri. Yağmur yağıyordu. Hava artık iyiden iyiye kararmıştı. Yalnızdı. Ağlıyordu...

İnsan yürüdükçe kendine varır. Toprakdan gelip yine toprağa gitmek bu yüzdendir. Kimse yarı yolda bırakmaz kendini, mutlak surette ölür ve kendine kavuşur. Aynı anda pek çok cinayete karışmış, tek bedende birden fazla kişiyi öldürmüştü. Eline; en sevdiği dostunun, en gizli sırdaşının, en büyük sevdasının, mazinin ve muzarının kanı bulaşmıştı. Kendinden gelip yine kendine gittiği bu yolda, kendi canını aldığı yetmiyormuş gibi bir de onlarcasının katili olmuştu. Pişmanlık, bir çöl engereği zehri gibi dünyasını istila etmiş ve bedeniyle birlikte ruhunu da esir almıştı. Sanki yer yarılmış, herkes ve her şey yerin dibine batmış da koca dünyada bir tek kendisi kalmış gibi yalnızdı. Toprağa düşen her bir yağmur damlası acı, keder, hüznü çiçeklerini yeşertiyor, çektiği ızdırıp içine sığamayıp gözlerinden akıyordu. Yağmur yağmaya devam etti, o ağladı, kimse duymadı...

"Ağlamakla bir yere varılmaz" diye düşündü. Bir şeyler yapmalıydı. Ya ölmeliydi insan, ölecek kadar güçlü olmalıydı. Ya da yaşayacak kadar temiz kalmalıydı. Bir sigara daha yaktı, ölmeyi düşündü. Güçlüydü aslında ölebilecek kadar ama tereddüt etti. Ölümle yaşam arasındaki o incecik çizgide arafta kalmasının sebebi ölmekten korkması değildi. Ömrünün büyük kısmını ensesini kollayarak geçirmişti, ecelle araları açık sayılmazdı ama tereddüt etti ölmek için. Pişmandı! Kendi elleriyle kendini öldürmesinin bile pişmanlığını geçiremeyeceği kadar pişmandı. Sanığın, maktulün ve katilin kendisi olduğu bir mahkeme salonunda kendi avukatlığını yaparak savundu kendini. Karşıda çatık kaşlarıyla oturan hakim gözlüklerinin üstünden ve biraz da hiddetli şekilde açıkladı kararı. "Gereği düşünüldü" dedi. Sanığın idamına..! "Pişmanlığının dikkate alınarak verilen cezanın bir alt sınıra çekilmesine" diye ekledi ve kalemini kırdı. Bu, ölümden

beter ama yaşamaktan daha beter bir cezaydı. Yaşayacaktı ama ölecekti, ölecekti ama nefes alıp vermeye devam edecekti.

Mahkeme salonundan çıkan her suçlunun yanında yürüyen jandarmalar gibi iki koluna girdi keşkeleri! Keşkeler kuşatır bazen insanı, pişmanlıklar... İnsan bir şekilde sıyrılır bu keşke esaretinden ama pişmanlık ruhunu sarınca çaresi yoktur. "Her karanlık gecenin ardından aydınlık bir sabah gelir" ama kimileri o karanlık gecede vefat eder. Pişmanlık ruhunu saran insan o karanlıkta yaşar ama ölür, ölür ama nefes alıp vermeye devam eder. Ne yapacağını bilemez halde yapayalnızdı. Ne bir arkadaşı vardı derdini dinleyecek, ne de herhangi bir şeyi kalmıştı artık derdini anlatabileceği. Ne anlatacağını da bilmiyordu üstelik. Yağmur yağıyordu, sigarasından bir nefes daha çekip ağladı. O ağladıkça yağmur yağdı. Yağmur ara sıra durur gibi oldu ama gözyaşları hiç durmadı. Öldü, nefes alıp vermeye devam etti ama öldü.

Çizgili Mavi

Potpori

"Bin parçayım hasretinle!" dediği mısradayım şairin,
Bin parçaya bölünmüşüm, her parçam ayrı meşgalede...
"Parçalandım. Ve her bir parçamı ayrı yere bıraktım,"
Belki, bir köşe başında seni görürüm diye!
Ne o "tanıdık vişne ağacının altındaki" benden geldi selamın,
Ne de eşten dosttan aldım haberini...
Kimi parçam dökülmüş "yemyeşil bir denize, boğuluyorum."
Kimi parçam kalmış bir çöl ortasında, kavruluyorum!
"Hasretin!" diyorum beni böyle boğan, öldüren, yakıp kavuran...
"Gözlerin!" diyorum, beni; ecellerle hayata bağlayan.
Ölemiyorum.
"Acı Çekmek Özgürlükse" ben istemiyorum hür olmayı,
Al; bin parçaya böl hasretini de esir et beni, razıyım!
Razıyım, zincirlere vur beni, at zindanlara...
Bak gözlerime, beni "Kapıda olsun" dinle...
Dinle ki okuyayım sana dünyanın en hazin şiirini,
"Bir kızıl goncaya benzeyen dudaklarından" bahsedeyim sana, dinle!
Bin parçayım hasretinle,
Her parçam "paramparça!"
"Kar altında üşümüş bir çocuk" gibi
Yaşlı gözlerimle seni arıyorum...
"Bir şafaktan bir şafağa
Bir akşamdan bir akşama
"Merhaba" der demez daha;
"Bu benimki sevdâ!" diye bağıryorum,
Dilim, "Paramparça!"
Eğiliyor salkım,
Söğüt, yağmur, gece, yıldız, ne varsa seni hatırlatıyor...
Boğuluyorum!
Üstelik bin parçayım hasretinle,
Her parçam ayrı yerde, seni arıyorum;
"Kadehlerdeki dudak izlerinde!"
"Kimsesiz bir sokak ortasında",
"Beni ellerden sayma; sen benimsin ben seninim!" diye bağıryorum...
Bunu bir ben duyuyorum bir de "Kaldırımlar!"
Ateş, Su, Hava, canlı cansız ne varsa;
"Bana her şey seni hatırlatıyor!"
Bin parçayım hasretinle, her bir parçam ayrı yerde,
Ayrı bir hengamede!
Kor kor, "Alev alev" yanıyor hasretinle...
Ben; boğuluyorum!
Ne yana baksam, seni görüyorum...
"Kelimeler kifayetsiz", "Anlatamıyorum", dokunamıyorum...
Nesi güzel ulan, "Seni uzaktan sevmenin"?
"Aşğınım!" yanına gelemiyorum!
"Dışarda hafiften yağmurun sesi",
Gözyaşlarım elime, "bir alev halinde" kor kor düşüyor...
Ben; ağlıyorum!
Her bir parçam, ayrı bir yerde,
Hasretinden prangalar eskitiyorum!
"Saat on ikiyi vurduğu zaman" değil,

"Her saat başında"
"Gecenin tam üçünde!"
Ben seni; "Susarak Özlüyorum!
Acısın istiyorum canım,
Yıkılsın varsın bu evren...
"Aşğınım... Sana dokunamıyorum!"
"Yana, yana, yana, yana... Kül oluyorum!"

Çizgili Mavi

Rastlantısal Hüzünler

Bu vakit geçip gidecek;
Ne gam bâki kalacak bu diyarda ne dem...
Gamı, efkârı, günahı silip süpürecek;
Bu vakit, geçip gidecek!
Bir can bu diyardan, göçüp gidecek.
Rastlantılar rast getirecek bizi, bir daha rastlamamız imkansızken.
Takatsiz kanatlarıyla bir güvercin gelip konacak pencerene.
Titreten ahengiyle usulca kar düşerken turuncu gecelere...
Derdi devasından büyük olanların bildiği bir şarkının içinde,
Rastlantılar denk getirecek bizi... İmkansızken denk gelmemiz!
Doğan güneş aydınlatınca odanı, pencerenden süzülüp...
Gözünden akan bir damla yaşta olacak mazimiz.
Gözlerin dalacak uzaklara, derin bir ah edip anıları düşünüp...
Bu vakit geçip gidecek, anlar bitecek, anılardan sıyrılıp.
Ben, kederli şiirler yazmayacağım artık sana,
Su akıp yatağını bulacak,
Her şey ve herkes susacak...
Derin bir matemden sıyrılacak neş'emiz.
Kim bilir, belki kavuşacak;
Ellerimiz!
Bu vakit geçip gidecek,
Anılar; yaşanması elzem hayaller olacak gün dönünce.
Ecel çalacak kapımı, buyur edeceğim içeri...
Vuslat... bu diyarda yok ama...
Mümkün ölünce!

Çizgili Mavi

Rüzgâr

Esmiş;
Önüne kattığı her şeyi, her yere dağıtmış...
Tozu dumana katmış bir rüzgârın yorgunluğu var ruhumda.
Fırtınaya mağlup her ne varsa;
Uçan çatılar,
Devrilen ağaçlar,
Erken düşen bir yaprak...
Ve zamansız ölen bir mevta taşıyorum içimde!
Yılgın...
Kederli...
Ve müteessir!
Yorgun...
Hüzünlü...
Ve susulmaya mahkûm kelimeler biriktiriyorum.
Bir sızı ki can ağrısı...
Tüm bedenimi kaplıyor.
Gözlerim,
Çok uzaktan geçen bir gemiye el sallar gibi yaşlı!
Ve yorgunum,
Yerini yağmura bırakan bir rüzgâr kadar!
Sesler duyuyorum gaipten;
Hayalden suretlerle dertleşiyorum!
Acı...
Acımasız...
Kekremsi bir hasretle boğuşuyorum!
Ve yorgunum,
Yerini yağmura bırakan bir rüzgâr kadar!
Kursağıma bir bir diziyorum heveslerimi;
Tespîh gibi çekiyorum her nefeste,
Dertmiş...
Çileymiş...
Ve ecelmiş... Yaşıyorum!
Yaşamakmış sevdana düşmek...
Ve ölmek; aynı anda!
Yaşarken bir yandan ölüyor;
Ölürken bir yandan yaşıyorum...
Üstelik yorgunum!
Yerini yağmura bırakan yılgın bir rüzgâr kadar!

Çizgili Mavi

Rüzgar Gülü!

Oysa hiç sevmedin sen beni,
sevdiğini sandın, sever gibi yaptın ama sevmedin.
Benim, "Belki rüyama gelmezsin" korkusuyla sabahladığım gecelerim vardı.
Senin yatak odan, rüzgar güllerine bakardı.
Ben, figanımı kaldırımlara yazarken adım adım...
Senin pencerede, şen kahkahalar vardı!
Tepeden bakmayı severdin sen, yükseklerin kadını.
Ben meysus bir dilenciydim, arşınladım kapını!
Yalandı sözlerin, sevdiğini söylerken bile...
Gözlerimi kapatmadan, getiremezdin dile!
Yalandı gözlerin, cennetim yalandı...
Hiç olmak, bu sevdadan bana kalandı!
Olsun...
Bu aşkın mirası ikiye bölündü...
Benimki yalın, pirupak bir sevda,
Sendeki kapkara, kirli bir gönüldü!
Mazimiz ortak yazıldı, ayrı okunacak!
Bana öksüz kelimelerim,
Sana derin bir ah kalacak!

Çizgili Mavi

Sekizinci Kafiyesiz

Zaman, muttasıl acılara gebe; yokluğunda...
El ele tutuşmuş dertler, kederler, hüzünler!
Yarenlik ediyor ecelle hasret, bir gece karanlığında.
Ne yöne dönsem yüzümü ne yana düşse gözlerim...
El sallıyor bana gözlerin; hayalin, tam karşımda!
Perde kapanıyor, söz bitiyor, bir gece karanlığında.

Çizgili Mavi

Sen Olursun

Bir hikayem olsa kendimi anlattığım...
Kendimi, kendimden başlayarak herkese anlatabilsem.
Hece hece, harf harf yazabilsem kendimi kağıtlara.
İmladan yoksun, derin cümlelerle.
Doğumumla başlasa evrenin varlığı, ölümümle yok olsa,
Dünya denen han, ecelimle son bulsa,
Kopsa kızılca kıyamet, ardımdan kimse ağlamasa...
O hikayemin son cümlesi yine sen olursun.
Şehadet diye dilime düşer ismin,
Ben şahitlik ederim ki sevda diye bir şey var;
Hem de bu alemde.
Ben şahitlik ederim ki sevda, yanmaktır;
Cehennem ateşinde...
Hem de bu alemde.

Bir hikayem olsa, anlatsam kendimi dağa, taşta, yere, göğe...
Zifirden hasret, karanlık gecelerde,
Gökkuşağının gölgesi altında,
Mutlu bir bahar sabahına uyansa gözlerim.
Gördüğüm ilk günün ilk ışığında sen olursun!
Dolarsın odamın içine, dünyam nur gibi aydınlanır.
Duvardaki yılgın saat dar vaktinden utanır.
Dakikalar gelir bir yandan geçmek için sıra bekler,
Saniyeler kulağıma adını fısıldar.
Ben bilirim ki sevda diye bir şey var;
Hem de dar vakitlerde.
Ben bilirim ki sevda, duymaktır;
Duyulmayı, söylenmeyi duymaktır...
Hem de dar vakitlerde.

Çizgili Mavi

Sensiz O!

Kapatınca gözümü gelip gözümün önünde beliriyor hayalin...
Açınca, bizzat sen oluyor gördüğüm her şey...
Aynada baktığım yüz sen oluyorsun mesela,
Yürüdüğüm yollarda denk geldiğim çiçekler...
Mevsimine göre renk alan çiçekler... Sen oluyorsun!
Renkler sen oluyorsun sonra...
Duyduğum tüm seslerin rengi sen oluyorsun..!
Bir bülbülün dertli nefesi de...
Ayrılıklara gebe bir vapurun dalgaları perişan eden sesi de...
Çok uzaktan gelen, hiçbir durakta durmayan ama hiçbir yere gitmeyen trenin kulakları
sağır eden sesi de...
Sen oluyorsun işittiğim tüm sesler...
Desibel ayrımı yapmadan üstelik...
Kulağımda maziden kalma dertli bir beste,
Dilimde hiç tamamlanmamış cümleler...
Elimde sönmeye yüz tutmuş son aigaramla yürüdüğüm yollar sen oluyorsun sonra..!
Nereye gittiği belli olmayan, nereden geldiği bilinmeyen yollar...
Selvi ağaçlarının, "ulan Eylül gelse de dökülsek" diye hayıflanan yapraklarıyla
gölgelenen...
Güneş ışınlarının gelme açısıyla orantılı şekilde göz kamaştıran yollar hep sen
oluyorsun!
Gördüğüm her şeyin sen olduğu,
İşittiğim her şeyin sen olduğu,
Bizzat sen olan yürüdüğüm yolları aşmış vardığım yer de sen oluyorsun!
Yorulup mola verdiğim yer sen...
Yılıp, vaz geçip gitmekten...
Kaldığım yer sen!
Geri dönüşlerim sen oluyorsun, geri döndüğüm yer sen!
Bir akşam serininde çıktığım yolculuk sensin!
Sana varmak için çıktığım Yola çıkarken yanıma aldığım erzağım sensin!
Kısacası benim sevdam...
Yol sensin, yolculuk sen...
Yola çıkılan umut sensin, sensin yola çıkarken veda edilen!
Ruhum, çıkıp bulutlar üzerine Evliya Çelebi olsa...
Ve seyrelese alemi, tepeden tırnağa... ve yazsa gördüklerini...
Gördüğü her nesne sensin,
Gördüğünü yazdığı divit kalem sen.
Çelebi, bizzat sensin... ruhum sen!
Sen varsan dünyam şen...
Ve şen kahkahalarımın sebebi yine sen!
Kahkalarım sensin en acı, en keder halimde...
Ruhun teslim olmuşken, takadi kalmamışken savaşmaya...
Kaybettiği savaş sensin, savaştığı meydan sen!
Dönüp dolaşıp, varıp varamayıp huzur bulduğu dergah sensin.
Kapatınca gözümü, gördüğüm hayal sensin...
Nefes alıp verdiğim, belki çoktan öldüğüm hayat sen!

Çizgili Mavi

Sevdan Beni

Bir manaya varmak için yürüyorum, koşar adım...
Sana yaklaştıkça sonlar, baştan başlatır beni.
Dikenli bir yol; yoldaş yok, sonu yok ve alabildiğine karanlık,
Yürüdükçe büyür sevdan, arşa taşlatır beni.

Cebimde eski bir fotoğraf, senden kalan son anı...
Yan yana durmuşuz, gülüşümüz ağlatır beni.
Gözlerin çelikten süngü, bakışların kör bir neşter,
Vurdukça gönül sızıma, yakar canımı dağıtır beni.

Hatırıma düşer şen gülüşün en تنها vakitte, en olmadık anda...
Yangınlar sarar bu kenti sensiz, yandıkça harlatır beni.
Bir yangın ki kavuşur alevler arş-ı âlâ 'ya,
Çağlamak isterken ruhum, kader damla damla damlatır beni.

Gece çöker gün ortası, sen aklıma düşünce...
Yokluğun; muazzam yoksulluk, gece gibi karartır beni.
Hazin bir Eylül akşamı, bir güz yorgunluğu gözlerin,
Hasretiyle döker yaprak misali, sarartır beni.

Öksüz bir çocuğun, gözü yaşlı hıçkırığı olurum bazen...
Feryatlarım yarar kalabalığı, "anne" diye aratır beni.
Sevdan mukaddes bir bahçe, suretin güzel gülden,
Ayrılmak gibi anadan, kandıkça kanatır beni.

Uçsuz, bucaksız ve umutsuz bir sevdadayım...
Gözlerin; zifir zindanı gönlümün, mahpus eder kapatır beni.
Sözlerin var hafızamda, silinmişken tüm benliğim,
Vuslata dair sözlerin, öldükçe baştan yaratır beni.

Zamandan ve mekandan münezzeh bir sevda içimdeki...
Bin yıldır uykusuzum, yumdurmaz gözümü sabahlatır beni.
Muradım; kaybolayım sevda çukurunda, vuslat olsun ahiri,
Duyulmaz figanım; ağlarım, kanarım, yanarım... Ah'latır beni.

Açınca gözümü bir şafak vakti, yalnızlık dehlizinde...
Hayalin belirir karşımda, "Geldim" diye kandırır beni.
Can çekişirken yaşama ümidim, kan revan içinde,
Gözlerin... Nefes olur bana, cennette sandırır beni.

Kimse bilmez, yine sen bilirsin sevdamin harını...
Kor bir ateştir, kül olmaz zamanla... yandıkça yandırır beni.
Bilmezdim bir kelimeye, "sevda "ya bir ömür sığar mı?
Kalem elde, düşte sen... Düş de "sen" yazdırır beni.

Düşer gözümünden dünya telaşı; yol aldıkça yokluğunda...
Kalmaz, gider, satar, unuttur hatır beni.
Duyarsın bir gün çok uzaktan, kısık, dertli bir salada,
Kaldıkça nefessiz, bir soluk olur hatırlatır beni.

Bir manaya, adı sen olan bir sevdaya düşmüşüm...

Çok yaralar almış, çok defalar ölmüşüm.
Bakınca gözlerine, ben cenneti görmüşüm,
Söz tükendi; tükendi ses ve nefes...
Makberimde esen yel, artık anlatır beni!

Sevdan Beni, 31 Temmuz '22

Çizgili Mavi

Sırılıklam

Bence fazla uzadı bu hasret,
Son bulmalı artık; hemen, şu an, derhal, şimdi!
Güneş,
Tepelerin ardına gizlenirken utancından...
Utanmalı vuslat kendinden!
Gelip seni bulmalı...
Gelip beni bulmalı.
"Yeter" demeli tam ortasına kalabalığın,
Gözlerin...
Gözlerime değmeli, uzun soluklu...
Belki soluksuz kalmalıyız ölümüne,
Belki yaşamak için ölmeliyiz biraz da.
Gökten bir yıldız koparmanın vakti şimdi,
Akşam, geceye teşne.
Biraz anason, birkaç sigara bir de deniz kokusu.
Öpmeliyim dudaklarından, ölümüne.
Belki sarhoş olmalıyız körkütük...
Değil miyiz ki âşık; sırılıklam!

Çizgili Mavi

Son Akşam Yemeği

Titrek, cılız ve kendine bile hayrı olmayan aleviyle yanan bir mum ışığı gibi yanıyordu sokak lambası. Biraz önce çiseleyen yağmurdan art kalan damlalar; sarı, üzerinde bilmem ne belediyesi yazan konteynerlerden taşan siyah çöp torbalarının üzerinde, sıcak bir Haziran gecesi denize düşen yakamoz gibi parıldıyordu. Bu parıldamalar, yoldan geçen otomobillerin ışığına göre ahenkli bir şekilde yanıp sönyordu. Çöplük değilse bile çöplüğü aratmayan bu sokakta, -bundan ne zaman önce bilinmez, beraber yürüdükleri geldi aklına. Durdu. Dağınık ve yorgun; ama neden dağınık ve yorgun olduğu gitmek istemeyişinden belli yavaş adımlarla yürürken bir anda durdu. Bir sigara yakmak istedi lakin kediler sigara içmezdi.

Sabahları işe, okula; gece vardiyasında çalışanların eve gittikleri curcunalı saatlerin aksine sokak bu saatlerde daha تنها ve sessizdi. Günlerdir televizyonlarda dillendirilen ve heybetiyle daha yağmadan insanları telaşlandırان yağmur, kendinden önce ufak ufak damlalar göndererek neredeyse herkesi evlerine hapsetmişti. Perdelerin ardında kırmızı, sarı, beyaz renkte yanan lambalar pencerelerden dışarı sarkıyor; olanca ışıklarını odalarda, salonlarda ve mutfaklarda bırakarak gökyüzünün laciverte çalan karanlığında kayboluyordu. Yağmurun, birazdan tüm ihtişamıyla yağacağı -tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibi bir sessizlikle, her halinden belliydi.

Karşı kaldırımda bulunan battal boy çöp torbalarının arasında kendilerine mükellef bir akşam ziyafeti çeken birisi kömür gibi siyah, diğeri ona göre daha çelimsiz olan sarı benekli iki tumbul kedi; "Buyur, beraber olsun" der gibi miyavladı. Karnı açtı esasen; karnı -3 gündür hiçbir şey yemediği için, açtı ama ne bir dilim ekmek artığı yiyesi vardı ne de (buruşturulup çöpe atılan pet şişelerin dibinde kalan) bir yudum su içesi! "Tokum, size afiyet olsun" der gibi miyavlamak istedi ancak, bunu bile söyleyemeyecek kadar aç olduğunu hatırladı, hiçbir şey demedi, sustu, yürümeye devam etti.

Bundan birkaç ay evvel; henüz mevsim kışa, takvim Kasım'a dönmemişken, şimdi gözünde canlanan anılarını yaşamış; onları orada, o yaz mevsiminde bırakıp kendi bu kış günlerine tek başına gelmişti. Anıları gözünde canlandı. Anıları gözünde; bir anı, bir hatıra gibi değil de mevcut zamanda aynı ile yaşanan mükerrer hadiseler gibi canlandı. Eskilerin deyimiyle Eyyam-ı Bahur bir yaz günüydü, daha dün gibi hatırlıydı. Hava henüz kararmamıştı; akreple yelkovan (o anda da) şu vakit durdukları yerde duruyorlardı fakat hava henüz kararmamıştı. Karşı kaldırımda bulunan lokantanın, akşama kadar su ekleye ekleye çoğalttığı yemeklerin kalanları tam da bu çöp konteynerinin yanında yerlere saçılmış ve baş başa yiyecekleri belki de son akşam yemeği için kendilerini bekliyordu. Aşağı mahallede cereyan eden kavgayı ayırmak isterken ayağına batan çivi yüzünden epey bir vakit aksak aksak yürümüştü. O günlerdeydi...

Yetişemem korkusuyla telaşlı telaşlı; çivinin acısıyla ağır aksak yürüyerek gelip, geç kalmadığını görünce nasıl da sevinmiş, sokak lambasının altında kendiliğinden filizlenip belli bir olgunluğa kavuşan papatyalardan bir demet toplayıp O'na vermek istemişti lakin kediler papatya toplamazdı. Akşam ezanı okunmak üzereydi. Hava aydınlıktı fakat akşamüstü, üstüne rahat bir şeyler alıp hatta üstünü çıkarıp bir akşamın kollarına kendini bırakmak üzereydi.

Sade bir merhaba miyavlamasının ardından, birbirlerine sımsıkı sarılıp öylece -durabilecekleri kadar uzun vakit, durmak isteseler de buna vakit yoktu. Birazdan belediyenin çöp kamyonu gelecek, çöpleri alacak ve sofrayı dağıtıp gidecekti. Bir an önce karınlarını doyurup oradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Günlerden Çarşambaydı... Diğer günler gelen sıska, -ağaran saçlarına bakılırsa, ellisini geçmiş ve merhametli olduğu kedileri yemek yerken görünce beklemesinden, onlara yaklaşmamasından belli olan sevimli çöpçünün aksine, Çarşamba günleri gelen iri yarı, yaşı diğerine göre daha genç olan çöpçü; ağızdaki sakızı şişire şişire çiğnerken kedilerin üstüne yürüyor ve kendinden önce heybetiyle onları kovuyordu.

Yan yanayken bile baş başa olamayanlara mahsus bir aceleyle yemeklerini yediler.

Yarım bir simit, birkaç zeytin tanesi, birkaç dilim peynir, biraz da diğer yemeklerden hızlıca yediler. Anı gibi değil, mükerrer bir haleti ruhiye ile an'ı yaşıyordu. Mükerrer bir haleti ruhiye ile O'nu yaşıyordu ne zamandır. Kaç zamandır hindi etinden salamlara, -ne kadar aç olursa olsun, dokunmuyor, onları diğer kedilere bırakıyordu. Gözünün önünden gitmiyordu, gözünde bir yaş olarak kalan aşkının "Hindi etiyse ben yemem" dediği akşam yemeği...

...
Hava iyiden iyiye kararmış ve yağmur ritmik bir ahenkle sicim gibi yağmaya başlamıştı. Bu, birazdan sağanağa dönüşecek ve ortalıkta -ne güzel, kimsecikler kalmayacaktı. Yağmuru sevdiğini; yağmurdan korksa, nefret etse ve sevmese bile sevdiğini, yine bir yağmur altında o'nunla üç beş adım mesafede birlikte ıslanarak öğrenmişti. O günden beri ne zaman yağmur yağsa, ıslanan tüyelerine; kendisini olduğundan daha küçük ve çelimsiz gösteren ıslak tüyelerine rağmen yollara düşüyor, bazen dakikalarca bazen saatlerce boş boş yürüyordu. Bugün de öyle bir gündü...

Hava kararmıştı, sokak lambaları ve pencerelerin ardına gizlenmiş türlü renkte lambalar yanmış, gök laciverte bürünmüş, sokaklar boşalmıştı... Saatler; bundan birkaç ay evvelinde akşam yemeği vakti olsa da vakit geçmişti. Takvim değişmiş, yazın açan akşamsefalarının sefa yaptığı vakitler artık kış gecesi halini almıştı...

Yürüdü... Yürüdü... Yürüdü...

Bardaktan boşalırca yağmaya başlayan yağmura aldırış etmeden, "Ben yağmuru seviyorum, Ben yağmuru seviyorum, Ben yağmuru seviyorum" der gibi miyavlayarak yürüdü. Yürüdüğü yollar bir bilinmezliğe doğru gidiyor gibi görünse de yürüdüğü yere vardı. Anılarına...

Hayal olamayacak kadar gerçek; gerçek olamayacak kadar güzel günlerin ardından kabus gibi çöken ayrılık acısıyla, gözünde o günlerden ve O'ndan kalan birkaç damla yaş, ıslak tüyleri ve yorgun adımlarıyla işte yine burada, bu sokakta, bu çöp konteynerinin yanında kalakalmıştı. Efkarlandı. Bir sigara yakmak istedi lakin kediler sigara içmezdi.

Çizgili Mavi

Son Zıyan!

Ansızın bir hü­zün çö­kecek bu şehre,
Karanlıklar içinden fı­ganı yükselecek gecenin...
Belki bir kar tanesinin sü­zülü­şünde,
Belki bir rakı kadehinde...
Ama mutlak surette ve belirsiz bir anda;
dü­şecek aklına seni ne çok sevdiğim!
Derin bir ah sızlatacak içini,
İçinde yok olmaya yüz tutmuş sevdam,
Gözünde bir damla...
Yalnızca bir damla yaşla yad edeceksin beni...
Öksüz bıraktığın kelime­lerimi arayacaksın eski defterlerde...
Heyhat..! Silinmiş olacak şiirlerim.
Mazinde bir anı değil,
Kapkara bir leke olarak kalacak gözlerim!
Bir köşede, kendinden bile soyutlanıp başbaşa kalacaksın hayalimle...
Ne susmaya gücün kalmış olacak,
Ne de konuşmaya yüzün...
Öylece kahredeceksin kendine.
Ağlayacaksın belki...
Bir damlası benim için akacak gözünden gözyaşının...
Gerisi beyhude bir teselli, haykırışının!
Sen sanma ki seni benim kadar sever,
Şimdi tacı yaptıkların, başının!
Gittiğin güne lanet edeceksin,
Acısını duydukça,
Ölmek isteyip de nefes alışının!
Bu şehir, bu ülke, bu evren şahit...
Sana yazdığım her kelime zayı,
Seni düşündüğüm her an zıyan...
Son zevkindi bu yaşadığın,
Son hazzın;
Beni yok sayışının!

Çizgili Mavi

Sonra Belki

Sonra bir kuş konacak pencereme,
Belki senden bir haber getirecek,
senden bihaber...
Sigaram sönecek, gece çökecek...
Sonra belki yeniden yeşerecek,
Tebessümümüz.
Sonra belki...
Ölürüz!

Çizgili Mavi

Susunca

Sen susunca... tüm ışıklar kapanıyor,
Gün ortası kapkaranlık;
Yaz ortası zemheri oluyor...
Temmuz bitmişti,
tüm umutlarıyla gelmişti Ağustos.
Ben korkuyordum gitmenden,
ve en sevdiğim zamandı Eylül!
Gitmek yoktu, söz vermiştin Ağustos'ta...
Beklemedin...
Sen sustun,
Kapandı tüm ışıklar...
Dünya durdu. Sen gittin!
Dünya durdu, sen döndün sözünden!
Üstelik gelmedi henüz Eylül.
zaman durdu...
Ne ışıklar yanacak artık, ne güneş doğacak!
Ne bir günaydın olacak,
ne bir günaydınla gün aydın olacak!
Zaten...
Eylül de gelmeyecek!

Çizgili Mavi

Sükut

Kırılmak da dahil mi yok olmaya?
Uzayıp giden gecenin karanlığında...
ve üstelik hiçbir şey istememişken,
bir merhabadan başka.

ben sana muhtaçken,
öksüz bir çocuğun anne özlemi gibi...
sen, mecburdun yok olmaya!
Olsun! Ben yine bekledim seni,
"Üstelik" bile bile gelmeyeceğini.
Hakkım yok, haddim de değil sevmek,
Bir selamını beklemek...

Her söz sükuta sevdalı madem,
Konuşanı değil, susanı dinlemeli insan.
Sustum,
Sükût ettim...
Benim sevdaam sessiz,
Bir selam versen, bir merhaba desen
Yeşerecek içimde bahar çiçekleri.
Ben sustum, sükût ettim,
Dinle ey sevgili...
Selamınla şâd olur, gülerim,
Yokluğun mu?
Aıştım,
öldürmez artık beni!

Çizgili Mavi

Sürgün

Kuş uçmaz, kervan geçmez bir sürgünde ruhum;
Öyle bir تنها ki bu sürgün;
Yanı başında; bir nefes uzağında umudun!
Konuşmak, sevmek, umut etmek ve özlemek yasak...
bir tek gözlerin var bende, hayalimde tutsak;
Hayal de yasak, hayalim de tutsak!

"Cihanda cennet-ül Me'vâ,
muvafık yâr ile hemdemdir" derler...
Öyle bir cehennem ki bu sürgün;
Cennetin Firdevs katı, o yâr da yasak!
Hafızam silindi, bir tek adın var usumda;
Usanmak da yasak, uslanmak da yasak!

Kaç takvim eskidi, kaç mevsim bitti bilmem...
"Sen" diye yanar da ruhum bin yıldır sönmem...
Öyle bir yangın ki bu sürgün;
Ziyan olmuş ömrüme, bir "an" da yasak!
Aman dilersem ne fayda, kimse duymaz...
Ferah da yasak, ah da yasak!

İçimde anlatılmaz bir kuvvet, dışımda anlaşılmaz bir zaaf...
Gözünde gördüğüm o sessiz çığlık; ne tuhaf!
Öyle bir çığlık ki bu sürgün;
Çaresiz, sessiz, sensiz; ağaran tan da yasak!
Söylesen söylenmez, sussan bilinmez...
Yüreğinde pinhan bu sevdaa da yasak!

Gün batımı başlar çaresizlik, zifiri karanlıklar...
İsterim, sesimi alıp kaybetsin rüzgar!
Öyle bir kasırga ki bu sürgün;
Gelen de yasak, çağıran da yasak!
İçimde bir mahşer uğultusu, dışım sükut...
Göğsüme dar gelen o viran han da yasak!

Kahrolurum, kıyamam, bakamam gözlerine...
Kangren olur ömrüm, dokunamam ellerine!
Öyle bir musalla ki bu sürgün;
Elin de yasak, kangren de yasak!
Gülsem ne fayda sevdaam, ağlasam ne fayda...
Gözyaşım diye akan kan da yasak!

Yürürüm geceler ülkesine, yapayalnız...
Ne bir damla ay ışığı, ne bir huzme yıldız!
Öyle bir karanlık ki bu sürgün;
Karanlık da yasak, ışık da yasak!
Ben yolumu bulamam, mihmandar ol bana...
Bu çıkmaz sokakta hasret de yasak, vuslat da yasak!

Gecesi ayrı hüzün, gündüzü ayrı keder...
Yoksun; bir lahza olsun gülmez bu kader!

Öyle bir bahtsız ki bu sürgün;
Yazı da yasak, yazgı da yasak!
Alın yazımsın ey savdaam, kalu beladan kalan...
Silmek de yasak, yazmak da yasak!

Hiçlik var payımıza düşen, hep olmak için...
Ölmek gerek, gamzende bir an gülmek için!
Öyle bir şirret ki bu sürgün;
Gülmen de yasak, gamzen de yasak!
Bilirim ben seni, tutsak olmasan koşarsın...
Bu dikenli yolda, koşmak da yasak, düşmek de yasak!

Ben Sevdaam derim, hiçbir lisanda yok emsali...
Bu sevdaa ki, görülmedi bir benzeri!
Öyle bir tenesir ki bu sürgün;
İstemek de yasak, beklemek de yasak!
Müflis olsam ne çıkar, batsam ne olur...
Bu pazarlıkta kâr da yasak, zarar da yasak!

Sen bana sürgünsün sevdaam, ben sana vurgun...
Başkentisin sen gönül denen yurdun!
Öyle bir düşman ki bu sürgün;
Savaş da yasak, sulh de yasak!
Uykusuz gecelerimin kan çanağı gözlerisin...
Güne hasret gecelerde rüya da yasak, düş de yasak!

Ruhum sana tutsak, sen... Yasak!
Boynunda, kokladığım ben tutsak!
Öyle bir kahpe ki bu sürgün;
Canan da yasak, can da yasak!
Yanarım, kanarım, yazamam yalnız susarım...
Kalem de yasak, kelim da yasak!

Bir hakkım var, bir hakkım ki bâki; elini tutmaya...
Bir tutsam, yeniden gelirim dünyaya!
Öyle uzak bir diyar ki bu sürgün;
Gitmek de yasak, kalmak da yasak!
Üflensin artık sur, kopsun kızılca kıyamet...
Madem ki Cennet gözlerine bakmak da yasak!

Kuş uçmaz kervan geçmez bir sürgün bu...
Ne bir dilim ekmek, ne bir yudum su!
Biter... elbet biter bu cezamız, kavuşur ellerimiz.
Ölene kadar değil sevdaam, biz ölsek de bekleriz!
Öyle vicdansız bir cellat ki bu sürgün;
Ağlamak da yasak, gülmek de yasak!
Ecelim sana tutsak, ulan ölmek de yasak!

Çizgili Mavi

Taarruz!

Gözyaşlarım;
Önümde duran boş kâğıda dökülürken,
Ve ellerim titrerken
Yazacaklarını düşündükçe...
Gözlerin geliyor gözümün önüne...
Şefkat, korku, tehdit ve merhamet!
Elim kolum kırılıyor,
Yazamıyorum, adından başka!

Sözlerim,
Dilimin ucunda bir volkan gibi,
Bir yanardağ, isyana sıkılan ilk kurşun gibi!
Beynimde bir taarruz ki sorma...
Çetin geçen, kaybedilen bir harp gibi!
Susuyorum...
Bir köşede sessiz, derin bir sükûtta...
Dinliyorum sesleri, kulaklarım avaz avaz...
Duyamıyorum, adından başka!

Düşlerim,
Esareti altındayken vuslatının,
Hasretine, her gün müebbet yiyorum!
Yokluğun... Zindan!
Duvarlara, çivilerle resimler çiziyorum,
Voltaya çıkınca efkâr dağıtmak için...
Avlunun tam ortasında,
kafa tutup kabadayılara...
Göğe bakıyorum!
Güneş, yağmur, fırtına, ve yıldızlar...
Dertli bir türkü, eski bir şiir yahut hüzünlü bir roman...
Diyemiyorum, adından başka!

Yüreğim,
Gönülden irak bir çöle meftun;
Soğuk, ateş, gece ve karanlık!
Bir yudum ab-ı hayat...
Bir ses, bir soluk, bir emare ki en kısık.
Duyamıyorum, adından başka!

Ekim de gitti. 31.10.23'

Çizgili Mavi

Tasnifsiz

Kabiliyetim resmetmeye olsa,

Sana, seni yemyeşil bir bahar sabahı tasviriyle; rengârenk yapraklarla bezenmiş -çiçek açmış bir ağaç dalında dertli dertli öten bülbülün tuvale sığmayan sesiyle, dağların ardından ağır ağır yükselen güneşin kızıl tonuyla, papatyalarla, bahar çiçekleriyle ve baharın tüm neş'esiyle anlatırdım. Yok; kabiliyetim, resme değil!

Öyle olsa, özlemini bir ikindi vakti tablosunun hüznüne nakşederdim; grimsi tonlarda ve alabildiğine buğulu camların önüne düşen yağmur taneleriyle... Bir akşam vedası kederini akşamsefalarıyla anlatırdım; pembe, kırmızı, beyaz ve daha nice renklerle!

Gece karanlığını, zemheri ayazını ve sokakta yalınayak gezen evsiz çocukların üşüyen ellerini, özlemin diye çizerdim. Karanlık ve çıkmaz sokaklar hep hasretine çıkardı! Kabiliyetim resme değil, öyle olsa vuslatını çizerdim; her gecenin ardına gizlenmiş ve geceye yenilmeyene müjdelenmiş sabahı, gündüzü, güneşi! Kavuşmalar çizerdim, en güzel manzaralar önünde; elimde papatyalarla seni beklerken, karşımdan bana doğru koşarak geldiğin... Ayağının tozunu çizerdim geldiğin yollara, yolunu kaybedenlere mihmandar olsun diye!

Yıldızlı bir gece çizerdim seni, tüm yıldızları tek tek toplayıp sana armağan ettiğim; gökte yalnız bir ay ışığı, yerde yalnız yakamoz... Bir kadeh şarabın kan kırmızısına, bir dilim ekmeğe, bir sarhoşun narasına nakşederdim gözlerinde gördüklerimi; uçsuz bucaksız mavilikler, yeşilin bin bir tonu ve tozpembe hayallerle!

Kabiliyetim yok resme, olsaydı... Ah bir meylim olsaydı, kendimi çizerdim yürürken; kendimi, yağmurlar altında yürüyen ıslak, yorgun, tutkulu bir aşık gibi sana yürürken, seni ararken, sana ağlarken, sana kavuşurken, sana sarılırken, seni sararken, seni öperken... Kabiliyetim yok resme, uzağım! Yokluğunda uzağım sanata birden yediye kadar... Ne kelimeler kâfi hasretine, en hazin şiirlerde; ne bir yakamoz erişir güzelliğine gözlerinin... Cennetten âla Cennet gözlerinin!

Çizgili Mavi

Temennim

Bir ressam olsam örneğin,
Sanat tarihinde, mühim bir yer tutsam...
Adıma ödül törenleri düzenlese sanatseverler,
Sanat galerilerine adım verilse,
Müzayededede en yüksek bedelle satışa çıkırsa hayallerim...
Çizdiğim değil, çizemediğim değil...
Hayal ettiklerime paha biçilemese;
Sen olursun hayalim!
Bir şair olsam örneğin,
Aruz veznini fahren mübalağa etsem...
Kafiyesiz şiirlerle; kafiyeyi, redifi anlatsam.
Hece ölçüsü benden sorulsa tüm edebi metinlerde,
Döktüğüm gözyaşı mürekkebi olsa kalemin...
Kalemim;
Yazsa destursuz kağıtlara, derdini...
Sen olursun derdim!
Hazerfan olsam, kanadım sen olursun!
Çandarlı olsam... idamım sen!
Dökmem tek damla gözyaşıma, mahzun olmam;
İdam ben olsam; Celladım sen!
Tekerrür etse tarih;
Her birinde yeniden can versem...
Kızılca kıyamet kopsa, yok olsa evren,
Başka bir kainatta bir tanıdık yüz arasam...
Tam ümidi kesmişken bir tanıdık simadan,
Bir damla yağmur yağsa, ayın şavkı vursa semadan...
Sen olursun temennim!

26 Temmuz '23 13'ü beş geçe

Çizgili Mavi

Turuncu

Susardın ve kar yağardı,
Gözlerinde başlardı gece
Ve yarım kalmış kitaplarda biterdi.
Hiçbir mevsim gözlerin kadar,
Acımasız kullanmadı neşteri.

Susardı gözlerin
Ve kar yağardı..!
Ve turuncuya dönerdi,
Kıpkızıl karanlıklar.

Susardın,
Sigaram söner,
çayım soğur,
keyfim kaçardı!

Sen susardın,
Şehrin tüm ışıkları söner
Kar yağardı...
En sevdiğim mevsim olurdu
Zemheri!

Çizgili Mavi

Turuncunun Hikayesi

İçimde, seninle hiç dolaşmadığımız sokaklar var...
Senin adını verdiğim çıkmaz sokaklar!
Meskûn mahalleri var gönlümün, seni bekleyen...
Mum ışığıyla aydın, bahçesinde yeşil fesleğen.

Yemyeşil bir umudu andıran, gözlerin gibi...
Bazen uzak, bazen matemli ve bazen uykuda!
Şafakla başlayan bir koşuşturma ruhumda,
Sanki sen çıkıp geleceksin gibi!

Adına şiirler yazılmış kadınsın, adına sevda denmiş...
Anladım, senden yoksun olan yalnız bedenmiş.
Rengarenk gökkuşağı turuncuya bezenmiş,
Sanki sen çıkıp geleceksin gibi...

İçimde bir mülkün var, adına gönül denen...
Sensin ey yar; yanındayken özlenen!
Her köşe başında, her an yolu gözlenen.
Sanki sen çıkıp geleceksin gibi...

11.08.'22

Çizgili Mavi

Ulama

Sevda değil içimdeki,
Yangınlardan arta kalan, acısı küllerinde virandır...
Yandıķça yanar hasret, bitip tükenmeyen devrandır!
Yaş değil gözümdeki,
Ruhumu saran, acısı ciğerimde hicrandır...
Vuslat; musallada can veren bir andır!
Şiir değil dilimdeki,
Bir feryat, bir figan, bir amandır...
Aşķ değil bu, sevda değil! İdamıma femandır!
Ey yâr; kır hasretin kalemini,
Zamanı yere al, gel, gl...
Gülüşün, zamansız bin lme dermandır!
Gözlerin,
Beni çağıran ukbâdır...
Gözlerin, dursun istediğim zamandır!
Sevda değil içimdeki,
Sır değil...
Ruhumuzdan mtecelli, ayan beyandır!

18 Eylül'23

izgili Mavi

Vasiyet

Anılarımda seninle beraber tek an yokken
Dolaştığım sokaklarda hep adın var
Her köşe başında bir teli saçının
Ve
Baktığım her yerde baş harfi adının.
Teninin kokusu
Sana göre çiçek
Bana göre şekerli...
Hiçbir çiçek senin gibi kokamaz.
Bu, mutlak suretle senin kokun!
Esen yelden gelir,
Yağan selen gelir...
Ama mutlak suretle senden gelir.
Üstümde uçuşan kuşlar hatırlatır seni,
Kuşlar gitti... sen de gittin.
Şimdi serin esel bir yel değil bu,
Bir meltem, bir imbat değil;
Fırtınalı bir gece,
Yokluğun
Kasırgalı, kapkara bir gece!
Ben kayboldukça senin gözlerinde, yok oldukça...
Bana dış biliyor kızgın, umutsuz yarınlara.
Oysa ben bir sonraki mevsimde de,
Kendimi ararken seni bulacağım.
Ben artık,
Hangi şehirde

hatta hangi cehennem dibinde
olursam olayım...
Duyduğum her ses sesin,
Duyduğum her söz ismin...
Ve gördüğüm her suret sen olacak.
Seninle müşterek tek anımız yok,
Sen yoksun, ben yokum
Ve biz yokuz.
Nasıl oluyor da...
Ne yana baksam,
Gelip karşımda oturuyoruz.
Bir bank üzerinde düşman çatlatırcasına,
Gözlerimize bakıyoruz.
Sanki ölümler ülkesinde,
Yaşarcasına..!
Ben hangi sürgüne gitsem,
Hangi gurbete düşsem,
Hangi ateşte yansam ki,
Gelmesen aklıma?
Hangi gece ölsem ki,
Doğmasan sabahıma?
Hangi çiçeği koklasam ki,
Tenin kokmasa bana?
...
Bu satırlara şiir demiyorum,
Seni sana anlatmıyorum bu defa.

Beni anlatıyorum sana,
Şiir değil bu, nerden baksan vasiyetim...
Senden bana,
bitmesini istemeyeceğim kadar güzel...
Zaten bitmeyecek kadar gerçek bir sevda kaldı, yadigar.
Benden sana kalan ise,
Bu satırlar.
Koskoca yalnızlıklar...
Sabahlara kadar kurulan düşler,
üstelik hep karanlıklar!
İçimde, çok sevdiğim bir şarkıyı
bir daha hiç dinlemeyecek olmamın verdiği hüznün gibi...
Seni sevmek...
Sana sevda beslemek,
Açmayacağını bile bile
üstelik bir çam ağacında gül yetiştirmek gibi...
Senden habersiz... sen benden bi haber!
Suçun yok senin,
Gelemem dedin...
Tüm suç benim, dinlemedim...
Dedim ya cennet gözlüm,
Bitmesini istemedim.
Senin sevdan bitmesini istemeyeceğim kadar güzel...
Ve ben sende kendimi unuttum.
Aradığım sen değilsin,
O yüzden bu yorgunluğum...

O yüzden bu durgunluğum...

Uykusuzluğum...

Umutsuzluğum...

Ve

Mutsuzluğum.

...

Vasiyetim dedim ya bu satırlara,

Unutma,

Bir gün duyacaksın acı haberimi...

Ağlama,

Hep bil seni sevdiğimi...

Seni severken can verdiğimi.

Anılarıma iyi bak,

çam ağacındaki gllere su ver...

Onlar lmesinler.

Kuşlara da haber sal,

Bir daha sen diye tmesinler.

Ben mrmn sonuna kadar,

Çekeceğim acıya yanmıyorum.

Seni gördüğüm güne kadar,

Geçen zamana acıyorum.

Eşit değiliz, yükümüz müsavi değil.

Bu satırlar bir vasiyet, bir yadigar...

Ama asla bir şiir değil!

Kafiyesi yok üstelik...

şiir dediğin nedir ki,

sana okunmadıktan sonra.

Sevda dediğin nedir ki...

Seni bulmadıktan sonra!

Neyse ki ölüm var,

Göçüp gideceğiz uzak diyarlara

ve

sona erecek bu acılar...

Çizgili Mavi

Ve bir gün!

Ve bir gün seni gördüm,
Aydınlığa kavuştu karanlıklar...
Bir merhabana muhtaçmış dünyadaki tüm savaşlar;
Anladım!
Memnun olmana bakarmış,
memnun oldun...
Ağlamaktan vazgeçti çocuklar.
Çiçekler açtı kış ortasında; bahar çiçekleri.
İhlamur kokuları sardı tüm evreni,
Kasım, Nisan sanmaya başladı kendini...
Ve bir gün, gördüm seni.

Seni sevmenin yalnızca seni sevmekten ibaret olmadığını, anladım!
Ağladım;
Ağarmış saçlarımdan utanmadan...
Ve,
Umursamadan ağlamanın bana hiç yakışmadığını..!
Sırtımda taşıdığım tüm yorgunluklarımı,
Tüm yüklerimi emanet ettim maziye...
Vedalaştım, bana veda eden hüzünlerimle,
Ve bir gün gördüm seni..!

Ve bir gün, beni sevdin;
Söyledin sevdiğini...
İmkansızken üstelik, yasakken...
yasaklı bir kitaptan daha suçken,
Sevmemiz birbirimizi...
Tüm sırlar mana buldu gözlerinde,
Elim, titrerken avucunun içinde...
Nasıl da mahçuptu, nasıl da tedirgin...
O ilk nefessiz kalışımız;
Nefesimizde!

Herkesçe bir kovulma manası taşıırken
"Git başımdan!"
Bizim lügatımıza "kal biraz daha" diye giriverdi suskunluğumuz...
Susmalıydık çünkü,
Sustuğumuz kadar var, hiç olduğumuz kadar hep'ti sonumuz.
Büyüdükçe büyüdü sevdaamız,
Büyüdükçe büyüdü sırrımız...
Ve bir gün bitti rüyamız!
"Serin bir rüyanın hatrınadır, çektiğim dünya ağrısı" demiş ya şair...
Dünya ağrısı ne ki sevdaam,
Bir daha hiç bitmeyecek baş ağrımız!

Hiçbir mevsim, hiçbir coğrafyada
Ve
Hiçbir bitki örtüsünde can bulmayacak artık ihlamurlar!
Bir tek papatya falında bile çıkmayacak adımız...
sigaramız zifir olacak,
nefesimiz katran!
Geceler zehir...

Şehirler boşalacak örneğin,
Gün geceye kavuşmamak için savaşıacak,
Şirret karanlıklarda kaybolacak tüm ışıklar...
Taa ki, kavuşana dek ellerimiz...
Ve bir gün,
elbet bir gün,
muhakkak bir gün...
Kavuşacağız, mutlaka bir gün!
Ve bir gün, güneş doğacak üstümüze...
Biz şen kahkahalarla sabahı getirmişken!
Saçını okşarken,
Yanağında yalnızca benim bildiğim gamzen "hoşgeldin" diyecek...
Uzun ve derin bir sessizlikten uyanacak haykırışlarımız!
Gözümün kenarında seni karşılayacak,
yalnız senin gördüğün çizgiler...
Ve bir gün, son bulacak belki bin yıllık yalnızlığımız!
Sarılacağız.
Konuşacağız.
Sarılacağız.
Susmayacağız.
Ve bir gün, var olmamız için gerekmeyecek yok oluşlarımız..!

Çizgili Mavi

Yağmur!

Yağmur...
bir sicim gibi yağıyor ince ve ahenkli...
Islanıyorum, yapayalnız islanıyorum.
Aklıma düşüyorsun aklımdan bir an olsun çıkmadan,
Ben, senin yokluğunda ecelle sınanıyorum!

Ecel...
Korkunç bir çığlık gibi çınlıyor kulağımda...
Susuyorum, yalnızca dinliyorum.
Haylin geliyor gözümün önüne; gözümün önünden hiç gitmeden,
Ben, gözlerinde boğuluyorum!

Gözlerin...
Bir derya ki ruhumda, yemyeşil yosun kokuyor...
Görüyorum, yalnızca seni görüyorum.
Eşya, tabiat, gece ve gündüz; akıp gidiyor hayat,
Ben, hayatı sorguluyorum!

Hayat...
Yokluğunda garip, anlamsız ve acımasız.
Yaşıyorum, yoksun cehennemi yaşıyorum.
Mevsim, takvim, yollar ve yıllar; tükeniyor ömür,
Ben, seni bekliyorum!

Sen...
Kalem, kelam, hece ve cümle sensin.
Yazıyorum, sensizliğinde seni sana yazıyorum.
Bir telaşlı baş, bir yaşlı göz; sensin bir kutsal sevdaa,
Ben, seni seviyorum!

Çizgili Mavi

Yalnızlık

Bozuk ritimli bir saat gibi ağır aksak bir ahenkle geçirdiği günün sonunda nihayet akşam olmuştu. Yine el ayak çekilmiş, yine tenhalaşmış, yine ıssızlaşmıştı zaman. İçindeki hüznün tarifi imkansız acılarıyla boğuşurken bir türlü geçmek bilmeyen saniyelerin aksine, geçmişti saatler. Akşam olmuştu. Sabah tepelerin ardından bin bir umutla doğan güneş, bin yıldır taşıdığı heybesine bugünü de alarak diğer tepelerin ardına saklanmaya başlamıştı. Binlerce yıldır birbirine koşan ama bir türlü kavuşamayan iki aşık gibiydiler güneşle ay. Gündüzle gece de aynı değil miydi? Birbirlerine delice aşık olmasalardı hiç güneş tutulması olur muydu? Gündüzün bir vakti dünya karanlığa gömülür müydü? Gün geceye hasret, gece güne müebbet kalır mıydı aksi halde? Güneş terk etti, ay göründü, el ayak çekildi...

Kemalettin Kamu'nun;

"Gözlerimde parıltısı bakır bir tasın,
Kulaklarım komşuların ayak sesinde;

Varsın yine bir yudum su veren olmasın,

Baş ucumda biri bana 'su yok' desin de!" diye kimsesizliğini anlattığı mısralar geldi dilinin ucuna.

Gözünden yaş aktı, hüznün deneni ateş kulaklarından parmak uçlarına kadar her yerini kaplamıştı. İçindeki yangın, gözünden akan yaşta tezahür etmişti. Ağlamıyordu aslında ama gözleri, binlerce yıldır ay ışığına kavuşmak için koşan güneşten daha fazla yanıyordu. Yalnızdı, hava kararmıştı, sessizdi... Kendi nefes alışverişinin sesini bile duyamayacak kadar sessizdi. Belki de nefes almıyordu. Belki de birisinin ona "öldün" demesini bekliyordu. Etrafındaki herkes ve her şey derin bir sükuta gömülmüştü, ölüm sessizliği kaplamıştı tüm kainatı...

Çocukluğu geldi aklına, yüzü gülmek istedi çocukluğunu düşününce; hatıraları buna engel oldu. Cenaze evinde gülmek yakışık almazdı. Çocukluğu bir mezarlıktı. İyi hatıraların hepsini o mezarlığa gömmüştü. Günün akşama dönen bu vakitlerini hiç sevmiyordu çocukken. Özgürlüğünü, dışarıdaki özgür dünyaya bırakıp evin içine hapsolüyordu her akşamüstü.

Hatıralar hep yüz güldürmek için birikmez, bazen de ağlatır. İnsan aslında hep kötü hatıralarıyla boğuşur, gülmesi de bu yüzdendir ağlaması da. Yüzünü güldüren anılarını hatırlaması bile bir mücadeledir ağlamamak için. Fitratında ağlamak var insanın, doğarken ağlayarak merhaba demesi bundan değil mi? Gelmemek için ağladığı dünyadan gitmemek için ağlaması nasıl izah edilebilir?

Ağlarken, ağlamanın aslında kendi isteği olmadığını, dünyanın bir kural olduğu düşünerek gülmeye çalışıyordu ama ağlıyordu. Yalnızdı. Sahra Çölünün ortasında belki bin yıldır yalnız yaşayan Tenere Ağacı gibi yapayalnızdı. Güneş aya hasret çekiyordu ezelden beri... Gün geceye kavuşmak için asiyordu suratını gün ortasında. Çöl de bir damla yağmurun aşkıyla kavruluyordu. Ağaç yalnızdı, çöl yalnızdı, gece karanlık, o yalnızdı.

Yalnızlığın farkında olmayanlar birbirlerinin hayatlarına bir şekilde değiyordu ama haberleri yoktu birbirlerinin yalnızlığından. Güneş çölü kavururken çöle bir garezı yoktu, ayın hasretiyle yanıyordu. Çölün ortasında tek başına ölümü bekleyen bir ağacın ne zararı olabilirdi şamyeline? Samyeli; kendi hatıralarından kaçarken kırmamış mıydı ağacın dallarını? İkisi de yalnızdı, birbirlerinin ızdırabından haberleri bile yoktu ama biri diğerini yaralamıştı. Ağaç yaralıydı, samyeli hırçın; güneş batmıştı çoktan, gece karanlık, o yalnızdı. Güneşin, ayın, çölün, yağmurun yalnızlığı bir döngüydü. Gün batımında selamlaşıyordu güneşle ay, bazen rastlaşıyordu çölle yağmur. Kırıp yaralasa da rüzgar bile uğruyordu ağaca. O, ağaçtan daha yalnızdı.

Çizgili Mavi

Yanyanayız

Yanyanayız...

Herkesçe ne olduğu pek de mühim olmayan, bizce "yeşil" olan gözlerimize bakamamayı saymazsak ne de güzel bir durum; seninle yanyana olmak.

Yanyanayız...

Yer kürede yan yana olması en yakışan iki "şey" biziz aslında.

Tüm haber bültenleri bizden bahsetmeli, tüm manşetler bizi yazmalı, tüm meyhanelerde bizim şarkımız çalmalı ve tüm kadehler bizim yanyana olmamıza kalkmalı, bence.

Tüm ders kitapları bizden bahsetmeli... En azından yanyana bir "an'ımızı" anılaştırmalı tüm objektifler. Yanyanayız ve bu dünyada yan yana olması en yakışan iki "şey" biziz...

Hiçbir şey değiliz belki... Çok şeyiz, her şeyiz aslında!

Çizgili Mavi

Yâr!

Bir garip meftun, yangın bir gönle yar girince;
Gönlünde gülistan açar, renge bürünür dünya...
O yar gülünce!
Manâ...
Ki onda zuhur eder ömür;
Gün, onda erer sabaha hayaliyle her gece!
Bir garip öksüz, hüzzam bir gönle yar girince.
Lügât...
Ki onda dile gelir hasret,
Şiir şiir, dize dize, hece hece!
Kıfayetsiz kalır kafiyeler,
Ve redifler öksüz...
Ve yetim kelimeler; vuslat denince!
Mey;
O yarin gözleridir,
Ecel;
Sözleridir bizzat...
Kılıçtan keskin, sıradan ince!
Bir mahzun müflis, viran bir gönle yar girince!
Eski bir İstanbul resmi gibi siyah beyaz...
En dertli bestenin en mahzun güftesi gibi...
Sazlar, sözler, şarkılar da onu söyler...
Gökte uçan serçe,
Şakıdar da onu söyler;
Bir Mecnun Ferhat, Kerem bir gönle yar girince!

12.09.'23

Çizgili Mavi

Yarım Kalan Öykü

Dışarıdan gelen rüzgar sesine kulak kesildi... Hava buz gibiydi, oda buz gibiydi, o da buz gibiydi ama tüm pencerelerini açtı odanın. Bir sigara yaktı. Açtığı pencerelerin birinin dibinde çömelerek dinlemeye koyuldu rüzgarın uğultusunu. Rüzgar; sanki ona bir şeyler anlatıyordu, bir şiir okuyor, belki bir şarkı söylüyordu. Gecenin karanlığının, karanlığın sessizliğinin habercisiydi belki de... Rüzgarın, yağmurun, kuşların, cama vuran yansımaların hatta dökülen her bir yaprağın bile kendince bir dili vardı uzun zamandır. Somut olan her şey zahiri anlamlarından soyutlanınca birer imgeye dönüşüyor ve o imgeler herkes için ayrı ayrı batını manalar ihtiva ediyordu.

Esen rüzgar iklimle, bitki örtüsüyle, mevsimle açıklanabilse de o rüzgarın anlattıkları herkes için ayrı bir lisanda dile geliyordu. Kuşlar uçuyordu, yapraklar dökülüyordu... Sonbaharla birlikte yere düşen yaprakların ekolojik sistemin gereğini yerine getirmekle yetinmeyip bir de şiirlere, şarkılara ilham olması bilimle nasıl açıklanabilir? Yağmur; ayakkabısı yırtık bir çocuğun yürüyerek gittiği okul yoluna düştüğü kadar insafsız mı, bir şemsiye altında iki beden yürüyenleri ıslatırken? Gökyüzü mesela... Gökyüzüne bakmak; özgürlük mü esaret mi? Gökteki en parlak yıldız her bakan, ona farklı isimler koymuyor mu? Cinsiyeti, dili, ırkı, yaşı birbirinden farklı milyarlarca göz, o yıldızla sohbet etmiyor mu en azından bir defa?

İnsanın, içinde bulunduğu şeraite göre bazen gülüp geçtiği herhangi bir şeye bazen günlerce gözyaşı dökmesi anatomik bir izahla açıklanabilir mi? Aslında var olmayan bir şeyi var farz edip, bu varlıktan yola çıkarak var olduğunu ispatlamak sadece matematiğe mi mahsustur? Olmayana ergi, kimi zaman olana ergi olarak yok saydırmıyor mu varlığı. Yok olanı inkar; bir yoktan var etme çabasıyken var olanı inkar nasıl bir ızdıraptır?

Bir şeyler vardı, içini kemiren, olmaması gereken bir şeyler vardı içinde.

Bu hikaye de böyle yarım kalsın.

Çizgili Mavi

Yarım Kalan Satır

Bi yolu olmalı sevdanın;
Uzayıp giden karanlık geceler boyunca,
Duvarlarda hayalini görüp mahpus olunca
Bi yolu olmalı insanın,
Kazanani olma kaybettiği davanın!

Bi yolu olmalı olmanın;
Olmamışlık zinciriyle örülükyken her yanın,
Ve çaresizken... ve beraatini beklerken belleğinde an'ın...
Bi yolu olmalı insanın,
İmkânsızlık deryasında mümkün olmanın!

Bi yolu olmalı dövmenin;
Olmazlar... olurlar içinde can çekişerek sürünmenin...
Ve olur dediğin şeylere ömür vermenin.
Bi yolu olmalı insanın,
Gelecek diye vuslat günü, havanda su dövmenin!

Bi yolu olmalı sövmenin;
Yasaklar... günahlar içinde her şey ve herkesin varlığına...
Ve göz göze gelinen o kutsal, o mukaddes anların darlığına.
Bi yolu olmalı insanı,
Vuslatın olmasa da dayanabilmeye hasretinin gaddarlığına!

Bi yolu olmalı gitmenin,
Tası tarağı toplayıp hayaller deryasından,
Aslına dönmeli hayalin, kabusların arkasından.
Bi yolu olmalı insanın...

Çizgili Mavi

Yavan Yalanlar Üzerine

İnsan bu;
yalan da söylemeliymiş bazen...
zıddına olsa bile; kuralların, kanunların
Öğrendim, sende öğrendim,
sana söyledim yalanlarımı...
"Sevmiyorum" derken yalandı, yalandım!
Seni bir ömür, bir yüzyıl
hatta belki binyıl beklemeye cehdetmişken,
kavuşmamız muhtemel bir evren yaratmışken ben...
beklemekten vazgeçmeliyiz dedin...
Üstelik beklemeye söz vermişken.
Yalandı seni sevmekten vazgeçişim,
yalandı içimden seni def edişim,
seni benliğime ben diye katmışken!
Yalandı; içimdeki seni terk edişim!

Ne kahvemin telvesinden gittin,
ne seni yazdığım kelimelerimden...
Ne kapatınca gözümü hayalin terk etti beni,
ne açınca gözümü seni görme umudum!
Diyor ya şarkıda "Terk etmedi Sevdaan Beni"
Terk etmedi beni sevdaan,
Yalnızca ben yok oldum!
Yavan bir yalan oldum...

İnsan yalan da söylemeliymiş bazen,
söyledim de...
Sana söyledim yalanlarımı; bitti dedim...
Bittim ben!
Biten sevdaan değil, umudum değil, hasretim, kederim değil!
Biten mecalim!

Çizgili Mavi

Yazmadım Say

Yılgın bir sonbahar sabahı gibi içim,
Akşamdan kalma ve biraz anason kokusu...
Pencereden süzölen ışığa gözlerim kamaşarak...
ve acı çekerek bakmak gibi...
yokluğunun korkusu!
Dilimde temaşadan kalan,
Sevdalı türkülerin tortusu...
Ne ışığa bakabiliyorum,
Ne seni görebiliyorum...
Aslında biliyorum,
Ben bu çıkmaz sokakta...
Ölüyorum!

Çizgili Mavi

Yedinci Kafiyesiz

Zaman... Neden durmuyor sana sarıldığımda?
Elin elimdeyken mesela, neden kopmaz ki kıyamet!
Yer ve gök birleşse, kalsak dünyanın enkazında,
Ne ayrılığın kalsa artık ne yokluğun ne de hasret!
Elin elimdeyken, başını yasladığın omuzumda,
Pinhan bir sevdanın cezası ki... Müebbet!

Çizgili Mavi

Yine Sensin!

Yumup da gözlerimi bir gece vakti, kör bir karanlığa,
Dalıp gitmek istediğim rüyalarda,
Dalıp gitmek istediğim hayal, sensin...

Açınca gözümü, sabahın ilk ışığında,
Güneş diye gördüğüm, gün yüzüm sensin...

Görünce yüzünü sıyrılıp kör kuyulardan,
Bahar diye yeşeren, gündüzüm sensin...

Bir sevda masalıdır bu hayat;
Hayat, masal olmasa da...
Sevda masalında hasret, olmazsa olmaz...
Vuslat diye yazdığım, hikayem sensin...

İnceden bir kar yağar bu kente,
Yahut dolu, dolu dizgin bir yağmur...
Eser belki fırtınalar, kavuşmaz karakışlar yazlara;
Bahar diye geldiğim, mevsimim sensin...

Güneş, ay, ay tutulması, yıldızlar...
Gecesi izbe, gündüzü kapkara bulutlu,
Başımı kaldırıp yerden, şükrettiğim...
Cennet diye bildiğim, gökyüzüm sensin...

Görünce gözlerini, cennetten bir köşe bilip,
Huzura eren, kalp sızım sensin.!

Sensin ey gecem, ey gündüzüm, ey yanan ömrüm;
Kor cehennemde, ateşten gömlek...
Yandıkça kül olduğum, yangınım sensin...

Bize düşmez vuslat, bu kahpe dünyada;
Gençliğimi ziyan ettim, geç kalmışlığımı...

Yanmakla dinmez, ağlamakla geçmez,
Güldürmez... Hiçbir vakit;
Gülüştüme Cennet sığdırdığım, dar vakit sensin!

Çizgili Mavi

Yokluğun

Yokluğun;
Ölümün yalın hali...
Varlığında yokluğun;
Nefessizlik..!
Nefes alamıyorum,
Ölemiyorum...
Koşmak istiyorum,
Ayaklarım bende değil...
"Gelsen" diyorum,
Sesimi duyan yok...
Çığlıklarım da nefessiz,
Şesim de nefessiz,
Nefesim de çaresiz...
Varlığında yokluğun;
Nefessizlik...
Nefes alamıyorum!

Çizgili Mavi

Zaten

Sen susunca... tüm ışıklar kapanıyor,
Gün ortası kapkaranlık;
Yaz ortası zemheri oluyor...
Temmuz bitmişti,
tüm umutlarıyla gelmişti Ağustos.
Ben korkuyordum gitmenden,
ve en sevdiğim zamandı Eylül!
Gitmek yoktu, söz vermiştin Ağustos'ta...
Beklemedin...
Sen sustun,
Kapandı tüm ışıklar...
Dünya durdu. Sen gittin!
Dünya durdu, sen döndün sözünden!
Üstelik gelmedi henüz Eylül.
zaman durdu...
Ne ışıklar yanacak artık, ne güneş doğacak!
Ne bir günaydın olacak,
ne bir günaydınla gün aydın olacak!
Zaten...
Eylül de gelmeyecek!

Çizgili Mavi